

ΜΕ ΕΝΘΕΤΟ 3,00 Ευρώ

57

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2009

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1,50 €

BABYΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25

Η ριζοσπαστική πολιτική σε
μεταίχμιο
σελ. 3

ΠΑΤΡΑ:
«νύχτα κρυστάλλων»
σελ. 4-5

Η Περσία του Ιράν
σελ. 6

...για μια μαντήλα...
σελ. 31

Συνέντευξη με το σωματείο
εργαζομένων στην Ε.Υ.Α.Θ.
σελ. 34-35

Camping
στη Μεσοχώρα
5 – 15 Αυγούστου 2009
σελ. 36

Η οικολογική γεωργία της
αυτάρκειας
σελ. 38

Blue Land vs Kalatrava
σελ. 39

ΦΑΚΕΛΟΣ: σελ: 11-12, 29-30

ΑΧΕΛΩΟΣ:

Οι περιπέτειες της εκτροπής

Το τέλος των οικοσυστημάτων

ΕΝΘΕΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

comix

ΧΑΡΤΟΣΑΚ & CO.

Κ. ΜΑΝΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΝΘΕΤΟ

Z

Magazine

Επιλογές από

Z Magazine - Z Net

Οι βάρβαροι προ
των πυλών

Τζορτζ Μονμπάιουτ

Ο Άγνωστος
Πόλεμος

Μπόρις Καγκαρλίτσκι

Η Κοινή μας Ελπίδα
Ντέιβιντ Γκρέμπερ

Η παγκοσμιοποίηση
και η πτώση της
Βαντάνα Σίβα

Η Ιδεολογία του
Μπάρακ Ομπάμα
Μπιλ Μπλουμ
Κλιματική Αλλαγή στον
Τρίτο Πόλο
Βαντάνα Σίβα

...της σύνταξης

Το καλοκαιράκι.

Καπνοί ντουμάνια χωρίς τσιγάρα.

Καρότα με εξασθενές χρώμιο, ντομάτες με απαγορευμένα χημικά, ελιές που απ’ το φάρμακο για τον δάκο σκοτώνουν και ελέφαντα, αέρας Θριασίου, αέρας εξάτμισης φορτηγού ή και αυτοκινήτου, αέρας απεμπλουτισμένου ουρανίου, αέρας Γραμματικού, αέρας χαλβουργικής, αέρας λιθάνθρακα, αέρας λιγνίτη. Νερό Ασωπού, Νερό λίμνης Κουμουνδούρου. Κότες, αγελάδες και χοίροι με γρίπη, Δόξα τω θεώ στα μαγαζιά πάνω από 75 τετραγωνικά δεν θα εισπνέουμε καπνό τσιγάρου, μην πάθουμε και κána καρκίνο καλοκαιριάτικα.

Ήλιος.

Και πας σε παραλία, και καλά το κάνεις, αλλά θυμήσου ότι η παραλία δεν υπάρχει μόνο για τις διακοπές σου, οπότε όπου και να πας να θυμάσαι: αυτοδιαχειριζόμαστε την καθαριότητά μας, σεβόμαστε την τοπική κοινότητα, γιατί είναι κρίμα να πάρουν στο κατόπιν τους επόμενους.

Πολιτική ή Μπανάκι.

Αν πολιτική-έκφραση- είναι οι εκλογές και τι δεν θα έδινα να κάνω ένα μπανάκι. Το μπανάκι στα νερά του Αχελώου είναι πολιτικό. 10 μέρες (5-15 Αυγούστου) ενάντια στα σχέδια της εκτροπής του.

Ζέστη φέτος.

Για άλλη μια φορά τα εγγόνια των ταγματасφαιλιτών, χέρι χέρι με τα αδερφάκια τους που κοπροσκυλιάζουν σαν μπάτσοι, πήγαν να επιτεθούν σε πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες, τελικά πήραν αυτό που τους άξιζε... Και ένα ηθικό δίδαγμα: όταν μολότωφ, χειροβομβίδες και βιτριόλι πέφτουν απ’ την πλευρά των μπάτσων και του κράτους όλα είναι ΟΚ, όταν πέφτουν από την άλλη όλοι θυμούνται τη δημοκρατία... (Και όσο και αν είναι ειρωνικό είναι και αλήθεια, αυτή είναι η δημοκρατία...)

Ιδιοκτήτης:	Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής:	Άννα Καραγεωργίου
Διεύθυνση:	Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση:	Διεθνές Δίκτυο μέσων Ε.Π.Ε.
Φωτογραφίες:	Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6944295785
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.: 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος "Λαβύρινθος", Άννης Κομνηνής & Ζαλοκώστα, Τηλ.: 6938.012.092
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 6932.394.169
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Τηλ.: 6974.429.408
ΧΑΝΙΑ: Στέκι Μεταναστών, Χανιά, ΤΗΛ.: 6973771825
ΚΟΡΙΝΘΟΣ: "Αμάλθεια", Αδεμάντου 38, τηλ: 27410 75171
ΣΕΡΡΕΣ: Μοναστηρίου 1, ΤΗΛ.: 6938438766

Μια ΖΩΗ στους δρόμους...

Στις 17 Ιουνίου, στην οδό Δημητρακοπούλου, στα Άνω Πατήσια, σημειώθηκε ένα εργατικό ατύχημα. Με 20 σφαίρες εκτελέστηκε αστυνομικός της αντιπομοκρατικής, εν ώρα υπηρεσίας. Το θεσμικό πλαίσιο της προστασίας των εργαζομένων πάσχει σοβαρά στην Ελλάδα. Σχετιρίζουμε το φαινόμενο αλλά μερίδιο ευθύνης φέρει –άσχετα αν δεν το αναλαμβάνει- και η γουρουνόπευση ελληνική κοινωνία. Ας θυμηθούμε πόσο σοβαρά η κοινωνία μας παρακολουθεί τον Πρετεντέρη και πόσο αδιάφορα ακούει τους θανάτους των εργαζομένων που συμβαίνουν στα μακάβρια μπαρουτάδικα της Πυρκάλ ή στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Περάματος. Χώρια αυτό που έγινε στην Κούνεβα.

Κατεβαίνω την οδό Ναβαρίνου. Γύρω γύρω Έλληνες και στη μέση μοναξιά. Ο Δεκέμβριος μας έριξε απ’ τα ψηλά στα χαμηλά κι απ’ τα πολλά στα λίγα. Δεν ξέρω πως μπορεί να διασωθεί η αξιοπρέπειά μας όταν την ίδια στιγμή η κοινωνία κωνεύει ό,τι δεν θα έπρεπε καν να βάζει στο στόμα της. Νοιώθεις ότι θα υπάρξεις θύμα μίας μάστιγας που έχει σαρώσει τους εγκεφάλους των συμπολιτών, ρυθμιζοντάς τους να επιζητούν μία ζωή πνιγνής επανάληψης, ακραίου συντηρητισμού και αλαζονείας. Όμως αρκούν στιγμιαίες επιδρομές κατά του εκθρού προκειμένου να έχουμε κάνει κάτι;... Ο δρόμος με βγάζει στον Κάβο Ντόρο για να γλιτώσω από μία πρωτεύουσα που μυρίζει ξινίλα.

Ο δρόμος της θάλασσας οδηγεί στην πανέμορφη Τήλο. Πρόκειται για ένα πολύ ιδιαίτερο νησί χωρίς ιδιαίτερους κατοίκους. Όλοι τους σχεδόν οι ντόπιοι, συμμετέχουν στις κουτές έριδες και τα κουτσομπολιά που χαρακτηρίζουν μία κλειστή, μικρή κοινωvίας. Η Τήλος αν και γεμάτη μετανάστες (οι μισοί μαθητές στο σχολείο είναι αλλοδαποί) δεν παρουσιάζει ρατσιστικά φαινόμενα. Εδώ, κανείς δεν αρνείται την καλημέρα του στον μετανάστη. Η ενσωμάτωση των "ξένων" έχει γίνει θέλοντας και μη από έναν αυταρχικό δήμαρχο. Τον ίδιο δήμαρχο που επέβαλε στο νησί και τους γάμους των ομοφυλόφιλων ζευγαριών, χωρίς να ενημερώσει τους δημότες του ως προς το τι σκοπεύει να κάνει, έστω μισή μέρα πριν την τελετή. Αυτός ο δήμαρχος εκλέγεται τέταρτη συνεχόμενη φορά, παίρνοντας στην τελευταία εκλογική αναμέτρηση το 72% των ψήφων. Την ίδια στιγμή ο κοσμοπολίτης αναληθής –επί του προσωπικού και του πολιτικού- Κακλαμάνης, αρνείται ως δήμαρχος της Αθήνας να φιλοξενήσει το ετήσιο Gay Pride parade. Με το ζόρι παρέχει λίγο ρεύμα για τις μικροφωνικές εγκαταστάσεις της εκδήλωσης.

Η εξουσία κατασκευάζει τον κόσμο από τη δική της οπτική. Εξουσία είναι οι άνδρες. Αρα και στην πολιτική, όχι μόνο στην κυρίαρχη αλλά και τη μειοψηφική έως την αντιεξουσιαστική, κυριαρχεί το αντρικό attitude. Διότι "έτσι παίζεται το παιχνίδι". Ο σεξισμός λοιπόν μπορεί να σε χτυπήσει εκεί που δεν το περιμένεις. Επειδή είμαστε ένας πολιτικός μικρόκοσμος, θεωρώ πρέπον να βγάζουμε τα άπλυτα μας στη φόρα και να τα κάνουμε βούκινο. Καταγγέλλω λοιπόν το μέλος του Συνασπισμού Αλέξανδρο Μπίστη, για σεξιστική βαρβαρότητα. *Κάνω πολιτική σημαίνει αναδεικνύω αυτό που έχει βιωθεί ως προσωπικό.* Όμως, το αρμόδιο τμήμα και τα αρμόδια στελέχη τού συγκεκριμένου κόμματος, δεν έκαναν απολύτως τίποτα για να συνεφέρουν το επαρμένο μέλος τους παρ’ ότι θεώρησαν την καταγγελία δίκαιη.

Ο δρόμος μου είναι άθεος, γι’ αυτό δεν με βγάζει προς την ιερά μονή Δημητριάδος, στο νομό Μαγνησίας. Η οικογένεια Μητσοτάκη όμως που πιστεύει βαθειά στο χρήμα πηγαίνει εκεί κατ’ επανάληψη για να δρομολογήσει ένα ακόμα παρασκηνιακό θαύμα, -εκτός του θαύματος που προσπάθησε να δρομολογήσει στον Ελαιώνα της Αθήνας-. Δεν μπορώ να εννοήσω την ακόρεστη βουλιμία για πλούτο, αλλά η κυρία Μπακογιάννη είναι γεγονός ότι τρώει το φιλέτο της ψημένο σενιάν. Που θα πει: υγρό, ζουμερό και με αίμα.

Σπίτι μας είναι το κεφάλι μας. Αλλά σπίτι μας είναι κι εκείνο το ταβάνι που αντικρίζουν τα μάτια μας όταν ανοίγουν κάθε πρωί. Από ‘κει ψηλά που βρίσκεται, ας μη μας βλέπει να μην είμαστε αρκετά θαρραλέοι ή απόντες από την πιο ταπεινή ή κορυφαία εμπειρία. Ειδεμή, θα πέσει να μας πλακώσει. Καλό καλοκαίρι.

Ζωή Χαλιδιά
zoexzoex@gmail.com

Γίνε συνδρομητής στην Αντιεξουσιαστική εφημερίδα BABYLONIA
Ετήσια συνδρομή: Εσωτερικού 15 Ευρώ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Γωγώ Παναγιωτοπούλου 6944295785

e-mail: info@babylonia.gr

site: www.babylonia.gr

blog: babylonmedia.wordpress.com

Η ριζοσπαστική πολιτική σε μεταίχμιο

Ερχόμαστε να κάνουμε εκτίμηση σε ένα πολιτικό γεγονός που από την αρχή θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι τρομερά αδιάφορο. Όμως η κάλπη έβγαλε αποτελέσματα που αποτυπώνουν την τάση που διαμορφώνεται στο εσωτερικό της κυριαρχίας αλλά και τις τεράστιες αδυναμίες αποτύπωσης μιας ανατρεπτικής πρότασης, ακόμα και τώρα που είναι φανερό ότι καπιταλισμός και άνθρωπος είναι έννοιες ασύμβατες.

Τα κόμματα της κεντροδεξιάς όχι απλώς δεν τιμωρήθηκαν για την προσκόλλησή τους στο νεοφιλελευθερισμό αλλά ενισχύθηκαν σημαντικά. Η κεντροαριστερά συνетρίβη παντού, ακόμα και ο θρίαμβος του ΠΑΣΟΚ έγινε με τα χειρότερα αποτελέσματα σε επίπεδο ψήφων από το 1977! Έχουμε από τη «Βαβυλωνία» μιλήσει για τη δομική κρίση της σοσιαλδημοκρατίας, ακόμα και όταν κάποιος έβλεπε μια νεοκενσιανή αναβίωση. Η αριστερά χωρίς κανένα όραμα ανατροπής στέκει ξέπνοη απέναντι στην αναβίωση των συνθηκών σύγκρουσης του μεσοπολέμου.

Όσο για την αποχή, θα πρέπει σε αυτή να δούμε μια πολυσυλλεκτικότητα τόσο στην πολιτική συμπεριφορά όσο και στην κοινωνική διαστρωμάτωση. Ήταν μια πολιτική πράξη επιβεβαίωσης του προβλήματος ενσωμάτωσης-εκπροσώπησης του συστήματος, ήταν μια εμφανής αποτύπωση της έλλειψης οποιουδήποτε διακυβέματος. Για την Ελλάδα είναι εμφανές ότι ένα τεράστιο ποσοστό αποχής προερχόταν από μεσοαστικά στρώματα τα οποία, αν και στέκουν ανήσυχα απέναντι σε μια καθοριστική αλλαγή των προοπτικών τους, δεν συντάχθηκαν με μια άλλη πολιτική πρόταση εξουσίας. Το ότι ένα μέρος της αποχής πρέπει να αποδοθεί και στους Δεκεμβριστές είναι δεδομένο αλλά δεν είναι το κυρίαρχο.

Ακόμα και πριν σταματήσουν οι φωτιές του Δεκέμβρη, όλες οι συνιστώσες του κοινοβουλευτικού ή εξωκοινοβουλευτικού αριστερισμού πολιτεύτηκαν με το μισό μάτι στις ευρωεκλογές. Δεν είναι γι' αυτό που θέλουμε να τους κάνουμε κριτική, είναι διότι δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι ο Δεκέμβρης προσέφερε την ευκαιρία σύνθεσης ενός κοινωνικού χώρου ρήξης, μιας συνολικής υλικής έκφρασης όλων των κινημάτων αντίστασης, το να βλέπεις μέσα από το κίνημα ευκαιρίες εκλογικών συνασπισμών χωρίς ουσιαστικό πολιτικό περιεχόμενο σε μετατρέπει από κινηματική εκδοχή σε μια συνιστώσα χωρίς σαφές πολιτικό στίγμα. Πρέπει όλοι να αντιληφθούμε ότι η εύκολη ανέξοδη ενασχόληση με τη ριζοσπαστική πολιτική έχει λάβει οριστικά τέλος, οι συγκρούσεις που συσσωρεύονται θα είναι των διαστάσεων του

μεσοπολέμου και θα απαιτούν μια κινηματική συνεννόηση όχι μηχανισμών αλλά κινήματων. Ο κάθε Δεκέμβρης δεν μπορεί να αποτυπωθεί στις κάλπες διότι ως ζωντανή κοινωνική πρακτική συνολικής αμφισβήτησης του συστήματος δεν μπορεί να συρρικνωθεί σε μια πολιτική ή ιδεολογική αποτύπωση, δεν ανήκει σε χώρους ή φορείς. Δεν μπορεί να δώσει άλλοθι σε πρακτικές ατομικής ή κομματικής προέλευσης.

Η αριστερά μέσα από πολύ στενές αναλύσεις περίμενε από την κρίση του καπιταλισμού εύκολα εκλογικά οφέλη. Αυτό που πρέπει να τους προβληματίσει είναι ότι η κρίση της σοσιαλδημοκρατίας δεν σημαίνει μετατόπιση προς τα αριστερά. Αδυνατούν να αντιληφθούν ότι η συστημική κρίση, ακριβώς διότι αφορά το τέλος του ιδεολογήματος της προόδου και της λογικής της αποτελεσματικότητας, πλήττει εξίσου και το μοντέλο σκέψης της μαρξιστικής αναφοράς. Το σύνολο των κυρίαρχων ευρωπαϊκών ελίτ έχει ενσωματώσει στην κυβερνητική πρακτική τον πολιτικό λόγο της ακροδεξιάς, σε σημείο που ο Σαρκοζί εξαφάνισε τον Λεπέν, η Μέρκελ κατέστησε την ακροδεξιά της Γερμανίας μόρφωμα ανάξιο λόγου και ο Μπερλουσκόνι την κατέδειξε από κυβερνητικό εταίρο σε κομματική συνιστώσα. Το ότι οι μελανοχιτώνες επανέρχονται με νόμο στην Ιταλία ως περιπολίες ανησυχούντων πολιτών ενάντια στην εγκληματικότητα, και ο καθορισμός της πολιτικής ατζέντας στην Ελλάδα από την αλλαγή του νομικού πολιτισμού στην κατεύθυνση ολοκληρωτικών μεθόδων δίνει το στίγμα του σήμερα.

Δεν μπαίνουμε στη λογική αντιφασιστικού αγώνα που τόσο στοίχισε στα κινήματα της Ευρώπης, αλλά σε μια μάχη κοινωνική για την ανάδειξη ενός αντίπαλου πόλου προς τις εξουσιαστικές επιλογές. Το μήνυμα είναι με τους μετανάστες και όχι για, αλλά στη βάση ενός κοινού νήματος, αυτού της καταπίεσης. Αν αυτό το νήμα μένει σε δεύτερη μοίρα απέναντι σε διαφορές είτε εθνολογικές είτε θρησκευτικές είτε ακόμα πολιτισμικές, δημιουργούνται οι όροι για την επικράτηση της ακροδεξιάς λογικής.

Μακριά από τις κάλπες αλλά μέσα στην κοινωνία πρέπει με κυρίαρχα ζητήματα τους άξονες της καταπίεσης (μετανάστες, φυλακές), της διεκδίκησης του δημόσιου χώρου (κινήματα πόλης και οικολογίας, μάχη για το άσυλο) και αποτροπής της επιβολής του στρατού και της αστυνομίας ως μόνου νομιμοποιητικού παραδείγματος, να δημιουργηθεί μια ατζέντα ανατροπής.

Φιλήμονας Πατσάκης

Η αναδίπλωση της αντίδρασης

Την περίοδο που διανύουμε είναι εύκολα αντιληπτό ότι η κυριαρχία έχει εξαπολύσει μια γενικευμένη επίθεση στο κοινωνικό σύνολο και τα κεκτημένα του. Οι αλλαγές στην εσωτερική αναδιάρθρωση της εξουσίας δίνουν χώρο στον απολυταρχισμό να εκφραστεί μέσα από τις δομές του ίδιου του συστήματος, χωρίς να χρειάζονται οι επιλογές του μεσοπολέμου και η άμεση συστράτευση του με το φασισμό. Η αυταρχικότητα πλέον παίρνει τις διαστάσεις της μέσα από ψευδή ιδεολογήματα, τα οποία όμως ολοκληρώνουν την κατασκευή της νέας συναίνεσης.

Μπροστά στη σημερινή κρίση, που δεν εδράζεται μόνο στο πλαίσιο του οικονομικού, αλλά και στην αδυναμία της ενσωμάτωσης και νομιμοποίησης των θεσμών της κυριαρχίας, η απάντηση είναι η μετατόπιση προς τα δεξιά. Η ακροδεξιά πλέον δεν συγκροτεί το δικό της πόλο αλλά αποτελεί πολιτική επιλογή του ίδιου του καθεστώτος, με το παράδειγμα της Ιταλίας και Γαλλίας να επιβεβαιώνει του λόγου το αληθές.

Στον Ελλαδικό χώρο βλέπουμε το λόγο (και το λαϊκισμό) του ΛΑΟΣ, που προβάλλεται συνεχώς από τα ΜΜΕ, να διαχέεται στην κυβερνητική πρακτική, σχεδόν στην ολότητά του. Έτσι, μετά τις εκλογές (και την απώλεια ψήφων προς τα δεξιά) είδαμε μία βαρβαρότητα προς τους μετανάστες. Συνεχή και καθημερινά πογκρόμ στο κέντρο της Αθήνας, με πληθώρα αστυνομικών δυνάμεων να συλλαμβάνουν και να ξυλοκοπούν μετανάστες. Παράλληλα, το καθεστώς προχωρά στη δημιουργία περισσότερων στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους μετανάστες και αντιμεταναστευτικών πολιτικών που καθιστούν πλέον το διαφορετικό εξ' ορισμού ένοχο και στοιχισμένο στη σφαίρα του ποινικού. Ο νόμος για την απέλαση αλλοδαπών που θα τους επιβληθεί ποινή άνω των τριών μηνών απολυτοποιεί τον αποκλεισμό.

Από την άλλη, το δόγμα μηδενικής ανοχής βρίσκεται στην καθημερινή ατζέντα της κυριαρχίας. Νέα μέτρα έντασης της καταστολής έρχονται να επιβεβαιώσουν τη στρατικοποίηση στο εσωτερικό των κοινωνιών. Τρομονόμοι, κουκουλονόμοι, χιλιάδες κάμερες για τον έλεγχο του πλήθους, άρση του απόρρητου των επικοινωνιών, περιορισμός και ποινικοποίηση της διαδικτυακής πληροφόρησης, φακέλωμα μέσω τράπεζας DNA είναι μερικά από τα νέα μέτρα που αποδεικνύουν ότι ο εσωτερικός εχθρός πλέον διευρύνεται στο σύνολο της κοινωνίας. Κάθε φωνή αντίστασης αποτελεί και εν δυνάμει τρομοκρατική πράξη.

Είναι πλέον γεγονός ότι η επίθεση της κυριαρχίας δεν αποτελεί επιμέρους πτυχή αλλά κεντρική επιλογή της. Οι ιδεολογίες και οι μηχανισμοί ενσωμάτωσης δεν μπορούν ούτε να εκφράσουν κοινωνικά σύνολα ούτε να αποτελέσουν μέρος διαλόγου ανάμεσα στην κοινωνία και την εξουσία. Η ρευστότητα του κοινωνικού ιστού συμβάλλει στην παθητικότητα και την αποδοχή ενώ τα ψευδή ιδεολογήματα της ασφάλειας και η καλλιέργεια φοβικών συνδρόμων χτίζουν τη συναίνεση. Μπροστά σε αυτή την αναδίπλωση του καθεστώτος, τα κινήματα πρέπει να δώσουν τις δικές τους απαντήσεις. Χρειάζεται η επανανοηματοδότηση εννοιών και όρων ώστε να σπάσει η παράσταση της εξουσίας ως αυθεντία και εκφραστής του Νόμιμου Λόγου. Μπροστά στο μονομερή πόλεμο που διεξάγεται, χρειάζονται κινήματα τα οποία θα αμφισβητούν το σύνολο των παραγόμενων σχέσεων κυριαρχίας και μακριά από το ασφυκτικό πλαίσιο των ιδεολογιών, από διλήμματα και διενέξεις του παρελθόντος, που δε θα φοβούνται να θέσουν συγκεκριμένα αιτήματα διεκδίκησης. Μπροστά στην αδυναμία του συστήματος για αφομοίωση και ενσωμάτωση, η επίθεση των κοινωνικών κινήματων μπορεί να δημιουργήσει και να συνθέσει τις ρήξεις με το σύνολο του κόσμου της εξουσίας.

Νίκος Κατσαούνης

Η ΚΑΘΟΔΟΣ ΤΩΝ ΜΥΡΙΩΝ ΤΗΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΗΣ

Ηταν σίγουρο ότι μετά το Δεκέμβρη κάτι τέτοιο θα συνέβαινε. Το Κράτος οι θεσμοί και οι μηχανισμοί του θα προσπαθούσαν να κερδίσουν το χαμένο έδαφος μετά την έκρηξη. Και όταν λέμε Κράτος, εννοούμε φυσικά και τις αριστερές πλευρές του που συμπληρώνουν άρτια το περίγραμμα, αν όχι της επίθεσης, τουλάχιστον της αποδοχής της ήττας του κινήματος.

Είναι πάγια τακτική, τόσο σε στρατιωτικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο, να χτυπάς στον πιο αδύναμο κρίκο για να ξεκινήσεις τη δικιά σου ανασυγκρότηση. Και είναι σίγουρο ότι οι μετανάστες/τριες αποτελούν έναν τέτοιο αδύναμο κρίκο. Μακριά από τη χώρα τους, αποδιοργανωμένοι σε εργασιακό επίπεδο, μη μπορώντας να καλύψουν, σε πολλές περιπτώσεις, έστω και σε στοιχειώδες επίπεδο τις ανάγκες τους, αποκλεισμένοι σε μεγάλο βαθμό από την οποιαδήποτε εκδήλωση της καταπιεσμένης σεξουαλικότητάς τους. Όλα αυτά συγκροτούν μία εικόνα οπωσδήποτε όχι αισιόδοξη.

Ας μην αυταπατόμαστε. Ο ριζοσπαστικός χώρος πληρώνει για άλλη μια φορά τις χρόνιες αδυναμίες του, τόσο σε αναλυτικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο. Και αφού τα δύο αυτά είναι άρρηκτα και διαλεκτικά συνδεδεμένα, είναι σίγουρο ότι θα παρατηρούσαμε αυτήν την πρωτοφανή ανικανότητα να καταπιαστούμε αποτελεσματικά με τον εν λόγω ζήτημα. Νομίζω, άλλωστε, ότι τα αυξημένα ποσοστά του ΚαρατζαΦύρερ είναι ενδεικτικά αυτής της αγκύλωσης.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι αυτής της αποτυχίας. Πρώτα από όλα, θα έλεγα ότι η Αριστερά πάσης φύσης και απόχρωσης εδώ έχει επιβάλει τη φανταστική υπεροπλία της (όπως και στον αντιιμπεριαλισμό – για να μη ξεχνιόμαστε). Σε αυτήν την περίπτωση με τον ανθρωπισμό της. Αυτή η πρακτική εμφανίζει τους μετανάστες/τριες σαν κακομοίρηδες που θέλουν προστασία από τους δυνατούς δυτικούς, δηλαδή εμάς, άλλη μία εκδήλωση καταπιεσμένης και απωθημένης αποικιοκρατικής λογικής που μας δένει ανυπόφορα στο μοντέλο του έθνους-κράτους, αφού εξαρτά την εθνικότητα από το αίμα και όχι από το έδαφος γέννησης. Και φυσικά, σαν καλοί αριστεροί, ξεχνάνε όπου τους βολεύει το ταξικό ζήτημα. Γιατί οι μετανάστριες/ες είναι σίγουρα οι πιο υποτιμημένοι εργάτριες/ες από τους υπάρχοντες. Είπαμε όμως. Οι φοιτητές να αγωνίζονται για τα πτυχία τους. Των ΑΕΙ και μόνο φυσικά. Οι μετανάστες/τριες ποτέ. Δυστυχώς ή ευτυχώς, όμως, δεν είναι μόνο αυτό και το ότι τους διώχνουνε γιατί τώρα δεν τους χρειάζονται τα αφεντικά ή το κόμμα των αφεντικών –το κράτος– όπως ισχυρίζονται κάποιοι άλλοι. Τους διώχνουνε γιατί τώρα πρέπει να βρεθεί μία απειλή για το έθνος για να συσπειρωθεί μετά το κενό νοήματος του Δεκέμβρη, τους διώχνουν γιατί συνιστούν “απειλή για τη δημόσια υγεία”, για να τη μπουν στην Τουρκία, για να μας υποτιμήσουν όλους/ες μας σαν εργατική δύναμη. Πολυπαραγοντικό επίπεδο, πολυπαραγοντική ανάλυση. Το πώς θα ιεραρχηθούν οι παράγοντες είναι ένα άλλο ζήτημα. Σε κάθε περίπτωση, δεν είναι μόνο ένας που μετράει.

Κλείνοντας, θα ήθελα να αναφέρω ότι τώρα ίσως και περισσότερο από την εξέγερση είναι καιρός να σκεφθούμε και να πράξουμε δημιουργικά. Η εποχή όπου με εύκολες λύσεις και συνθήματα της πλάκας μπορούσες να συγκεντρώσεις κόσμο και να σε ακούν πέρασε ανεπιστρεπτί. Το αν θα αποδειχθούμε άξιοι/ες παρτενέρ της Ιστορίας και των προκλήσεών της μένει να φανεί. Ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα.

Υ.Γ. 1. 12 Ιουλίου. Νύχτα Των Κρυστάλλων στην Πάτρα. Με την υποστήριξη μεγάλου μέρους της τοπικής κοινωνίας. Ας έχουμε υπόψη την κινησιολογία του κράτους λοιπόν.

Υ.Γ. 2. Συνταγματική μεταρρύθμιση για τους μετανάστες και αναβάθμιση της εργατικής τους δύναμης μέσω της ίδρυσης δικών τους σωματείων; Αυτό θα ήτανε μία καλή αρχή.

Ιάσων Τσαούλας - Μοιρόπουλος

Και τώρα τι θα γίνουμε χωρίς βαρβάρους;

Ο καταυλισμός της Πάτρας έπεσε. Το γαλατικό χωριό που άντεξε στις λυσσασμένες επιθέσεις τις εξουσίας για πάνω από ενάμισι χρόνια δεν υπάρχει πια. Η συντονισμένη επιχείρηση εκατοντάδων αστυνομικών, εργολάβων, παρακρατικών, ΜΜΕδων, δημάρχων και νομαρχών απέναντι σε ανυπεράσπιστους ανθρώπους πέτυχε. Αν και αυτά που έγιναν το πρωινό της 12ης Ιουλίου είναι η τελευταία πράξη του δράματος: Εργολάβοι, κανάλια, εκατοντάδες αστυνομικοί, έξι διμοιρίες ΜΑΤ στο πεδίο της επιχείρησης και πολλές ακόμα να φιλάνε τους «επικίνδυνους» στόχους μέσα στην πόλη. Οι πρόσφυγες είχαν δεχθεί τη μοίρα τους. Εδώ και μήνες το λιμάνι είχε γίνει φρούριο. Η Πάτρα δεν ήταν πλέον η πόλη για τη Δύση. Οι συνεχείς έφοδοι της αστυνομίας είχαν μειώσει τον αριθμό τους σε μερικές δεκάδες. Όλοι περίμεναν την τελική λύση.

Η Πάτρα δεν έχει πια καταυλισμό προσφύγων στον κεντρικό της ιστό. Οι εργολάβοι μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι. Οι κατασκευαστές των αντιαισθητικών τερατουργημάτων της παραλιακής μπορούν να βρουν άφοβα πελατεία για τα ακριβά τους διαμερίσματα. Ο Δήμαρχος έχει έργο να παρουσιάσει. Τα κόμματα και οι κάθε είδους ειδικοί μπορούν να εξασκήσουν άφοβα τους «ρόλους» τους. Δεν υπάρχουν πια πρόσφυγες. Δεν τους βλέπουμε. Μπορούμε να μιλάμε πλέον για αυτούς χωρίς την ενοχλητική τους παρουσία. Μπορούμε να δίνουμε τον οβολό μας στην Unicef μας και γλιτώσουμε την κατάθλιψη.

Τι θα κάνετε, κύριοι, χωρίς βαρβάρους; Οι άνθρωποι αυτοί ήταν μια κάποια λύση, μας υπενθυμίζει ο ποιητής. Αν και δεν σας φοβάμαι. Το ξέρεται το έργο καλά. Έχετε έτοιμους τους νέους βαρβάρους. Όταν τελειώσετε με τους πρόσφυγες θα ασχοληθείτε και με άλλους «ενοχλητικούς». Έτσι στήνεται ο νέος ολοκληρωτισμός, και έχει γερά θεμέλια. Πάνω στα συντρίμια του προσφυγικού καταυλισμού. Στο έδαφος της παραλιακής ζώνης που κάποτε θεωρούνταν βαλτώδες και ακατάλληλο για οικοδομές. Η εξυγίανση του εδάφους έγινε. Τώρα μπορούν να κτίσουν άφοβα.

Όσο για εμάς. Αυτούς που αρνηθήκαμε να πιστέψουμε και να αναπαράγουμε σε οποιαδήποτε παραλλαγή το

παραμύθι με τους βαρβάρους. Αυτούς που δεν παρακολουθήσαμε τα τεκταινόμενα από «στης πόλεως την πιο μεγάλη πύλη» στον θρόνο μας επάνω, επίσημοι, φορώντας την κορώνα της αυτοαναφορικότητας. Αυτοί που μείναμε λίγοι και διασπασμένοι αλλά με βαθιά γνώση «πώς βάρβαροι πια δεν υπάρχουν». Εμείς που αποφασίσαμε να δούμε τον εχθρό στα μάτια, με τα δικά μας μάτια και όχι με τα δικά του. Εμείς ξέρουμε πως χάσαμε μια μάχη. Ίσως λίγο άδοξα, είναι η αλήθεια, αλλά είναι μόνο μία μάχη. Ας μάθουμε, μη φοβηθούμε, ας γίνουμε ξανά επικίνδυνα όμορφοι σαν τους δεκάδες απλούς ανθρώπους που συναντήσαμε στο ταξίδι μας, σαν τα χαμόγελα και τις ιστορίες τους, σαν τα χάρτινα τα σπίτια τους που σκάρωσαν με σκουπίδια του πολιτισμού μας. Και ας πούμε: Ναι! Μπορούμε να ζήσουμε χωρίς Βαρβάρους. Γιατί οι εχθροί που στήνουν σήμερα στρατόπεδα συγκέντρωσης και ναρκοπέδια μέσα στην κοινωνία, αυτοί που κουκουλώνουν την ασχήμια τους κυνηγώντας λυσσαλέα όποιον δεν σκύβει το κεφάλι, όποιον τους στρέφει τον καθρέπτη. Αυτοί δεν είναι βάρβαροι. Αυτοί είναι οι πολιτισμένοι...

Υ.Γ. Στιγμιότυπο: Σε μικρή καλύβα του καταυλισμού δέσποζε στο κέντρο της οροφής μια προεκλογική σημαία με έναν πράσινο ήλιο. Η σημαία που η μοναδική της χρηστικότητα ήταν να προστατεύει το εσωτερικό της καλύβας από τη βροχή, έγραφε: ΠΑΣΟΚ σιγουριά - ελπίδα - προοπτική...

Σωτήρης Λουκουργιώτης

ΠΑΤΡΑ: «νύχτα κρυστάλλων»

Ενάμιση περίπου χρόνο μετά την πρώτη απόπειρα του κρατικού μηχανισμού να γκρεμίσει τον καταυλισμό των Αφγανών προσφύγων στην Πάτρα, η οποία αποτράπηκε από ένα μαζικό και πρωτόγνωρο κίνημα αλληλεγγύης, οι αρχές επανήλθαν και κατάφεραν τελικά να υλοποιήσουν το σχέδιό τους τα ξημερώματα της Κυριακής 12 Ιουλίου, εντάσσοντας την κίνησή τους αυτή στο πρόγραμμα μηδενικής ανοχής που έχει εδώ και καιρό εξαγγείλει ο Μαρκογιαννάκης.

Από τις 3:30 πμ περίπου το πρωί της Κυριακής ένας πολύ μεγάλος αριθμός αστυνομικών δυνάμεων βρισκόταν στην ευρύτερη περιοχή της οδού Ηρώων Πολυτεχνείου. Πριν τις 5:00 πμ η αστυνομία έστησε μπλόκα σε όλους τους δρόμους που οδηγούν στον καταυλισμό και επέβαλε μια πρωτοφανή αστυνομοκρατία στην περιοχή. Πριν ακόμη ξημερώσει, τα ΜΑΤ παρατάχθηκαν στην είσοδο του καταυλισμού. Οι 150 περίπου μετανάστες που είχαν απομείνει εκεί, μετά από εβδομάδες συνεχόμενης καταστολής, συλλήψεων και τρομοκρατίας δεν ήταν σε θέση να υπερασπιστούν το τελευταίο τους καταφύγιο και όσοι δεν έφυγαν την τελευταία στιγμή, παραδόθηκαν στα χέρια της αστυνομίας. Η πρόσβαση στην περιοχή ήταν σχεδόν ανέφικτη και όσοι αλληλεγγυοί ήταν ήδη εκεί προσήχθησαν στο κτήριο της ασφάλειας και αφέθηκαν αρκετές ώρες αργότερα, ώστε να μην υπάρξει κανείς μάρτυρας σε όσα θα συνέβαιναν στην επικείμενη επιχείρηση.

Αμέσως μετά τη σύλληψη και την απομάκρυνση των μεταναστών με τις κλούβες της αστυνομίας, οι μπουλντόζες του δήμου και της νομαρχίας ξεκίνησαν να ισοπεδώνουν τον καταυλισμό, ενώ άλλα συνεργεία εξαφάνιζαν ρούχα, κουβέρτες και κάθε αντικείμενο από τις γύρω οικοδομές που θύμιζε ότι κάποιος κάποτε έβρισκαν εκεί καταφύγιο. Λίγο μετά την έναρξη της κατεδάφισης των παραπηγμάτων, ξέσπασε μεγάλη φωτιά που έκαψε το μεγαλύτερο κομμάτι του καταυλισμού και επιτάχυνε το έργο των αρχών για την ολοκληρωτική εξαφάνισή του.

Παράλληλα, στην άλλη πλευρά του λιμανιού εξελισσόταν μια ακόμη επιχείρηση σκούπα με στόχο Σομαλούς και Άραβες μετανάστες, που κατέληξε σε ανθρωποκυνηγητό στο κέντρο της Πάτρας.

Τα όποια ανθρωπιστικά προσωπεία του κράτους έχουν πέσει εδώ και καιρό και αποκαλύπτεται ξεκάθαρα ο νεοφασιστικός τρόπος επιβολής της κυριαρχίας. Για εμάς, η κατεδάφιση του καταυλισμού, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αφορμή για το χτίσιμο νέων μορφών έμπρακτης αλληλεγγύης και κοινωνικών αγώνων με τους μετανάστες. Τίποτε άλλο δηλαδή από το γκρέμισμα του παλιού κόσμου και το χτίσιμο ενός νέου απαλλαγμένου από σύνορα, έθνη, κράτη και πατρίδες.

Ηλίας Κοκκίνης

Αύξηση της ανεργίας στο 15,5%, νέοι φόροι 2,3 δις και πλειάδα νέων αντικοινωνικών μέτρων

Το κράτος συνεχίζει απρόσκοπτα την κλοπή και την περιθωριοποίηση των λαϊκών κοινωνικών στρωμάτων. Διέξοδος η αντεπίθεση διαρκείας με επαναλαμβανόμενες μορφές άμεσης κοινωνικής αντίστασης και δράσης

Καλοκαιρινό κόλαφο επιφυλάσσει η κυβέρνηση για τα ασθενέστερα λαϊκά στρώματα, τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους, ενώ οι 270.000 άνεργοι, που αναζητούν εργασία και με στατιστικά τρυκ δεν καταγράφονται στις επίσημες «λίστες», εκτοξεύουν την ανεργία στο 15,5%. Παράλληλα, η επισφαλής εργασία αυξάνεται ραγδαία, καθώς πριμοδοτείται από την κυβέρνηση με την επικείμενη επιδότηση της τετραήμερης εργασίας... Είναι ενδεικτικό ότι **το πρώτο εξάμηνο του 2009, τρεις στις δέκα θέσεις εργασίας που δημιουργήθηκαν ήταν θέσεις μερικής απασχόλησης ή εκ περιτροπής εργασίας.**

Εν μέσω θέρους, η κυβέρνηση βάζει στο στόχαστρο το βασικό εισαγωγικό μισθό και την κατώτατη σύνταξη του ΙΚΑ και άμεσα προωθεί μέτρα όπως το διαχωρισμό του κλάδου περίθαλψης από τον κλάδο ασφάλισης στο ΙΚΑ, την αύξηση των ορίων ηλικίας των γυναικών στο Δημόσιο, την αναθεώρηση της λίστας των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων (ΒΑΕ) και των όρων αναπηρικών συντάξεων από 1/1/2009 για όλους τους νεοεισερχόμενους εργαζόμενους, το πάγωμα για δεύτερη χρονιά των μισθών και των συντάξεων, το ειδικό νέο μισθολόγιο για τους νεοπροσλαμβανόμενους στο Δημόσιο με αποδοχές πολύ χαμηλότερες απ' αυτών που ήδη εργάζονται, τη δραστητική μείωση των πρόωγων συνταξιοδοτήσεων των μητέρων με ανήλικα παιδιά και το πάγωμα του ΕΚΑΣ.

Συντονισμένα κυβέρνηση και ΣΕΒ ξανασυστήνουν νέες θυσίες από τους εργαζόμενους, ενώ ο υπουργός Παπαθανασίου, από το βήμα του Ιδρύματος Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών (ΙΟΒΕ), εξήγγειλε και τα νέα αντικοινωνικά μέτρα για τους εργαζόμενους, που θα αφορούν και **εκτεταμένες παρεμβάσεις περιστολής των δαπανών συνταγογράφησης στην περίθαλψη (βλ. ΟΠΑΔ) και στα νοσοκομεία.** Αποκαλυπτικό των προθέσεων της κυβέρνησης είναι και η αποδοχή της των προτάσεων του ΙΟΒΕ/ΣΕΒ, που μεταξύ άλλων προτείνει την **περικοπή των δαπανών για την Υγεία στα δέκα μεγαλύτερα Νοσοκομεία της χώρας και νέες αντιδραστικές αλλαγές στο ασφαλιστικό και στα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης.**

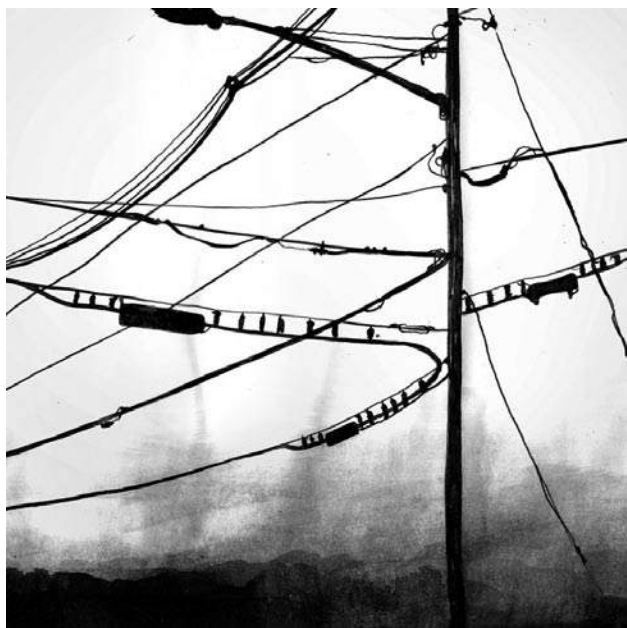
Την ίδια στιγμή, ο υπουργός Παπαθανασίου προκλητικά τονίζει ότι δεν πρόκειται να φορολογήσει τα κέρδη των επιχειρήσεων, γιατί αυτό το θεωρεί **αντιαναπτυξιακό (sic) και παράλληλα εξαγγέλλει μέτρα ενίσχυσης 6.000 επιχειρήσεων συνολικού ύψους 12 δις. ευρώ (εκτός των 28 δις.),** επιτάχυνση των συμπράξεων δημοσίου και ιδιωτικού τομέα (ΣΔΙΤ) συνολικής επενδυτικής αξίας 5,7 δις. ευρώ και επιδότηση των ασφαλιστικών εργοδοτικών εισφορών για την πρόσληψη εργαζομένων. Φαίνεται ότι για την πολιτική και οικονομική εξουσία κράτους, κυβέρνησης, ΣΕΒ, μονόδρομος ανάπτυξης θεωρείται η συνεχής καταλήστευση των μισθωτών και συνταξιούχων και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας για την εξεύρεση πόρων.

Η εκτίναξη του «δημοσιονομικού ελλείμματος» στο εφιαλτικό 8% - 9% του ΑΕΠ αποτελεί πηγή και νέων σκληρότερων μέτρων για τα ασθενέστερα στρώματα. Από τα οποία η **κυβέρνηση ήδη κλέβει 2,3 δις. ευρώ από φόρους, επικαλούμενη ως άλλοθι την οικονομική κρίση και το έλλειμμα, ενώ το μεγάλο πλιάτσικο το μεθοδεύει για το Φθινόπωρο με την σταδιακή εξαγγελία —κυρίως στη ΔΕΘ— νέων φοροεισπρακτικών μέτρων και ιδιωτικοποιήσεων ως τον Οκτώβριο, που θα γίνει ο εξαμηνιαίος έλεγχος Αλμούνια και θα κατατεθεί στη βουλή το προσχέδιο του Προϋπολογισμού του 2010.**

Η επέκταση των ευέλικτων μορφών απασχόλησης, η νέα φτώχεια, η καλπάζουσα ανεργία και τα νέα κατασταλτικά μέτρα ποινικοποίησης της κοινωνικής διαμαρτυρίας και αγανάκτησης, αποτελούν αναπόσπαστα στοιχεία των χρόνιων αντικοινωνικών πολιτικών όλων των διαχειριστών του καθεστώτος και εντείνονται εξαιτίας της οικονομικής κρίσης. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση που διαμορφώνουν κυβέρνηση, κράτος, αφεντικά δεν ταιριάζει η μοιρολατρία και η ηττοπάθεια, αλλά η πολύμορφη άμεση κοινωνική αντίσταση και δράση. Τρανό και επίκαιρο παράδειγμα, ο πρόσφατος ξεσηκωμός κατοίκων της Μύρινας στη Λήμνο, κατά της εφορίας και του κλιμακίου ελεγκτών της ΥΠΕΕ (πρώην ΣΔΟΕ) που τους εξανάγκασαν να εγκαταλείψουν άρον-άρον το νησί, κρίνοντας τους ως ανεπιθύμητους. Στην ίδια ρότα, **το σύνολο της κοινωνίας μπορεί και έχει όλο το αναφαίρετο δικαίωμα στην εκδήλωση πολιτικής ανυπακοής και αντεπίθεσης, κρίνοντας ως ανεπιθύμητες τόσο την πολιτική και οικονομική εξουσία, τους νόμους της και τα διατάγματά της, όσο και τις εφορίες και τα νέα φοροχαράτσια, που οδηγούν στην απελπισία τα ασθενέστερα λαϊκά στρώματα και στραγγαλίζουν την κοινωνική ζωή.**

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Το μεγάλο project

Αν στο παρελθόν το έντυπο αποτέλεσε μια εύκολη δύσκολη λύση για τα συλλογικά εγχειρήματα, σήμερα η ευκολία να παραχθεί γραπτός λόγος –τόσο σε έντυπα όσο και στο διαδίκτυο– καταδεικνύει την ένδεια των εντύπων και του παρελθόντος αλλά και των σημερινών. Τα έντυπα, φυσικά και υπάρχουν λαμπρές εξαιρέσεις, αποτέλεσαν και αποτελούν ένα μόνιμο ραντεβού deadline κάποιων ανθρώπων ενώ η αυταπόδεικτη δυσκολία του να διατηρήσεις ένα έντυπο παραμέριζε την ουσία, δηλαδή το περιεχόμενο, στο παρελθόν, δίνοντας μια αίγλη και μια σοβαρότητα η οποία δεν υπήρχε κατ' ανάγκη. Το έντυπο λοιπόν δεν ήταν παρά ένα σημείο αναφοράς για τη συλλογικότητα και λιγότερο ένα εργαλείο για την “προώθηση” του λόγου της συλλογικότητας. Σήμερα, αφού δεν υπάρχει ιδιαίτερη δυσκολία στο να έχεις έναν έντυπο χώρο έκφρασης, μπαίνει στο προσκήνιο η ουσία που είναι ο λόγος και το τι προωθείται σαν λογική από το έντυπο.

Η αναμάσηση των “political hot” τόσο θεματολογικά όσο και σαν θέση και κριτική, πέρα του ότι καταντάει στο τέλος βαρετό, ουσιαστικά αναπαράγει σαν λογική την ίδια την αναμάσησή τους, αφού σημαντικά ζητήματα θεωρούνται λυμένα και ληγμένα από τα πριν και έτοιμα για να τα χωνέψει η κοινωνία. Η ψυχαναγκαστική προσπάθεια για την “κοινωνικοποίηση” του αντιεξουσιαστικού λόγου, ξεπερνά και το ίδιο το νόημά του, την αλληλεπίδρασή του με την κοινωνία, τη συνεχή κριτική και τη ζωντάνια του. Αντί λοιπόν να κοινωνικοποιείται ο αντιεξουσιαστικός λόγος, “κοινωνικοποιείται” η ιδεολογική θέση και μάλιστα με τρόπο βαρετό και αυτιστικό, αφήνοντας στο περιθώριο το ζωντανό, το σήμερα, όλα αυτά που από τους πρώτους αναρχικούς ως σήμερα έχουν αλλάξει και είναι πολλά.

Το έντυπο είναι δύναμη στα χέρια μας γιατί μπορεί να εμπλουτιστεί, να αλλάξει, να δεχτεί κριτική και τελικά ποτέ να μην είναι ολοκληρωμένο αλλά συνέχεια να βελτιώνεται όπως ακριβώς και η ίδια η αντιεξουσία. Τα έντυπα είναι –ή τέλος πάντων πρέπει να είναι– δυναμικά εγχειρήματα και μόνο και μόνο για αυτό το λόγο πρέπει να ανακαλύψουμε νέους τόπους όπου επωάζεται η αντιεξουσία, τόπους που δεν το περιμένουμε εζ' αρχής ούτε και μεις. Πρέπει να μάθουμε να κάνουμε τη δεύτερη ανάγνωση στα γεγονότα, αυτή που διαπερνά τα απλά και αυτονόητα του “μέσου πολίτη” και εστιάζει στην ουσία τους, αυτή που αγγίζει τον πολίτη –μέσο είτε άκρο– και τέλος πρέπει να μπορούμε ενίοτε να γυρίζουμε την πλάτη μας στη θεαματιστική επικαιρότητα.

Νάνος Βαγγέλης

Η Περσία του Ιράν

Τον Ιανουάριο του 1978, μία σειρά διαδηλώσεις στο Ιράν ενάντια στο καθεστώς του Σάχη Παχλαβί εξελίχθηκε στη λαϊκή ιρανική επανάσταση. Επί μήνες, πλήθος λαού αποδεκατιζόταν από τα πυρά της προεδρικής φρουράς χωρίς υποχώρηση, μέχρι που τα ποδοπάτησε και μαζί με αυτά, την εξουσία του Σάχη. Μία εξουσία έωλη, χωρίς λαϊκή βάση, στερεωμένη βιαστικά στα δεκανίκια των δυτικών κυβερνήσεων και τους σχεδιασμούς των βρετανικών και αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών. Νωρίτερα, το 1968, ο Αμερικάνος πρέσβης εν Αθήναις είχε παραλληλίσει το καθεστώς Παχλαβί με τη χούντα του Παπαδόπουλου, σαν χαρακτηριστικό παράδειγμα καθεστώτων σχεδιασμένων και εκτελεσμένων από αξιωματικούς των Η.Π.Α. Αυτή λοιπόν την πολιτεία ανέτρεψε η ίδια η κοινωνία του Ιράν, ζητώντας ανεξαρτησία, δικαιώματα και ελευθερία.

Ένα χρόνο αργότερα, το 1979, η επανάσταση είχε βαφτιστεί ισλαμική και το νέο καθεστώς των Αγιατολάχ είχε ανατείλει για να καταπνίξει τη φωνή των Ιρανών κάτω από το πέπλο του Κορανίου. Οι “προστάτιδες” δυτικές δυνάμεις, που αντιμετώπιζαν το Ιράν σαν την ανατολική τους παλλακίδα, βαφτίστηκαν “η Αυτοκρατορία του Κακού” (καθόλου παραδόξως, τον ίδιο χαρακτηρισμό χρησιμοποιούσε το Στέιτ Ντιπάρτμεντ για την Ε.Σ.Σ.Δ.) και η ρητορεία της “κατάστασης πολιορκίας” που συνοδεύει κάθε στεγανοποίηση της εξουσίας μέσω της κοινωνικής παράλυσης έγινε θεμέλιο νομιμοποίησης της θεοκρατίας. Μία παρόμοια στρατηγική καθεστωτικής στεγανοποίησης είχαν εισαγάγει οι μπολσεβίκοι στη Ρωσία, όταν ιδιοποιήθηκαν την ρώσικη επανάσταση μέσα από το μύθο του Οκτώβρη.

30 χρόνια μετά, οι διαδηλώσεις και οι μικρές εξεγέρσεις που ακολούθησαν τις προεδρικές εκλογές στο Ιράν, φαίνεται να διαρρηγνύουν το ιερατικό προσωπείο, αποδεικνύοντας πως η επανάσταση δεν ολοκληρώθηκε. Δεν ολοκληρώθηκε γιατί το νόημα που εξέφραζε δεν ήταν το νόημα του Προφήτη. Το Ιράν, η πάλοι ποτέ Περσία υπήρξε πάντοτε ένας κοινωνικοϊστορικός χώρος ιδιαίτερα δημιουργικός, με έναν αυτοτελή πολιτισμό που αφομοίωσε και εξέτεινε την παράδοση μακραίωνων αυτοκρατοριών. Το ίδιο το Ισλάμ άλλαξε στην Περσία, απέκτησε λογοτεχνία, γραμματεία, βιβλιοθήκες και στίχους που εξυμνούσαν το κρασί! Αρκεί ένα Ρουμπαγιάτ του μεσαιωνικού ποιητή Ομάρ Καγιάμ, για να δούμε τον πλούτο και τον υψηλό αισθητισμό του πέρσικου φαντασιακού. Τα βαρίδια που ονομάζονται θρησκεία καθήλωσαν την περσική κοινωνία στο σκοταδισμό, όταν η Δύση επιτέθηκε σαν λήσταρχος στην Ανατολή. Αυτά τα βαρίδια την κρατούν εγκλωβισμένη σε ένα κράτος όπου «δεν υπάρχουν ομοφυλόφιλοι» (Αχμαντινεζάντ), όπου οι γυναίκες επιβαίνουν σε χωριστά ασανσέρ!

Δεν ήταν η Δύση που καθήλωσε το Ιράν. Η αποικιοκρατική Δύση έκανε ό,τι μπορούσε για να χειραγωγήσει την ιρανική κοινωνία. Ανέβασε και κατέβασε καθεστώτα. Αλλά αυτή η προσπάθεια δεν διήρκεσε

περισσότερο από μισό αιώνα, από όταν έπεσε το προηγούμενο ισλαμικό καθεστώς με την Ιρανική Συνταγματική Επανάσταση το 1906 (θέσπιση Συνταγματικής Μοναρχίας), μέχρι το πραξικόπημα που ανέβασε τον Παχλαβί έναντι του πρωθυπουργού Μουσσαντέκ, που εξέφραζε τον αραβικό εθνικισμό.

Φαίνεται πως το να μεμνιμοιρούμε για τη συνωμοσία των αποικιοκρατών ή της “υπερεθνικής ελίτ”, κατά τον πολύ κ. Φωτόπουλο, απέναντι στους δύστυχους “άγριους” Ιρανούς, είναι μία επανάληψη της Δυτικής περιφρόνησης προς ό,τι μη Δυτικό. Η Περσία δεν είναι κάποια χώρα της υποσαχάριας Αφρικής, με ιστορία που καθορίζεται έξωθεν. Η Περσία έγραφε πάντοτε τη δική της ιστορία και είναι υπεύθυνη για την ιστορία της. Μην ξεχνάμε, δεν κατακτήθηκε ποτέ, από τον καιρό των Μακεδόνων.

Με όλα αυτά υπόψιν, είναι λίγο ανόητο να υποβιβάζουμε τις εξεγέρσεις ενάντια στο καθεστώς σε “ροζ” επαναστάσεις. Είναι τυφλότητα να μην αντιλαμβανόμαστε πώς η κοινωνία αυτή ασφυκτιά κάτω από τον μεσαίωνα που ζει. Ειδικά μία κοινωνία που τον καιρό του Μεσαίωνα δέσποζε πολιτισμικά. Είναι τυφλότητα να μην αντιλαμβανόμαστε πως η θρησκεία είναι γύψος, γύψος που μόνο η κοινωνία μπορεί να σπάσει.

Κάποιοι βέβαια, όπως ο κύριος Φωτόπουλος, βλέπουν μόνο κράτη, όχι κοινωνίες. Και χαίρονται με την αδιάλλακτη στάση των Αγιατολάχ απέναντι στους Αμερικάνους, αποσιωπώντας ότι οι ίδιοι Αγιατολάχ αγόραζαν τα όπλα τους από τους ίδιους Αμερικάνους. Φτάνουν δε να μιλάνε για την απελευθερωτική πλευρά του Ισλάμ! Και να λένε “αστούς” όσους μιλάνε για (άκουσον) ατομικά δικαιώματα. Εγώ λέω, άστους. Αν το δικαίωμα στην ύπαρξη και τον αυτοκαθορισμό του ατόμου είναι Δύση, τότε μακάρι να γίνουμε όλοι Δυτικοί. Αλλά και αυτό αναπαράγει τη Δυτική ανωτερότητα, γιατί η ελευθερία δεν έχει πατρίδα. Στο Λονδίνο η μάχη των ατομικών δικαιωμάτων έχει κερδηθεί τόσο καιρό που πάει να ξαναχαθεί. Αλλά είναι εύκολο να χειροκροτάμε τους θεοκράτες, όταν εμείς έχουμε κάθε ευκαιρία να συναντήσουμε τον έρωτα της ζωής μας στο ασανσέρ.

Αλέξανδρος Σχισμένος

Νέο αντισυλληπτικό χάπι της έμμηνης ρήσης:

καταστολή της περιόδου ή απελευθέρωση από τη γυναικεία φυσιολογία;

Στα μέσα Ιουνίου πραγματοποιήθηκε στο Πολυτεχνείο από την γυναικεία ομάδα no woman's land και συντρόφισσες μια πολύ ενδιαφέρουσα εκδήλωση σχετικά με την γυναικεία αντισύλληψη. Η συζήτηση περιελάμβανε μια «σύντομη ιστορία της ιατρικοποίησης της έμμηνης ρύσης με αφορμή το αντισυλληπτικό χάπι νέας γενιάς που αναστέλλει επ' αόριστον την περίοδο των γυναικών».

Πριν δυο χρόνια κυκλοφόρησε στις ΗΠΑ ένα ορμονικό σκεύασμα με το όνομα Lybrel το οποίο απαλλάσσει τις γυναίκες επ' αόριστον από τη μηνιαία περίοδο. Η διαφορά με το αντισυλληπτικό χάπι που είχε κυκλοφορήσει τη δεκαετία του '60 είναι πως πρέπει να λαμβάνεται καθημερινά για όλες τις μέρες του χρόνου.

Σχετικά με το νέο αντισυλληπτικό χάπι αναπτύσσονται διάφοροι συγκρουόμενοι λόγοι που είτε το παρουσιάζουν ως μια ακόμη τεχνολογική κατάκτηση προς όφελος των γυναικών είτε το παρουσιάζουν ως ένα κακό τεχνολογικό κατασκεύασμα που καταστέλλει τη γυναικεία φυσιολογία με στόχο το κέρδος και τον έλεγχο του γυναικείου σώματος.

Οι υπέρμαχοι του χαπιού –ανάμεσά τους βέβαια και οι γιατροί, οι φαρμακοβιομηχανίες και οι διαφημιστές– εξυμνούν το χάπι τονίζοντας την απελευθέρωση της γυναίκας από τη μηνιαία βασανιστική κατάσταση που βιώνει με την περίοδο, τονίζουν την απαλλαγή της γυναίκας από το προεμμηνορροϊκό σύνδρομο (το οποίο περιλαμβάνει τις ψυχοσωματικές αλλαγές πριν από την περίοδο όπως τα νεύρα, οι πόνοι στην κοιλιά και το στήθος, η ψυχική ευαισθησία), υποστηρίζουν πως η περίοδος αποτελεί μια άχρηστη σωματική λειτουργία και τέλος αποδεικνύουν με ιατρικά επιχειρήματα ότι η παύση της περιόδου μειώνει τις πιθανότητες του καρκίνου των ωοθηκών και του τραχήλου.

Αντίθετα τώρα, οι κριτικές για το χάπι κάνουν λόγο για χημική καταστολή της περιόδου των γυναικών, για έλεγχο και εξουσία που ασκείται στο γυναικείο σώμα μέσα από την ιατρικοποίησή του, κατακρίνουν τη βιοϊατρική και τους ειδικούς για την παραγωγή ορισμών σχετικά με τη «φυσιολογική» και «ασθενή» κατάσταση του γυναικείου σώματος και ιδίως την παραφιλολογία σχετικά με το προεμμηνορροϊκό σύνδρομο, αναδεικνύουν τη σύνδεση της σύγχρονης μοντέρνας δυναμικής και χειραφετημένης γυναίκας –που το χάπι υπόσχεται– με το μοντέρνο καπιταλιστικό πρότυπο του ιδεατού σώματος.

Και οι μεν και οι δε κριτικές εμπεριέχουν αλήθειες και ψέματα σχετικά με το αντισυλληπτικό χάπι της νέας γενιάς ανάλογα με την οπτική και τη θέση από την οποία θα το δει κάποιος/ος. Αυτό όμως που και οι δυο θέσεις υποτιμούν σε ένα σημαντικό βαθμό είναι την ενεργητική θέση των γυναικών υποκειμένων, τα οποία πέρα από τους λόγους που αρθρώνονται και από τις δυο μεριές, είναι ελεύθερα να επιλέξουν αν θα πάρουν τελικά το χάπι αλλά και τους όρους-συνθήκες κάτω από τα οποία θα το πάρουν. Από τις παραπάνω οπτικές οι γυναίκες παρουσιάζονται ως παθητικά υποκείμενα και άβουλα ομογενοποιημένα γυναικεία σώματα, τα οποία είτε υπόκεινται στους λόγους της βιοϊατρικής είτε στους λόγους του σύγχρονου καπιταλισμού. Η γυναικεία επιλογή και επιθυμία θάβονται και η γυναίκα μετατρέπεται σε ένα ενιαίο οικουμενικό μοντέλο που ονομάζεται γυναίκα παραβλέποντας τις ταξικές, φυλετικές και κοινωνικές εμπειρίες της κάθε γυναίκας ξεχωριστά.

Είναι χαρακτηριστικό πως στην Ελλάδα, σε αντίθεση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, μόλις ένας μικρός αριθμός γυναικών λαμβάνει το «κλασικό» αντισυλληπτικό χάπι παρά τις παραινέσεις και την καθοδήγηση των γιατρών. Το συγκεκριμένο παράδειγμα δίνει το στίγμα της *αντίστασης* των γυναικών υποκειμένων και της γεωγραφικής και πολιτισμικής ιδιαιτερότητας του κάθε πλαισίου.

Πέρα από τις αρνητικές κριτικές που μπορούμε να ασκήσουμε για το αντισυλληπτικό χάπι της νέας γενιάς, δεν μπορούμε να υποτιμήσουμε την *επιλογή* της άρνησης μιας «φυσιολογικής» λειτουργίας του γυναικείου σώματος που οι περισσότερες από εμάς πολύ συχνά έχουμε ευχηθεί να μην υπήρχε!

Φιλίππα Διαμάντη

Βιβλιογραφία: Η εισήγηση που διατέθηκε στην εκδήλωση: «Από την ορμονική αντισύλληψη... στην καταστολή της περιόδου; Τεχνολογίες του σώματος για τη νέα χιλιετία», no woman's land και συντρόφισσες, Αθήνα, Ιούνιος 2009.

Ο Φόβος φυλάει τα έρμα, η αντίσταση σε αυτόν τα απελευθερώνει

Από πότε μια γρίπη μπορεί όχι μόνο να φοβίσει αλλά να φτάσει τους ανθρώπους στα όρια του πανικού; Από τότε που ο φόβος κυριάρχησε στις ζωές των ανθρώπων. Πριν λίγα χρόνια ήταν η γρίπη των πουλερικών, τώρα είναι η γρίπη των χοίρων και ποιος ξέρει πόσες ακόμα θα μας «επισκεφθούν». Καθημερινά προκύπτουν καινούριες εστίες κινδύνου άρα και φόβου. Ο διατροφικός, ο περιβαλλοντικός, ο πυρηνικός και πολλοί άλλοι φόβοι κατακλύζουν τις ζωές μας. Η χρησιμοποίηση ή η υπερ-χρησιμοποίηση του όρου «φόβος», υποδεικνύει ότι ο φόβος δεν είναι μια απλή αντίδραση σ' έναν συγκεκριμένο κίνδυνο αλλά μια πολιτισμική μεταφορά για την ερμηνεία της ζωής. Οι άνθρωποι νιώθουν ανίκανοι και αδύναμοι να τον καταπολεμήσουν. Μόνα τους όπλα ο αυτοπεριορισμός (τα ταξίδια αναβάλλονται επ' αόριστον), οι λευκές μάσκες, η αυτοαπομόνωση και η ελπίδα ότι οι ερευνητές-επιστήμονες θα κάνουν το «θαύμα» τους.

Ένα από τα χαρακτηριστικά του φόβου σήμερα είναι ότι εμφανίζεται να έχει μια ανεξάρτητη ύπαρξη. Κλασικά οι κοινωνίες συνδέουν το φόβο με μια ξεκάθαρη απειλή, ο φόβος του θανάτου ή ο φόβος της πείνας. Σήμερα, συχνά αναπαριστούμε την πράξη της φοβίας (the act of fearing), σαν μια απειλή από μόνη της.

Ο φόβος συχνά δεν συνδέεται με το γεγονός της βίωσης κάποιου επικίνδυνου περιστατικού για τη ζωή. Αναρίθμητες έρευνες έδειξαν ότι συχνά αυτοί που φοβούνται περισσότερο ότι θα γίνουν θύματα είναι αυτοί που έχουν μικρότερες πιθανότητες να το βιώσουν. Είμαστε θύματα ή ασθενείς ακόμα και αν δεν έχουμε βιώσει άμεσα κάποια εγκληματική ενέργεια ή δεν έχουμε ασθενήσει από κάποιον μολυσματικό ιό.

Στο σύγχρονο κόσμο, ο φόβος μεταναστεύει ελεύθερα από το ένα πρόβλημα στο άλλο. Σημαντικός αρωγός σε αυτή τη «μετανάστευση» του φόβου είναι τα μίντια. Τα ΜΜΕ συμβάλλουν σημαντικά στη διαμόρφωση της αντίληψης της κοινωνίας για τον κίνδυνο. Έρευνες έχουν δείξει ότι η έμφαση που δίνουν τα μίντια σε συγκεκριμένα εγκλήματα ή ασθένειες οδηγούν το κοινό στην απόκτηση μιας υψηλής αίσθησης του κινδύνου σε σχέση με αυτούς. Καθώς οι περισσότεροι άνθρωποι αποκτούν πληροφόρηση διαμέσου των ΜΜΕ παρά διαμέσου της άμεσης εμπειρίας, η αντίληψή τους διαμορφώνεται από τον τρόπο με τον οποίο επικοινωνείται η πληροφορία. Δηλαδή από το εύρος της κάλυψης των ΜΜΕ, την ένταση της πληροφορίας, την οποία παρέχουν, την ερμηνεία των μηνυμάτων σχετικά με τον κίνδυνο και τους συμβολισμούς, τις μεταφορές, και το λόγο που συμπεριλαμβάνονται στο χαρακτηρισμό του κινδύνου.

Θα ήταν παράλειψη η απουσία αναφοράς στην εμπορική διάσταση του φόβου. Με αφορμή τη γρίπη των χοίρων, το διακεκριμένο πανεπιστήμιο MIT (Massachusetts Institute of Technology), διαφημίζει την κατοχή ενός προγράμματος για την αντιμετώπιση της «βιοτρομοκρατίας και της πανδημίας». Θα πρέπει λοιπόν, πριν τον πανικό να συλλογιστόμαστε τα παιχνίδια κέρδους και κύρους που παίζονται στο όνομα της παγκόσμιας υγείας και της ασφάλειας.

Ο φόβος, λοιπόν, τόσο στις διάφορες εκφάνσεις του όσο και ως αυτόνομη ύπαρξη, λειτουργεί ως ένα μέσο άσκησης κοινωνικού ελέγχου της ζωής και των δραστηριοτήτων των ανθρώπων. Ο καθημερινός «βομβαρδισμός» πληροφοριών που εμπεριέχουν τη διάσταση του φόβου τούς καθιστά ανίκανους να αντιδράσουν και σε τελική ανάλυση να ζήσουν. Η αντίσταση των ανθρώπων σε αυτή τη κουλτούρα του φόβου αποτελεί μονόδρομο για να ζήσουμε φυσιολογικά.

Ελιάνα Καναβέλη

Άμεση και χωρίς όρους απελευθέρωση του Θοδωρή Ηλιόπουλου

«Αυτοί που έζησαν τα γεγονότα του Δεκέμβρη, αυτοί που γνώρισαν τη βία των μηχανισμών, αυτοί που έζησαν τη σκληρότητα του κελιού, με ή χωρίς ποινή, αυτοί που ξέρουν ότι ο μόνος δρόμος για την ελευθερία είναι η αντίσταση, αυτοί που αντιδρούν στη δικαστική αυθαιρεσία και τη φρίκη της, είναι αυτοί που με καταλαβαίνουν και θα σταθούν στο πλευρό μου.»

Είμαστε από αυτούς, φίλε θοδωρή, και φυσικά θα σταθούμε στο πλευρό σου. Με τη γλώσσα και τη δύναμη της αλληλεγγύης, που είναι η μόνη γλώσσα που η εξουσία «καταλαβαίνει», ο αγώνας σου θα δικαιωθεί.

Ο Θοδωρής Ηλιόπουλος είναι ένας από τους χιλιάδες νέους που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις του Δεκέμβρη. Η δικαστική εξουσία δημιούργησε τον τύπο του εσωτερικού εχθρού, προκειμένου να καταστείλει την εξέγερση : μανία καταστροφής και ολέθρου, τάσεις ανθρωποκτονιών, τυφλό μίσος κ.α. Προς αυτή την κατεύθυνση βρέθηκαν κατηγορούμενοι, μαθητές με τρομονόμους (Λάρισα), φοιτητές, εργαζόμενοι και μετανάστες (Αθήνα).

Παρόλα αυτά, η προσπάθεια δημιουργίας με αυτόν τον τρόπο «εσωτερικού εχθρού», κατέρρευσε λόγω της πλήρους αδυναμίας να τεκμηριωθεί μέσω της νόησης.

Όλοι αποφυλακίστηκαν (οι βαριές κατηγορίες ωστόσο παραμένουν). ΕΚΤΟΣ του Θοδωρή. Γιατί;;; είναι ύποπτος φυγής;; Δεν έχει σπίτι να μείνει; Είναι ύποπτος για τέλεση νέων πράξεων;

Η καφκική ατμόσφαιρα που βιώνει ο Θοδωρής ή επιλογή της απεργίας πείνας, είναι η έξοδος : προς την ελευθερία ή προς τον θάνατο. Η κυβέρνηση, εδώ και καιρό, έχει το κεφάλι της μέσα στην άμμο. Στον αέρα πηγαινοέρχονται χρυσόβουλα, μαύρα χρήματα, βατοπέδια, ζήμενες, περίεργες σχέσεις διαφθοράς, παρακρατικές συναλλαγές και άλλα ωραία από το χώρο της βαρβαρότητας. Να απευθυνθούμε στην κυβέρνηση, δεν έχει νόημα. Απευθυνόμενοι στην κοινωνία, ζητάμε την αλληλεγγύη και την απάτησή μας για :

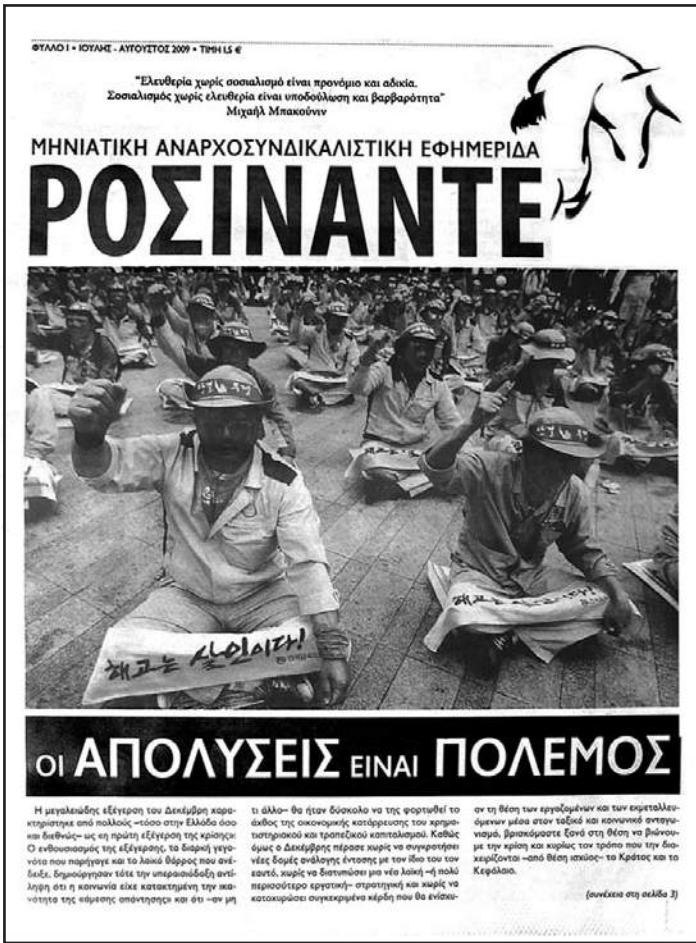
Άμεση και χωρίς όρους απελευθέρωση του Θοδωρή Ηλιόπουλου.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Η πολιτική αποκάλυψη του Προκόπη!

Λέει ότι οι φυλακές είχαν γίνει φυτώριο εγκληματιών (ΚΑΘΗΜ. 12/7) τα τελευταία χρόνια, εννοώντας την περίοδο διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και ότι αυτός τώρα έχει αναλάβει να το διορθώσει και δείχνει μάλιστα σίγουρος ότι θα το πετύχει. Νομίζουν ότι απευθύνονται σε ηλίθιους ενώ από την άλλη απορούν γιατί το 50% των ψηφοφόρων στις πρόσφατες εκλογές δεν πήγε στις κάλπες.

Ν. Δρεπανιάρης

ΛΑΒΑΜΕ

Τη νέα αναρχοσυνδικαλιστική εφημερίδα ΡΟΣΙΝΑΝΤΕ. Πολύ ενδιαφέρον και φιλόδοξο εγχείρημα, με πλούσια αρθρογραφία από εργασιακούς χώρους. Θα το βρίσκουμε κάθε μήνα στα περίπτερα όλης της χώρας.

...Καλοτάξιδο το "ψωράλογο" σύντροφοι και σύντρόφισες...

«Να φύγετε, να πάτε αλλού»

Δεκάδες «φιλήσυχοι Έλληνες πολίτες» που ανήκουν στην επιτροπή κατοίκων του Αγίου Παντελεήμονα προχώρησαν στην κατάληψη της πλατείας της περιοχής και τον αποκλεισμό από αυτή κάθε κάτοικου ή επισκέπτη του οποίου το χρώμα δέρματος δεν είναι λευκό. Το «μοιραίο», που συνέβη στις 22/5 μετά το πέρας της πορείας των μουσουλμάνων η οποία τερματίστηκε με σοβαρά επεισόδια, είχε ως αποτέλεσμα οι περισσότεροι από τους μετανάστες που ζούσαν κοντά και σύχναζαν στην πλατεία να εκδιωχθούν με τη βία. Οι περιγραφές των ιδίων των μεταναστών μιλούν για κυνηγητό και ξυλοδαμούς στην πλατεία και τα γύρω στενά. Οι περισσότεροι από αυτούς έχουν μετακινηθεί σε άλλες περιοχές ή έχουν συλληφθεί από την αστυνομία.

«Η πλατεία έγινε ξανά ελληνική» λένε –γεμάτοι από εθνική υπερηφάνεια– τα μέλη της επιτροπής κατοίκων. Η συγκεκριμένη πρωτοεμφανίστηκε περίπου πριν από ένα χρόνο όταν ξεκίνησε να αποστέλλει δελτία τύπου σε ΜΜΕ ζητώντας να φύγουν οι μετανάστες ενώ ανάλογο κείμενο εστάλη και στη Βουλή. Μάλιστα, παρά το γεγονός ότι δεν αποτελούν κανενός είδους επίσημο φορέα και μέχρι πρότινος δεν ήταν γνωστό το όνομα ούτε ενός εξ αυτών, τον περασμένο Ιανουάριο ο αναπ. ΥΠ.ΕΣ. Χρήστος Μαρκογιαννάκης συναντήθηκε μαζί τους στο περιθώριο της επίσκεψής του στο οικείο Α.Τ. Είχαν προηγηθεί βέβαια (24/11/08) συγκεντρώσεις κατοίκων, ακροδεξιών, αντιρατσιστικών οργανώσεων και μεταναστών επί της πλατείας που έληξαν με επεισόδια. Η «επιτροπή» συνέχιζε να οργανώνεται, συνεπικουρούμενη από ακροδεξιούς αλλά και επίδοξους επιχειρηματίες, οι οποίοι αγόρασαν κοψοχρονιά ακίνητα – φιλέτα και τώρα ελπίζουν να αναβαθμίσουν την περιοχή σε «Κολωνάκι» για να αβγατίσουν τα λεφτά τους.

Μετά την πρώτη κατάληψη της πλατείας και αφού το κλίμα είχε αντιστραφεί κατά των μεταναστών, η «επιτροπή» πήρε το πάνω χέρι στην περιοχή υποστηριζόμενη από τα ΜΑΤ, με καθημερινές συγκεντρώσεις και επιθέσεις σε μετανάστες αλλά και σε Έλληνες που διαφωνούν με τις πρακτικές της. Μετά τη «νίκη» τους κατά των μεταναστών, μερικοί εξ αυτών βγαίνουν στα ΜΜΕ απειλώντας ότι θα «καθαρίσουν» την περιοχή και από αναρχικούς και αντιφασιστές που ζουν εκεί.

Αντώνης Λόγιος

Δεν γράφουν συμβασιούχο στο σωματείο

Η αυθαιρεσία στον εργασιακό χώρο δεν έχει τελειωμό. Πιο συγκεκριμένα, συμβασιούχος, εργαζόμενος στον ΟΠΑΠ, άσκησε το νόμιμο δικαίωμά του για κατάθεση Αίτηση-Εγγραφής στο μοναδικό Σύλλογο Υπαλλήλων (ΣΥΟΠΑΠ) της ΟΠΑΠ Α.Ε. Το διοικητικό συμβούλιο απέρριψε την αίτησή του με το δικαιολογητικό «ότι δεν είναι τακτικά απασχολούμενος στην εταιρεία». Το ίδιο έκανε στη συνέχεια και η Γενική Συνέλευση των μελών του συλλόγου. Έτσι ο εργαζόμενος έκανε προσφυγή στα δικαστήρια. Εκεί όμως κατέφθασε ο πρόεδρος του ΣΥΟΠΑΠ, ο νομικός σύμβουλος του συλλόγου και η νομική σύμβουλος της ΟΠΑΠ Α.Ε. Βέβαια αυτό ήταν εκτός της αρμοδιότητάς τους μιας και η εκδίκαση δεν αφορούσε τη σύμβαση αλλά το Σωματειακό δίκαιο. Το επιχείρημα των νομικών συμβούλων ότι ο συμβασιούχος έχει «σύμβαση μιας μέρας», δεν ανταποκρίνεται φυσικά στη φύση της υπόθεσης. Είναι ξεκαθαρή εδώ η επέμβαση της εργοδοσίας στα εσωτερικά του σωματείου καθώς και η συστράτευση της ηγεσίας του σωματείου με την εργοδοσία. Να καταγγείλουμε τον κρατικοδίατο συνδικαλισμό είναι ανώφελο. Ο ίδιος ο ΟΠΑΠ είναι μια βρώμικη ιστορία που πρέπει να την αποκαλύψουμε από τώρα πριν ακολουθήσει τη μοίρα του Βατοπεδίου, της Ζίμενς και των μαφιοζοκρατιστών που διαχειρίζονται τον ελληνικό καπιταλισμό.

ΜΕΣΟΧΩΡΑ

Ο Δήμος Αιθίων της Νότιας Πίνδου προχώρησε σε δημοπρασία απονύλωσης στην περιοχή που η τεχνητή λίμνη της Μεσοχώρας θα αγγίζει τα όριά του. Έχει ήδη γίνει ανάθεση σε εργολάβο της περιοχής, ο οποίος συγκροτεί τα συνεργεία, ενώ αναβρασμός επικρατεί μεταξύ των κατοίκων που πλήττονται από το υδροηλεκτρικό φράγμα της Μεσοχώρας. Αναμένονται αντιδράσεις στην απονύλωση, που θα διαρκέσουν όλο το καλοκαίρι.

Φ.Γ.

Εξορύξεις στη Χαλκιδική

Το βράδυ της Κυριακής 12 Ιουλίου και ενώ από το πρωί είχαν εμφανιστεί τα γεωτρήματα της εταιρείας εξόρυξης χρυσού στη θέση Σκουριές, στο χωριό της Χαλκιδικής Μεγάλη Παναγιά, οι κάτοικοι προχώρησαν σε κατασκήνωση αντίστασης. Προηγήθηκε λαϊκή συνέλευση στο χωριό από πρωτοβουλία κατοίκων ενώ εκδόθηκε ανακοίνωση με αρνητικό περιεχόμενο για την εξόρυξη από το δημοτικό συμβούλιο. Το πρωί της Δευτέρας (αυτές οι γραμμές γράφονται Κυριακή απόγευμα) αναμένονται τα συνεργεία της εταιρείας ενώ οι κάτοικοι ήδη προετοιμάζονται να τους «καλωσορίσουν». Τα νεότερα στο επόμενο φύλλο της «Β».

Ν. Ιωάννου

Η τρομοκρατία των Ο.Π.Κ.Ε.

Έχουν περάσει πάνω από 10 χρόνια τρομοκρατικής δράσης των Ομάδων Πρόληψης Καταστολής Εγκλήματος στην ελληνική επαρχία. Η εφαρμογή της Μηδενικής Ανοχής έχει ξεκινήσει από εποχές ΠΑΣΟΚ και συνεχίστηκε με υπερβολικό σθένος από τη Ν.Δ. Αποτέλεσμα, χιλιάδες συλλήψεις μικροχρεοφειλετών (ΤΕΒΕ κ.λπ.) για καθαρά εισπρακτικούς λόγους, ξεβράκωμα και εξευτελισμός των πολιτών κατά την έρευνα, σπάσιμο του τσαμπουκά του να έχεις αντίρρηση ή να περιφρουρείς την αξιοπρέπεία σου.

Έχω σταματήσει για βενζίνη στην εθνική οδό Αγρινίου-Μεσολογγίου. Η κοπέλα του βενζινάδικου προσπαθεί να καθαρίσει το βρώμικο παρμπρίζ από σταλαματιές σοβά και διαμαρτύρεται για τα νύχια της. Βγάζω το κοφτάκι από το ντουλαπάκι και πάω να βοηθήσω. Μα... φωνάζει, αυτό... δεν φοβάσαι που το χεις στο αμάξι; Όχι, λέω. Γιατί; Ένα εργαλείο είναι. Μα... εδώ δίπλα, λέει, σταματάνε πολύ κόσμο κάθε μέρα γι αυτά...

Απαγορεύεται! Πρόληψη και καταστολή εγκλήματος ή... για να καταλάβετε ποιος κουμάντο εδώ;;;

Ο Παρατηρητής

Από τη γλώσσα από ξύλο στη γλώσσα από καουτσούκ*

Η κρατική αντίδραση караδοкеί...

Εφτά μήνες μετά την κοινωνική ταξική εξέγερση του Δεκέμβρη και τους τριγμούς που προκάλεσε στο καθεστώς, από κοινού κράτος, κυβέρνηση, κόμματα, επώνυμοι ολιγάρχες μανδαρίνοι και πρωτίστως η ΕΛ.ΑΣ, η ΕΥΠ, οι υπουργοί Εσωτερικών/Εξωτερικών και η κομπανία τους, ανασυντάσσουν τις δυνάμεις τους απέναντι στο αντίπαλο δέος του «εσωτερικού εχθρού». Δηλαδή τη νεολαία, τους επισφαλείς εργαζόμενους και τους μετανάστες, που έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη της εξέγερσης του Δεκέμβρη και κυρίως στο σύνολο του αντιεξουσιαστικού αντικαθεστωτικού κοινωνικού ρεύματος που τη χρωμάτισε. Σε εξέλιξη βρίσκονται και οι τυπικές και άτυπες συνεργασίες κυβέρνησης και υπόγειων ισχυρών πολιτικοοικονομικών λόμπι με τις βρετανικές και αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες. Μεγαλοπράκτορες, που θέλουν να φαίνονται απαρατήρητοι, έχουν κατασκηνώσει στη ΓΑΔΑ και μαζί με τους Έλληνες όμοιους τους καταστρώνουν τακτικές και σχέδια. Πολλά από τα οποία ακυρώθηκαν στην πράξη γιατί οι ασφαλίτες και οι πράκτορες ανά τη χώρα, επίσης δεν περνούν απαρατήρητοι...!! Όπως επίσης και τα βαλιτσάκια-σαρωτές, οι μικροκάμερες του google, οι δημοσιογράφοι-παπαγαλάκια της ασφάλειας, οι σέξι ξανθιές ή καστανόξανθες σούπερ χαφιεδοντίβες, οι διανοούμενοι αρτίστες, οι «τρελοί» μολντιμπιντεράδες ή ρακένδυτοι σκουλαρηκάδες, οι δήθεν «φίλοι» του σιτάρεως ολικής αλέσεως και της μη μεταλλαγμένης σόγιας, καθώς και πολλοί άλλοι ακόμα...

Το κράτος, με δεδομένη την απώλεια του μονοπωλίου της βίας και των μηχανισμών ενσωμάτωσης για τους καταπιεσμένους, αναβιώνει την αστυνόμευση της κοινωνικής ζωής στα πρότυπα της χούντας. Πολλά γεγονότα της οποίας δεν είναι τόσο μακρινά από τη σημερινή κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα. Ο νέος ολοκληρωτισμός περνά μέσα από τα πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες και τα στρατόπεδα συγκέντρωσής τους - φυλακές, τις απελάσεις, τη δημιουργία τράπεζας DNA, τους κουκουλονόμους, τις μπατσομάδες Δέλτα, την άρση του απορρήτου των επικοινωνιών, την προσπάθεια φίμωσης του Athens Indymedia, το φακέλωμα των καρτοκινητών, την ενεργοποίηση εκατοντάδων χαφιεδοκαμερών, την ενίσχυση του κατασταλτικού οπλοστασίου της ΕΛ.ΑΣ. Ενώ τα κόμματα ή τα τριτοβάθμια συνδικάτα που χειραγωγούσαν την κοινωνική αγανάκτηση και οργή πλησιάζουν ταχύτατα τη μέγιστη θέση απαξίωσής τους που μέχρι τώρα κατέχουν μπάτσοι, μεγαλοδημοσιογράφοι και δικαστές.

Оυаі υμίν...!

Αναζητώντας σύγχρονους όρους και προϋποθέσεις μαζικής πολιτικής αντεπίθεσης και αντίστασης, απέναντι στο νέο κρατικό ολοκληρωτισμό της εγχώριας και διεθνούς αντίδρασης, εξαιρετικά χρήσιμη για το μέλλον είναι και η άντληση συμπερασμάτων από την εξερεύνηση μονοπατιών λόγου και πράξης του παρελθόντος, όπως για παράδειγμα, το διαχρονικά επίκαιρο, για το κοινωνικό κίνημα, πολιτικό маниφέστο-άρθρο της «Ανεμώνης»**, αποσπάσματα του οποίου σας παραθέτουμε:

«...Ο αγών μας σημαίνει ανατροπήν. Ανατροπήν παντός φαύλου, ερειπωμένου και σαπρού. Βίαν κατά πάσης ανηθίκου βίας, αντίστασιν, κατά πάσης αδίκου καταπίεσεως, επίθεσιν κατά πάσης κακοήθους επιθέσεως. Ο αγών μας σημαίνει ακόμη πόλεμον. Πόλεμον διαρκή και αμείλικτον, πόλεμον εξοντώσεως κατά της δουλείας, της εκμεταλλεύσεως, του ψεύδους, της καταπίεσεως, του Φαρισαϊσμού, της αδικίας... Ο αγών μας ουδέποτε προσωποποιείται. Αποτελεί μίαν ΙΔΕΑΝ της οποίας το φως διασχίζει και διαλύει σιγά σιγά την σκοτίαν, εις την οποίαν κρατείται δεσμευμένη η σημερινή κοινωνία, από την πρόληψιν και την αμάθειαν, τας οποίας με τόσην επιμέλειαν διατρέφει και προσπαθεί να διατηρή το σημερινόν κεφαλαιοκρατικόν καθεστώς, διότι επ' αυτών θεμελιώνει το κράτος και την ισχύν του... Εις μάτην λοιπόν ονειρεύονται οι

πολυπληθείς και σατανικοί εχθροί του αγώνος μας, ότι είναι δυνατόν ποτέ να ανακόψουν τον δρόμον του και την ορμήν του... Ομιλείτε περί ηθικής και στραγγαλίζετε εις κάθε σας βήμα κάθε ηθικόν νόμον, τον οποίον θυσιάζετε εις το βωμόν των συμφερόντων σας. Κόπτεσθε υπέρ των νόμων τους οποίους επιβάλλετε εις τους αδυνάτους διά να προστατεύσετε τα κεφάλαιά σας, τας ιδιοκτησίας σας και τα αδικίας σας, όταν σεις κάθε στιγμήν τας παραβαίνετε ασυστόλως και ατιμωρητέ... Όταν όμως ευρεθήτε προ του Κριτηρίου ενός λαού εξαπατηθέντος και παραπλανηθέντος επί τόσον χρόνον χάρις εις την αμάθειάν του και το αφιόνισμά του, και πλέον αφυπνισθέντος και διαφωτισθέντος τότε ουαί υμίν Φαρισαίοι υποκριταί!! ...»

... ΕΠΙ ΑΥΤΩΝ ΘΑ ΕΠΑΝΕΛΘΟΜΕ !

Με ευχές για ένα δροσερό καλοκαίρι δίπλα στον ποταμό Αγγελλώ στο μεγάλο περιβαλλοντικό ακτιβιστικό camping στη Μεσοχώρα από 5-15 Αυγούστου ή όπου αλλού επιλέξετε εσείς ...

Τάκης Σκούρκος

* Τίτλος άρθρου του Κ. Καστοριάδη για τις κρίσεις του Αλτουσέρ, στο περιοδικό Κείμενα 2, Αύγουστος-Σεπτέμβριος 1978

** Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα του Βόλου «Εργάτης-Γεωργός», αρ. φύλλου 72, 6 Ιουλίου 1911. Ο/η συγγραφέας του άρθρου, που παραμένει άγνωστος/η, υπέγραφε με το ψευδώνυμο «Ανεμώνη».

ΑΡΙΣΤΕΡΑ – ΔΕΞΙΑ - 1989

Να αφιερώσουμε κάτι στην ιστορία

Το μεταπολιτευτικό καθεστώς νομιμοποίησε την αριστερά για να «νομιμοποιηθεί» στη συνέχεια και το ίδιο το καθεστώς. Με αυτόν τον τρόπο η αριστερά έχασε και το γότηρό της και τις ψήφους «της» από το εκλογικό σώμα. Έκτοτε αναζητά τις ψήφους που θεωρεί ότι προσέφυγαν αλλού. Το κάνει αυτό όπως ένα μάλλον –δεν πρέπει να το έχει δει κανένας– πουλί γνωστό με το όνομα... γκιώνης που αναζητά τον αδερφό του. Ο γκιώνης (το πουλί) το κάνει αυτό μόνο τη νύχτα. Η αριστερά μέρα και νύχτα. Προς κάθε κατεύθυνση. Με οποιονδήποτε τρόπο. Με οποιαδήποτε ηγεσία. Είτε με Φλωράκη, είτε με Κύρκο, είτε με Παπαρήγα, είτε με Τσίπρα, είτε με Αλαβάνο. Α... ξέχασα: είτε με Δαμανάκη. Με οποιαδήποτε πολιτική, είτε με ορθόδοξη, είτε με αιρετική, είτε με «κινηματική», με οποιεσδήποτε συμμαχίες, είτε με την «εργατική τάξη», είτε με τους μικρομεσαίους της πόλης και της υπαίθρου, είτε με τη νεολαία του «σαλονιού» αλλά και του «λιμανιού». Η μανία αναζήτησης την έχει κάνει παντός καιρού και παντός χώρου και στην Ευρώπη και στα Βαλκάνια. Είναι διατεθειμένη και στο Νεπάλ να πάει, αν κάποιο συνέδριο αποφασίσει ότι εκεί βρίσκεται η εκλογική του μάζα. Με αυτή την καταθλιπτική πορεία, ο στόχος της αναζήτησης για τους απλοϊκούς ανθρώπους φαντάζει αδιέξοδο. «Τόσα προβλήματα έχουμε... αριστερά θα ψηφίσουμε;», λένε, κατά το παλαιότερο, «φτωχοί άνθρωποι είμαστε παιδάκι μου... ο κομμουνισμός μας λείπει;».

Οι απλοϊκοί άνθρωποι όμως δεν είναι αξιόπιστοι και η αναζήτηση συνεχίζεται.

Το 1989, ένα άλλο κόλπο έκανε την αριστερά να κυβερνήσει με τη δεξιά. Τότε πάνε οι ανειρήνευτες ταξικές αντιθέσεις, οι εθνικές ανεξαρτησίες, οι ιμπεριαλισμοί, οι απεργίες και άλλα αριστερά παξιμάδια. Από την επίταση του άγχους της αναζήτησης των «ψηφών της» έφτασε να συμμαχήσει με τον εχθρό, στοχεύοντας στη διάλυση των κλεφτών των ψήφων της. Αντί να γίνει αυτό διαλύθηκε η ίδια γιατί έρχεται πάλι ο απλοϊκός άνθρωπος να ξεγλιστρήσει από τις «αιώνιες» ενοχές του που δεν ψηφίζει εκεί που πρέπει με το: «γιατί να μην ψηφίσω δεξιά κατευθείαν και να ψηφίσω αριστερά που θα κυβερνήσει με τη δεξιά;» ή «γιατί να φύγω από το δικομματισμό και να ψηφίσω αριστερά αφού αυτή ήδη πήγε με ένα από τα δύο κόμματα του δικομματισμού;». Με αυτά και με αυτά η αριστερά διαλύθηκε πάλι ή μήπως σώθηκε; Γιατί το νόημα της αναζήτησης διπλασιάστηκε: και αναζήτηση της ψήφου που της ανήκει (κλασσικό) και αναζήτηση ενότητας (και αυτό κλασσικό). Αν ο γκιώνης βρει τον αδερφό του είναι σίγουρο ότι θα πεθάνει από απουσία νοήματος. Μήπως αυτό συμβεί και στην αριστερά; Χωρίς διάθεση χιούμορ, γιατί είναι σοβαρά τα πράγματα μιλώντας για την ελληνική αριστερά. Ας μπει για την επόμενη εκλογική σύγκρουση το περίφημο στρατηγικό στόχευμα: 17%. Κανείς δεν ξέρει ποτέ τι γίνεται. Και μάλιστα να το συνοδεύσει με την πρόοδο.

Τελικό: 17% για την πρόοδο της χώρας.

Luther Blisset

Ο πεζός που κατέβηκε στο δρόμο

Ο ήρωάς μας ξεκινάει την Οδύσσειά του με τα πόδια.

Τον –έτσι κι αλλιώς στενό και γεμάτο κακοτεχνίες– δρόμο του εκτός από τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπες, θα προσπαθήσουν να ανακόψουν επίσης: τραπεζοκαθίσματα, κάδοι απορριμμάτων, ζαρντινιέρες, περίπτερα, ψυγεία με παγωτά κι αναψυκτικά, στύλοι της ΔΕΗ, κολώνες φωτισμού και καμερών παρακολούθησης, κουβούκλια φρουρών και διαφημιστικές πινακίδες.

Ο ήρωάς μας προσπερνά όλα τα εμπόδια με επιτυχία και εντέλει φτάνει στη επόμενη πίστα: διασταύρωση Πανεπιστημίου και Πατησίων. Το φανάρι είναι κόκκινο. Περιμένοντας να πρασινίσει ανάβει ένα τσιγάρο, και ένα δεύτερο και ένα τρίτο... Κάποτε ανάβει πράσινο για τους πεζούς και... πορτοκαλί για τα αυτοκίνητα που στρίβουν δεξιά. Κάνει κίνηση να διασχίσει το δρόμο αλλά στη μέση περίπου, η πορεία του ανακόπτεται από: ένα λεωφορείο, ένα τρόλεϊ, 2-3 ΙΧ και την ομάδα ΔΕΛΤΑ που πριν είχε αράξει για καφέ (μαζί με τα μηχανάκια τους) στον πεζόδρομο της Βουκουρεστίου. Μέχρι να στρίψει και το τελευταίο μηχανάκι, το φανάρι έχει ξανα-ανάψει κόκκινο για τους πεζούς, ο ήρωάς μας όμως αποφασίζει να μη χάσει άλλο χρόνο σε αυτή τη διασταύρωση και να χαλάσει τη επιπλέον ζωή που έχει.

Με μια ζωή πλέον, συνεχίζει το δρόμο του και λίγο παρακάτω σταματά σε μια οικοδομή όπου ξεφορτώνουν μπάτσα. Δυσανασχετεί λίγο αλλά το δρόμο του τον δείχνει μια μηχανή που επίσης εξαναγκάζεται να κατέβει από το πεζοδρόμιο και να συνεχίσει την πορεία της στο οδόστρωμα. Με τα πολλά και με 2 ώρες καθυστέρηση φτάνει στην αποστολή του: να περάσει την πεντάμορφη και κατάκοιτη σε καροτσάκι –από αυτοκινητιστικό– νεράιδα απέναντι στη λεωφόρο. Έπεσε σε βαθιά περισυλλογή: έπειτα από 2 χρόνια κατέληξε ότι ο μόνος τρόπος να διασχίσουν το δρόμο είναι να την πάρει στους ώμους του και στη συνέχεια να επιστρέψει και να πάρει το καρότσι.

Δυστυχώς όμως όταν επιστρέφει για το καρότσι κάποιος έχει προλάβει να παρκάρει στη διάβαση. Χωρίς να το σκεφτεί περαιτέρω καβαλάει το αμάξι κι αρπάζει το καρότσι, πράγμα που τον φέρνει αντιμέτωπο με τη μεγαλύτερη δοκιμασία ως τώρα: τον θυμωμένο Ποσειδώνα που εξαγριώθηκε επειδή βεβήλωσαν την ιδιοκτησία του. Τελικά ο Ποσειδώνας, ως έννομος πολίτης, αποφάσισε να κάνει χρήση του νόμου και να τον σύρει στα δικαστήρια. Εκεί ο ήρωας μας εν μέρει δικαιώθηκε αφού του αξιώθηκε αποζημίωση για προσβολή της προσωπικότητάς του από το παράνομο παρκαρισμένο όχημα, αλλά από την άλλη δεν θεωρήθηκε θεμιτός ο τρόπος που επέλεξε να διαμαρτυρηθεί για μια αδικία που πράττει κατ' εξακολούθηση το ιδιωτικό εις βάρος του δημοσίου κι έτσι κλήθηκε να αποζημιώσει τον θιγμένο Ποσειδώνα. Τώρα ο ήρωάς μας, κλεισμένος στο σπίτι του, παλεύει με τη συνείδησή του γιατί τη στιγμή της κρίσης δεν έπραξε αυτό που τον είχε συμβουλέψει ένας μακρινός συγγενής από το Βόλο: να τους βάλει μπουρλότο.

Σοφία Παπαγιαννάκη

Ασυνόδευτοι, ανήλικοι μετανάστες: ταξίδι χωρίς προορισμό

«Με συνέλαβαν. Πρώτα πέταξαν στη θάλασσα το σάκο μου και μετά [εμάς]. Μετά μας έβγαλαν έξω και μας έδειραν. Εμένα με πέταξαν στη θάλασσα, με έβγαλαν έξω, με έδειραν, μετά με ξαναπέταξαν στο νερό, με έβγαλαν και με ξαναέδειραν». (Τζαφάρ Φ., 16 χρονών από το Αφγανιστάν περιγράφει τη βία που δέχθηκε από λιμενικούς στην Πάτρα).

«Δεν είχα κρεβάτι, μόνο μια κουβέρτα. Η κουβέρτα ήταν βρώμικη και είχε πολλά ζώδια – που τσιμπούσαν. Μας τσίμπαγαν τη νύχτα. Δεν μπορούσαμε να κοιμηθούμε. Συνεχώς ξυνόμασταν». (Ένα δωδεκάχρονο κορίτσι από το Αφγανιστάν, η Σαρζάντ Π. συνελήφθη και κρατήθηκε σε μεθοριακό φυλάκιο της αστυνομίας στην περιοχή του Έβρου για ένδεκα μέρες χωρίς να της επιτρέψουν να βγει έξω).

Τα παραπάνω αποτελούν βιωματικές εμπειρίες ασυνόδευτων, ανήλικων μεταναστών που γνώρισαν στην πράξη τι θα πει ελληνική «φιλοξενία». Οι μαρτυρίες πολλές, τα περιστατικά βίας εξίσου πολλά, ο τραυματισμένος ψυχικός κόσμος αυτών των παιδιών ανεξίτηλα σηματοδεμένος.

Καθημερινά έρχονται στο φως μαρτυρίες παιδιών μεταναστών που υφίστανται βία κατά την άφιξή τους στη χώρα μας. Μια άφιξη που γίνεται βέβαια με μεγάλες κακουχίες και με μεγάλους κινδύνους για τη ζωή τους. Το 2008 [1], εισήλθαν στην Ελλάδα περίπου 1.000 ασυνόδευτοι, ανήλικοι μετανάστες, χωρίς να συνοδεύονται από τους γονείς τους ή από κάποιον άλλο ενήλικα που να έχει την ευθύνη τους. Αυτά τα παιδιά αγωνίζονται για να επιβιώσουν, αβοήθητα. Η Ελλάδα, τηρώντας συνεπή αντιμεταναστευτική πολιτική, αψηφά ακόμα και τις πλέον βασικές υποχρεώσεις της σε ό,τι αφορά την διασφάλιση των δικαιωμάτων των παιδιών αυτών, πολλά από τα οποία προέρχονται από εμπόλεμες χώρες μεταξύ των οποίων το Αφγανιστάν, η Σομαλία και το Ιράκ, και έχουν ειδικές ανάγκες.

Τα ασυνόδευτα παιδιά διατρέχουν τον κίνδυνο να υποστούν βασανιστήρια και στην πλειοψηφία των περιπτώσεων τα υφίστανται, π.χ. εικονικές εκτελέσεις, και απάνθρωπη ή ταπεινωτική μεταχείριση, όπως συστηματικούς ξυλοδαρμούς ή κλωτσιές. Οι αρχές, θέτουν συστηματικά υπό κράτηση, ασυνόδευτα παιδιά ακόμα και δεκάχρονα κορίτσια. Συχνά τα παιδιά αυτά κρατούνται μαζί με ενήλικες, κάτι που καθιστά ακόμα πιο ευάλωτη τη θέση τους.

Τα περισσότερα παιδιά έρχονται αντιμέτωπα με τεράστια προβλήματα στην προσπάθειά τους να ζητήσουν άσυλο στην Ελλάδα, ενώ οι πιθανότητες που έχουν να αναγνωρισθούν ως πρόσφυγες είναι σχεδόν μηδαμινές. Επιπλέον, αν τα παιδιά αυτά υποβάλουν αίτημα για άσυλο αλλά αποφασίσουν αργότερα να συνεχίσουν το ταξίδι τους σε άλλη ευρωπαϊκή χώρα, ενδέχεται να επιστραφούν στην Ελλάδα βάσει του Κανονισμού Δουβλίνο II [2] της ΕΕ. Με λίγα λόγια, τα παιδιά αυτά βρίσκονται υπό ένα άτυπο καθεστώς κράτησης. Δεν έχουν καμία κρατική φροντίδα, δεν μπορούν να φύγουν νόμιμα από τη χώρα, δεν βρίσκονται νόμιμα στο ελληνικό κράτος και δεν μπορούν να επιστρέψουν στην πατρίδα τους.

Υπάρχουν βέβαια και τα παιδιά που ζουν στην Ελλάδα για χρόνια αλλά κοινωνικά, στερούνται και αποκλείονται από αυτονόητα αγαθά. Στερούνται την εκπαίδευση (είτε γιατί εργάζονται, είτε γιατί δεν γνωρίζουν ότι έχουν αυτό το δικαίωμα). Στερούνται το παιχνίδι (δεν είναι μόνο ο εξαναγκασμός στην εργασία που τους απαγορεύει το παιχνίδι αλλά και το καινούριο φαινόμενο των κλειδωμένων παιδικών χαρών, βλέπε Α. Παντελεήμονα).

Αυτά τα παιδιά δεν έχουν ανάγκη ούτε την ελεημοσύνη μας ούτε τον οίκτο μας. Έχουν ανάγκη την αλληλεγγύη μας για να αντισταθούν και να διεκδικήσουν και τελικά να κερδίσουν το αυτονόητο δικαίωμα στην αξιοπρεπή και ελεύθερη από περιορισμούς και καταναγκασμούς διαβίωση.

Ελιάνα Καναβέλη

1. HUMAN RIGHTS REPORT: http://www.hrw.org/sites/default/files/reports/greece1208webwcover_0.pdf
2. Ο κανονισμός αυτός επιτρέπει στα κράτη μέλη της Ε.Ε. να επιστρέφουν ένα ασυνόδευτο παιδί σε εκείνο το κράτος της Ένωσης όπου το παιδί υπέβαλε για πρώτη φορά αίτημα για άσυλο.

φράκελος / Αχελώος

ΕΝΑ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΩΝ ΦΡΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΚΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΑΧΕΛΩΟΥ

Οι περιπέτειες της εκτροπής

«...Πρόκειται πράγματι περί μεγάλου –και με μέτρα όχι μόνο ελληνικά– έργου δια του οποίου τιθασεύεται και τίθεται εις την εξυπηρέτησιν ζωτικών αναγκών του ελληνικού λαού ένα στοιχείον της φύσεως ο ιστορικός “Ασπροπόταμος”, πρόξενος μέχρι σήμερον περισσότερον καταστροφών και ολιγώτερον ωφελείας εις τους κατοικούντας την περιοχήν την οποίαν διέρρει»

-ΚΕΙΜΕΝΟ: Γιώργος Παπαχριστοδούλου

Το 1925, όταν ο Καρδίσιωτης καθηγητής Κουτσοκώστας πρότεινε πρώτος στον συμπατριώτη του, μετέπειτα πρωθυπουργό, Πλαστήρα την ιδέα της εκτροπής των νερών του άνω ρου του Αχελώου προς τη Θεσσαλία, ο ποταμός ήταν περιβαλλοντικά άθικτος από τις πηγές έως τις εκβολές του. Το δεύτερο σκέλος της πρότασης Κουτσοκώστας, που αφορούσε στην κατασκευή φράγματος στον Ταυρωπό (παραπόταμο του Αχελώου) και της τεχνητής λίμνης Πλαστήρα, υλοποιήθηκε το 1959. Τρία χρόνια αργότερα, το 1962 στην ανατολική Θεσσαλία ξεκινά η αποξήρανση της Κάρλας που σήμερα πρέπει να ανασυσταθεί για να υποδεχτεί τα εκτρεπόμενα νερά. Τον ίδιο καιρό, η καραμανλική Ελλάδα μπαίνει δυναμικά στο κατόφλι της βιομηχανικής “ανάπτυξης” χαρίζοντας τον φυσικό της πλούτο σε μακροχρόνιες ληστρικές συμβάσεις που

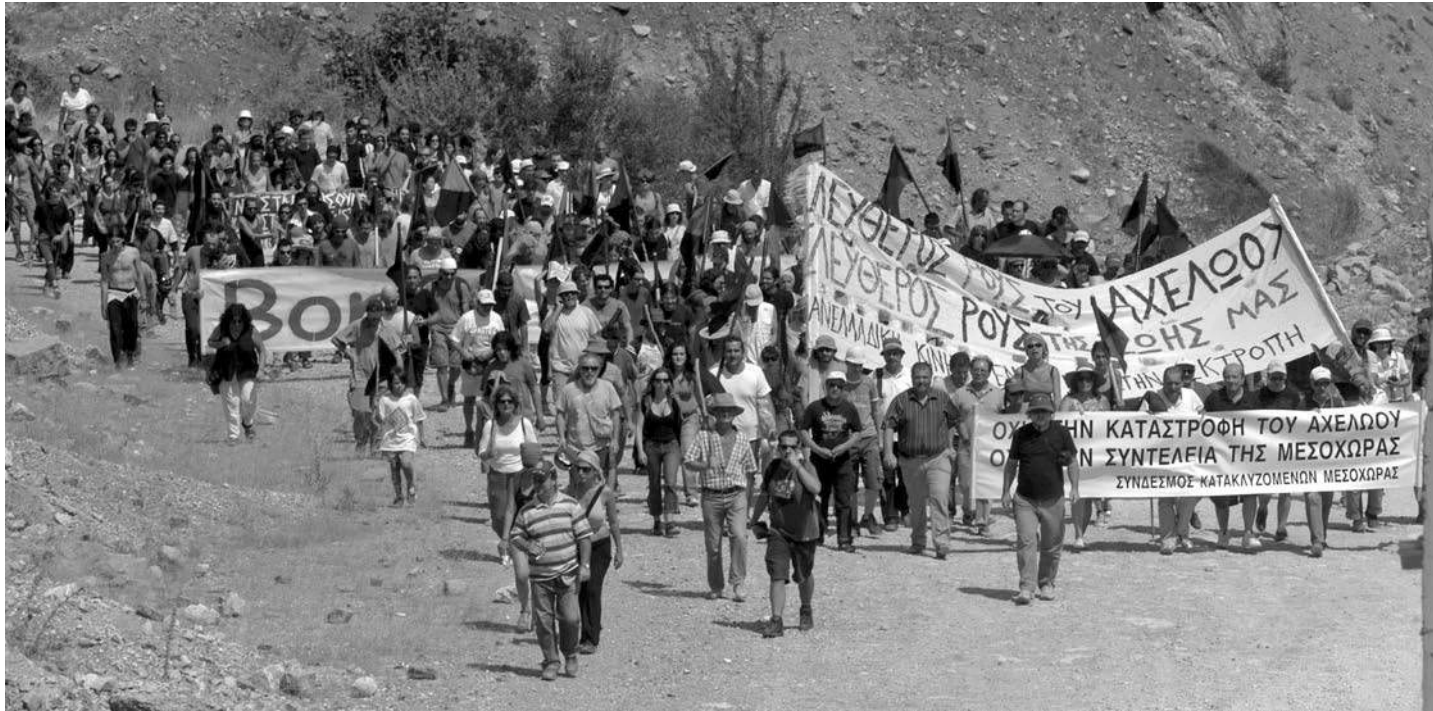
υπογράφονται είτε με ντόπιους εκλεκτούς (Μποδοσάκης, Ανδρεάδης) είτε με ξένους. Οι συνέπειες της λογικής της “ανάπτυξης” δεν έχουν γίνει ακόμη κοινωνικά και οικολογικά ορατές. Οπότε, θριαμβολογούσε το 1960, π.χ., ο πρόεδρος του ΔΣ της ΔΕΗ Π. Γουναράκης όταν άρχιζαν οι εργασίες κατασκευής του φράγματος στα Κρεμαστά: «...Πρόκειται πράγματι περί μεγάλου –και με μέτρα όχι μόνο ελληνικά– έργου δια του οποίου **τιθασεύεται και τίθεται εις την εξυπηρέτησιν ζωτικών αναγκών του ελληνικού λαού ένα στοιχείον της φύσεως ο ιστορικός “Ασπροπόταμος”, πρόξενος μέχρι σήμερον περισσότερον καταστροφών και ολιγώτερον ωφελείας εις τους κατοικούντας την περιοχήν την οποίαν διέρρει**». Είναι η εποχή του εκτεταμένου εξηλεκτρισμού και της απαίτησης να αυξηθούν οι ενεργειακές δυνατότητες της χώρας για να αποκτήσει ευημερία

μέσα από την επέκταση των βιομηχανικών δραστηριοτήτων. Ο Αχελώος και τα νερά του λογισμένα σαν συντελεστής παραγωγής θα χτίσουν αυτοκρατορίες: η αποικιοκρατική σύμβαση της κυβέρνησης Καραμανλή με τη γαλλική Πεσινέ για το εργοστάσιο αλουμίνιας στα Άσπρα Σπίτια (Αύγουστος 1960) προέβλεπε ότι η ΔΕΗ θα της πουλάει ρεύμα από τα υδροηλεκτρικά φράγματα του Αχελώου στην προνομιακή τιμή των 9 λεπτών την κιλοβατώρα όταν το πραγματικό κόστος ήταν 25 λεπτά. Το ίδιο καθεστώς ισχύει έως σήμερα για τον όμιλο Μυτιληναίου που αγόρασε το 1979 το εργοστάσιο από τους Γάλλους. Αυτές ήταν οι ζωτικές ανάγκες του ελληνικού λαού που εξυπηρέτησε το φράγμα... Το 1965 μπαίνει σε λειτουργία ο υδροηλεκτρικός σταθμός στα Κρεμαστά και το 1970 ξεκινά το δεύτερο φράγμα στο Καστράκι.

Κάποια στιγμή το 1964, την εκτροπή εξαγγέλλει από τη Λάρισα ο Γ. Παπανδρέου ώσπου, το Μάιο του 1972, επί χούντας, η ιδέα Κουτσοκώστα περί εκτροπής βρίσκει σύμμαχο στο πρόσωπο του Στέλιου Μαγειρία, ενός μηχανικού της ΔΕΗ με εμπειρία σε αντίστοιχα υδροηλεκτρικά έργα μεγάλης κλίμακας στη Σοβ. Ένωση (η “ανάγκη” τιθάσευσης της φύσης στο πλαίσιο της αντίληψης της χωρίς όρια “ανάπτυξης” κυριαρχούσε βεβαίως τις χώρες του κομμουνιστικού ολοκληρωτισμού – δείτε και τα γιγαντιαία φράγματα στην Κίνα). Το σχέδιο της ΔΕΗ μιλούσε ακόμη για εκτροπές και άλλων ποταμών (Καλαμά, Αώου) στον Πηνειό που θα γινόταν πλωτός! Νωρίτερα, μελέτες δύο εταιρειών-συνεργατών της ΔΕΗ, της ελβετικής ELECTROWATT (1968) και της καναδικής S.N.C. (1971), είχαν απορρίψει ως αντιοικονομική την ιδέα της εκτροπής. Ωστόσο, οι ενδοπεριφερειακές ανισότητες στη Θεσσαλία (η Λάρισα αγροβιομηχανικό κέντρο και ο Βόλος κέντρο βιομηχανικής ανάπτυξης αντιθετικά με την ορεινή, δυτική Θεσσαλία που αιμορραγούσε οικονομικά και κοινωνικά) γιγαντώνονται ραγδαία, οπότε το επίδοκο γίνεται *το νερό* για να συντηρήσει (προσωρινά) μία επιχειρηματικού τύπου γεωργία στηριγμένη σε υδροβόρες καλλιέργειες, εντατικές εκμεταλλεύσεις, φυτοφάρμακα και, παράλληλα, να συγκαλύψει το οικολογικό αδιέξοδο που έφερε η “ανάπτυξη” (ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του ’70 ο Πηνειός ήταν νεκρός).

«Δυνάμεις σκοτεινές δεν θέλουν την εκτροπή»

Το Νοέμβριο του 1979, ο τότε υπουργός Συντονισμού Κ. Μητσοτάκης εξαγγέλλει τη μελέτη σκοπιμότητας του έργου (κόστος 200 εκ. δρχ.) η οποία τρία χρόνια αργότερα ακυρώνεται από το ΠΑΣΟΚ. Στο Ριζοσπάστη της 19ης/2/1983 βρίσκουμε τον μηχανικό Μαγειρία να “αποκαλύπτει” σε σύσκεψη που έγινε στα Τρίκαλα για το αρδευτικό ότι «σκοτεινές δυνάμεις υπονομεύουν τον προγραμματισμό και την εκτέλεση των έργων». Ένα μήνα μετά (13/3), αναλαμβάνει δράση εναντίον των «σκοτεινών δυνάμεων» ο Α. Παπανδρέου: στην επέτειο του Κυέλερ εξαγγέλλει επίσημα την εκτροπή χωρίς καν να έχει γίνει μελέτη σκοπιμότητας! Ο κάμπος ζει πλέον τη φαντασίωση της νέας “μεγάλης ιδέας”, χάρηκαν και τα κόκκινα τρακτέρ και ο πολλά υποσχόμενος Ανδρέας συνεχίζει: εντάσσει το έργο ως αρδευτικό στα ΜΟΠ (Μεσογειακά Ολοκληρωμένα Προγράμματα), παραμονή των ευρωεκλογών του ’84 δηλώνει ότι θα ολοκληρωθεί σε δέκα χρόνια και το 1985 αρχίζουν οι προκαταρκτικές εργασίες για φράγματα σε Μεσοχώρα, Συκιά, Πύλη, Μουζάκι (η διαδρομή που θα ακολουθήσει η εκτροπή). Το 1988, η βρετανική κοινοπραξία Tayeugo κερδίζει το διαγωνισμό αντί 591 δισ. δρχ. ενώ ο Αχελώος επιβαρύνεται με ένα ακόμη φράγμα της ΔΕΗ, στο Στράτο Αιτ/νίας. Στις 30/5/1989 οι κάτοικοι της Μεσοχώρας έρχονται αντιμέτωποι με 400 άνδρες των ΜΑΤ που επιστρατεύονται για να ξεκινήσουν οι εργασίες κατασκευής του κυρίως φράγματος. Το εργοτάξιο της ΔΕΗ εγκαθίσταται τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς. Ακολουθούν αντιδράσεις τον Αύγουστο του 1990 όταν συνεργεία της ΔΕΗ

επιχειρούν κτηματογράφηση του χωριού που θα κατακλυστεί από τα νερά της τεχνητής λίμνης ενώ το ακριβές ύψος της στάθμης της τεχνητής λίμνης οι κάτοικοι το μαθαίνουν μόλις το 1992.

Ξαφνικά...

...το Σεπτέμβριο του 1991, ο τότε γενικός διευθυντής της ΔΕΗ Θεμ. Ξανθόπουλος (νυν υφ. ΠΕΧΩΔΕ) στέλνει επιστολή προς την κυβέρνηση υποστηρίζοντας ότι η επιχείρηση θα ζημιωθεί 145 δισ. δρχ. εάν εκτραπούν τα νερά που κανονικά θα έφταναν στα φράγματα Κρεμαστών, Καστρακίου και Στράτου. Η συμφωνία με την Tayeugo έρχεται το 1993 στη βουλή αλλά εξαιτίας της πτώσης της κυβέρνησης Μητσοτάκη δεν επικυρώνεται ποτέ. Ιούλιο του 1993, φορείς της Αιτ/νίας και περιβαλλοντικές οργανώσεις προσφεύγουν στο ΣτΕ κατά των υπουργικών αποφάσεων (1991-93) που ενέκριναν τους περιβαλλοντικούς όρους και δικαιούνται ένα χρόνο μετά. Το ΠΑΣΟΚ δημοπρατεί τα φράγματα Συκιάς και Πευκόφυτου και επιχειρεί μάταια να χρηματοδοτήσει την εκτροπή από το Β΄ ΚΠΣ. Η ΔΕΗ, επικαλούμενη λόγους ασφαλείας, συνεχίζει το έργο στη Μεσοχώρα και τον Δεκέμβριο του ’95 υπογράφεται Κοινή Υπουργική Απόφαση που κατεβάζει τον όγκο των εκτρεπόμενων υδάτων στα 600 εκ. m³. Η ΚΥΑ ακυρώνεται από το ΣτΕ το 2000 με το σκεπτικό ότι καταστρέφονται πολιτιστικά μνημεία (Μονή Αγ. Γεωργίου Μυροφύλλου). Νέες ΚΥΑ περιβαλλοντικών όρων, το Μάρτιο του 2003, επί Β. Παπανδρέου, χαμηλώνουν το φράγμα Συκιάς κατά 5 μ. και προβλέπουν προστασία της μονής αλλά ακυρώνονται εκ νέου το 2005 από το ΣτΕ, καθώς δεν υπήρξε σχεδιασμός για τη διαχείριση των υδάτων, όπως προβλέπεται από την κοινοτική οδηγία 2000/60. Σύμφωνα με την οδηγία, έως το τέλος του 2009 η Ελλάδα πρέπει να έχει συντάξει ολοκληρωμένο σχέδιο διαχείρισης σε επίπεδο λεκάνης απορροής ποταμών «για την αποφυγή μη αειφόρων λύσεων και μη αναστρέψιμων βλαβών στο περιβάλλον».

Σουφλιάς σταυροφόρος

Παρόλα αυτά, ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γ. Σουφλιάς

το 2005 αναθέτει την ολοκλήρωση του έργου της Συκιάς στην εταιρεία Μηχανική (Εμφιετζόγλου) και τον Ιούλιο του 2006 προχωρά σε ένα πρωτοφανές *νομοθετικό πραξικόπημα*: φέρνει στη βουλή τροπολογία με την οποία εγκρίνονται οι περιβαλλοντικοί όροι και τα σχέδια διαχείρισης στις λεκάνες απορροής του Αχελώου και του Πηνειού (υποστηρίζει ότι καλύπτεται από το μεταβατικό στάδιο έως ότου συνταχθούν όλα τα σχέδια διαχείρισης) επιχειρώντας με αυτόν τον τρόπο να παρακάμψει το ΣτΕ το οποίο δεν μπορεί να αποφαινεται απευθείας για μια νομοθετική ρύθμιση, παρά μόνον να ελέγχει τις διοικητικές πράξεις που εκδίδονται βάσει νομοθετικής διάταξης. Όπως χαρακτηριστικά είπε ο Στ. Μάνος «*η βουλή δεν μπορεί να εγκρίνει περιβαλλοντικούς όρους*» – μόνη αρμόδια να το κάνει, θα συμπληρώναμε εμείς, είναι η κοινωνία. Ακολουθώς, φορείς της Μεσοχώρας και περιβαλλοντικές οργανώσεις προσφεύγουν στο ΣτΕ ζητώντας την ακύρωση του Ν. 3481/2006. Εκδικάζοντας την υπόθεση, το δικαστήριο το Νοέμβριο του 2007 υποβάλλει «προδικαστικό ερώτημα» στο Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Δ.Ε.Κ.) ενώ η εισηγήτρια δικαιώνει κατ’ αρχήν τους προσφεύγοντες εκφράζοντας τη διάθεση του δικαστηρίου να μπει στην ουσία της υπόθεσης – να εμποδίσει δηλ. το Γ. Σουφλιά να περάσει από τη βουλή το έργο. Το 2007 οι εργασίες στη σήραγγα εκτροπής και το φράγμα Συκιάς ξαναρχίζουν (είχαν διακοπεί το 2001). Τον Απρίλιο του 2009 ολοκληρώνονται οι εργασίες στη σήραγγα εκτροπής (17 χλμ.) ενώ το φετινό Μάρτιο κάτοικοι της Μεσοχώρας απωθούν από το χωριό τα συνεργεία της Νομαρχίας που επιχειρούν να κτηματογραφήσουν το κομμάτι του χωριού που απαλλοτριώνεται για να φτιαχτεί το φράγμα.

Με βάση τις τελευταίες εξελίξεις και κοιτώντας διαχρονικά το πώς χρησιμοποιήθηκαν τα νερά του Αχελώου πρέπει να έχουν μαγικές δυνατότητες: εάν προχωρήσει η εκτροπή, θα αναπτυχθεί ο παραλίμνιος τουρισμός στη Μεσοχώρα (γιατί δεν συνέβη το ίδιο στο Καστράκι, τα Κρεμαστά και το Στράτο δεν μας απαντά κανείς) θα ικανοποιήσουν τους ακόρεστους παραγωγούς ενέργειας

(στοχεύουν, εξάλλου, στη φραγματοποίηση και άλλων ποταμών και τους την προσέφερε απλόχερα το 2006 ο Γ. Σουφλιάς παρουσιάζοντας εθνικό σχέδιο διαχείρισης υδάτων), θα ξεδιψάσουν τον ρυπασμένο κάμπο (τον επονομαζόμενο και σιτοβολώνα) παρόλο που οι καλλιέργειες θα παραμείνουν ίδιες έως το 2013 τουλάχιστον όταν σταματούν οι επιδοτήσεις της ΕΕ όπως και ο τρόπος άρδευσης και, τέλος, θα εμπλουτίσουν τον Πηνειό. Θα ήταν το παλιό πολιτικό ανέκδοτο (–Θα σας φτιάξουμε γεφύρια –Μα, δεν έχουμε ποτάμια –Θα σας φέρουμε και ποτάμια...), εάν δεν αποτελούσε το επικίνδυνο και αντικοινωνικό επιχείρημα των εκφραστών της πολιτικής, κομματικής, εργολαβικής εξουσίας που λογαριάζουν το νερό ως εμπόρευμα για να αυξήσουν την κερδοφορία τους.

Στο μεταξύ...

...η κοινωνία επιστρέφει στο προσκήνιο παράγοντας κοινωνικό-οικολογικό λόγο για τη διαχείριση του νερού: Έπειτα από εκδηλώσεις και συνελεύσεις στο Αγρίνιο και την Αθήνα συγκροτείται τον Ιούνιο του 2007 η Πανελλαδική Κίνηση ενάντια στην εκτροπή η οποία, με τη συμμετοχή της οργάνωσης «Αχελώου Ρους», διοργανώνει τον Αύγουστο του 2007 στη Μεσοχώρα κάμπινγκ, εκδηλώσεις και πορεία στη στέγη του φράγματος ενάντια στο φαραωνικό έργο και τον έλεγχο του νερού από το κράτος, τη ΔΕΗ και τις εταιρείες. Ακολουθούν κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις στην Αθήνα και αλλού και τον Αύγουστο του 2008 διοργανώνεται το δεύτερο κάμπινγκ στη Μεσοχώρα. Το τρίτο θα γίνει φέτος, 5-15 Αυγούστου.

ΠΗΓΕΣ: Α. Χατζηγεωργίου, 80 χρόνια... φιλολογία και 20 χρόνια έργα με ρυθμούς χελώνας, Ελευθεροτυπία, 11 Απριλίου 2005
Μιχ. Μοδινός, *Το ύδωρ και η ροή της εξουσίας*, στο Τοπογραφίες, Οικολογική θεώρηση του ελληνικού περιφερειακού χώρου, εκδ. Στοχαστής, 1990

Επιλογές από **Z Magazine - Z Net**

Υπεύθυνοι έκδοσης:
Δημήτρης Κωνσταντίνου
Νίκος Στυλόπουλος

Το **Z Net** είναι ένα ανεξάρτητο δίκτυο των ΗΠΑ, που εκδίδει το μηνιαίο περιοδικό **Z Magazine**. Είναι αφιερωμένο στον αγώνα υπέρ της ελευθερίας και ενάντια στην αδικία και την καταπίεση. Θεωρεί το γένος, τη φυλή, την τάξη και την πολιτική ως διαστάσεις της προσωπικής ζωής θεμελιώδεις για την κατανόηση και βελτίωση των σύγχρονων συνθηκών. Υποστηρίζει τις κινηματικές προσπάθειες για ένα καλύτερο μέλλον.

Ιδρύθηκε το 1987 και πήρε το όνομά του από την ταινία Z του Κώστα Γαβρά, που περιγράφει μία ιστορία καταπίεσης και αντίστασης στην Ελλάδα. Z είναι το όνομα ενός αγωνιστή που δολοφονήθηκε. Η χούντα, μεταξύ άλλων, απαγόρευσε και το γράμμα Z, που συμβολίζει ότι «το πνεύμα της αντίστασης Ζει».

Επικοινωνία: z_babylonia@yahoo.gr
Διαδίκτυο: <http://zbabylonia.blogspot.com>

Η χρήση των κειμένων που δημοσιεύονται στο χώρο αυτό είναι ελεύθερη, με την παράκληση να αναγράφεται η πηγή.

Η Αποθέωση της Ανθρώπινης Κρίσης

Δημήτρης Κωνσταντίνου

Όλοι μας πάσχουμε από την εμμονή του μέσου και της διαδικασίας. Ο σκοπός, αφού αγίασε τα μέσα, χάθηκε από προσώπου γης και στη θέση του υψώθηκε απειλητικά η διαδικασία πάνω από τον άνθρωπο ως άλλος Μολώχ. Έτσι κι αλλιώς, ο άνθρωπος πάντα κάτι βρίσκει για να λουφάξει κάτω από την ψυχρή σκιά του. Είναι σιχαμερό, αλλά συνήθως δε βλέπουμε πίσω από την ασημαντότητα του μέσου.

Από βλαστάρια μαθαίνουμε γράμματα, για να μην αγαπήσουμε τη μάθηση. Προκειμένου να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις γονιών και εργοδοτών αργότερα, χρειάζεται να μπει στο πετσί μας η διαδικασία, να μάθουμε να ακολουθούμε τυφλά χωρίς κρίση. Ρομποτικά. Είναι το κλειδί της κατοπινής επιτυχίας μαζί με την αλφαβήτα και τους αριθμούς. Η ανάλατη γνώση διδάσκεται από νωρίς και κανείς δε νοιάζεται αν μισήσουμε την μάθηση καθαυτή. Από κει και μετά, η γόνιμη γνώση, κάθε εγκεφαλική ικμάδα, αποφεύγεται αντανakλαστικά. Σκονάκι, αντιγραφή και γλείψιμο. Η δίψα για τη γνώση, η καλλιέργεια της σκέψης ως σκοπός της όποιας παιδείας μας ήταν ξεχασμένη από την αρχή. Αλλά έτσι βολεύει. Γιατί αργότερα μας θέλουν να πι-

πλάμε τις γλυκόπικρες φλούδες που μας ταΐζουν οι κοινοβουλευτικοί, φτύνοντας πού και πού, αλλά ξεχνώντας πάντα την ουσία: ότι η ύπαρξή τους είναι περιττή και καταπιεστική. Όλοι βολεύονται· γίνεται σούσουρο για τα βρώμικα της κάθε φατριάς και όχι για το σύστημα που ζέχνει.

Και όταν έρθει η ώρα της ανεργίας και της πείνας, στη διαδικασία θα στραφούμε και πάλι. Θα σκύψουμε πάνω της σα σύγχρονοι βραχμάνοι, να την ακροαστούμε, να τη χαϊδέψουμε, να τη λαδώσουμε, να τη μεταρρυθμίσουμε, να της αλλάξουμε το όνομα, αλλά όχι να της αλλάξουμε τα φώτα. Δε γεννηθήκαμε μύωπες, αρρωστήσαμε στη διαδρομή. Πάσχουμε από όραση επιδερμική. Κοντόφθαλμοι. Όταν χωλαίνει το πράγμα, ξέρουμε τη λύση: νέους νόμους και διατάγματα· ούτε λόγος για τις ρίζες του προβλήματος. Και η καταστροφή αναβάλλεται.

Πρόκειται για ερωτική σχέση. Μάθαμε να μη βλέπουμε πίσω από τα μέσα, ξεμείναμε από σκοπούς και βολενόμαστε με τη λαγνεία της διαδικασίας. Τη μελετάμε και

τη σπουδάζουμε. Φασισμός, σταλινισμός, καπιταλισμός είναι το ίδιο πράγμα: η επικράτηση της διαδικασίας εις βάρος μας. Για να μη μείνει χώρος για την κρίση μας. Ο θεσμός στο απυρόβλητο. Απ' όπου κι αν προέρχεται. Κάθε σύστημα, το ίδιο ένα μέσο, θεοποιεί τις διαδικασίες

του. Φτιάχτηκε για να εξυπηρετήσει ένα σκοπό, αλλά τελικά ανακαλύπτει ότι ο σκοπός απειλεί την ίδια του την ύπαρξη. Τον εξαφανίζει και τη θέση του παίρνει η γραφειοκρατία· ουρές και ξεφλουδισμένοι τοίχοι.

Είναι λυπηρό αλλά οι ανίσχυροι αυτής της κοινωνίας είναι καταδικασμένοι να αγωνίζονται για ν' αποδείξουν τα αυτονόητα. Ενίοτε συνδράμει και η επιστήμη. «Το πείραμα απαιτεί από εσάς να συνεχίσετε», διέταζε ο Μίλγκραμ όσους δίσταζαν να υποβάλλουν σε μεγαλύτερο πόνο εκείνους που απαντούσαν λάθος στη διάρκεια του

πειράματος. Και οι περισσότεροι υπάκουαν, χωρίς να κρίνουν. Δεν είναι στη φύση του ανθρώπου, αλλά η εξουσία των ειδικών και της διαδικασίας, το μαθημένο καθήκον της δουλειάς μας, αυτά είναι που μας κάνουν να ξευτιλίζουμε τους διπλανούς μας, να τους τιμωρούμε με ηλεκτροσόκ ή να τους κάνουμε σαπούνια. Αν το προτσές σκοτώνει, λίγο μετράει στα μυαλά του

Στάλιν, του Χίτλερ και όλων των γραφειοκρατών.

Δυστυχώς, η φύση μας μέχρι τώρα δεν κατάφερε να ξεφύγει από τη διαρκή απορρόφηση του μέσου. Η διαρκής λογική διεργασία και απόφαση κουράζει, η διαδικασία μας έλκει και βρήκαμε λέξη γι' αυτούς που κοιτάνε το φεγγάρι και όχι το χέρι που το δείχνει: σεληνιασμένοι.

Έτσι κι αλλιώς, μέσα και σκοποί αλληλοδιαπλέκονται. Οι σκοποί αποτελούν μέσα γι' αυτά που έπονται και τα μέσα είναι από μόνα τους ενδιάμεσοι σκοποί. Όλα αυτά είναι

εργαλεία μας. Η ουσία είμαστε εμείς και όχι οι θεσμοί μας. Η διαδικασία είναι α-νόητη, εφόσον της στερήσουμε το δικό μας σκοπό.

Ελευθερία, όμως, είναι το αντίθετο: η διαδικασία στην υπηρεσία μας, η αποθέωση της ανθρώπινης κρίσης. Χωρίς μοτίβα, η συνεχής πρωτοβουλία ανά πάσα στιγμή, η αδιάκοπη αμφισβήτηση, η ασταμάτητη δημιουργία και κατά βούληση δολοφονία των προηγούμενων θεσμών. Κι όποιος αντέξει.

...η εξουσία των ειδικών και της διαδικασίας, το μαθημένο καθήκον της δουλειάς μας, αυτά είναι που μας κάνουν να ξευτιλίζουμε τους διπλανούς μας

ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ

..... Τζορτζ Μονμπάιου

Γιατί έχει «ξεφύγει» τόσο η αστυνόμευση στη Βρετανία;

Η κύρια αιτία της δυστυχίας του ανθρώπου είναι ότι έχει μάθει να κάθεται ήσυχα στο δωματιάκι του. Αν οι ανάγκες μας δεν ικανοποιούνται και η δικαιοσύνη δεν επιτυγχάνεται, αυτό οφείλεται στο ότι δεν είμαστε έτοιμοι να αφήσουμε τα σπίτια μας και να διεκδικήσουμε την αλλαγή. Ο Μπλεζ Πασκάλ («η μοναδική αιτία της δυστυχίας του ανθρώπου είναι το ότι δεν ξέρει πώς να καθίσει ήσυχα στο δωμάτιό του») δε θα μπορούσε να 'ναι περισσότερο λάθος.

Δεν πεθαίνουμε από πείνα, δε φυλακιζόμαστε αυθαίρετα, μπορούμε να ψηφίζουμε, να ταξιδεύουμε, να διαβάζουμε και να γράφουμε ό,τι θέλουμε χάριν του πολιτικού ακτιβισμού των προηγούμενων γενεών. Σχεδόν όλα τα μέλη του κοινοβουλίου, όταν πιεστούν, θα το αναγνωρίσουν αυτό. Χωρίς τη λαϊκή διαμαρτυρία, δε θα γίνονταν μέλη του κοινοβουλίου.

Ωστόσο, ενώ οι άνθρωποι αυτής της χώρας παραμένουν τόσο ήπιοι και ειρηνικοί όσο ήταν πάντα, τα μέλη του κοινοβουλίου μας έχουν εισηγηθεί μια ευρύτερη από ποτέ (από την περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου) κλίμακα κατασταλτικών μέτρων. Μια μακρά λίστα νόμων – ο νόμος προστασίας από παρενόχληση του 1997, ο τρομοκρατικός νόμος του 2000, ο νόμος ρύθμισης των ανακριτικών εξουσιών, ο νόμος περί σοβαρών εγκλημάτων και αστυνόμευσης του 2005 και πολλοί άλλοι¹ – μεταχειρίζονται ειρηνικούς διαδηλωτές σαν να ήταν ανθρωποκυνηγοί, βάνδαλοι, μπράβοι και τρομοκράτες. Χιλιάδες ακίνδυνοι, ευαίσθητοποιημένοι για τα κοινά άνθρωποι, έχουν τώρα αποκτήσει ποινικό μητρώο. Αυτή η νομοθεσία έχει ενισχυθεί από την αστυνόμευση, που γίνεται πιο επιθετική και παρεμβατική κάθε μήνα που περνάει. Οι αστυνομικές επιθέσεις κατά των διαδηλώσεων για το G20 είναι μόνο η πιο πρόσφατη έκφραση αυτής της αυξανόμενης κρατικής βίας (η οργάνωση Climate Camp έχει προσφύγει στο δικαστήριο αμφισβητώντας τη νομιμότητα των επιθέσεων αυτών). Γιατί συμβαίνει αυτό;

Πριν προσπαθήσω να απαντήσω σ' αυτό, επιτρέψτε μου να σας δώσω μια ιδέα για το πόσο αλλόκοτη έχει γίνει η αστυνόμευση στη Βρετανία. Πριν μερικές εβδομάδες, όπως ο καθένας στην Κεντρική Ουαλία, έλαβα μια αναφορά για την τοπική αστυνόμευση από την Περιφερειακή Αστυνομική Διεύθυνση. Περιείχε ένα κεφάλαιο με τον τίτλο: «Τρομοκρατία και εγχώριος εξτρεμισμός» και μεταξύ άλλων διάβασα: «...Το καθήκον που έχουμε αναλάβει δεν είναι αποκλειστικά εστιασμένο στην απειλή από τη διεθνή τρομοκρατία. Δίνουμε, επίσης, σημασία στην πιθανή απειλή που μπορούν να αποτελέσουν εγχώριοι εξτρεμιστές και διαδηλωτές». Υπέβαλα αίτημα για ελεύθερη πρόσβαση στις πληροφορίες, ώστε να προσπαθήσω να ανακαλύψω τι σήμαινε αυτό. Τι είδους απειλή συνιστούν οι διαδηλωτές;

Μόλις ενημερώθηκα από την αστυνομία ότι δε σκοπεύουν να μου απαντήσουν μέσα στο προβλεπόμενο από το νόμο χρονικό διάστημα ή να μου πουν πότε θα το κάνουν. Φυσικά θα παραπονεθώ και (το 2019 ή κάτι τέτοιο) θα σας ενημερώσω για το αποτέλεσμα. Όμως ο Πολ Μομπς του *Free Range Network* ίσως έχει βρει αυτό που δείχνει να είναι μια εξήγηση. Κάτω από τον τίτλο «Προστατεύοντας τη χώρα και από την τρομοκρατία και από τον εγχώριο εξτρεμισμό», ο ιστότοπος της ουαλικής αστυνομίας επαναλαμβάνει την ατάκα σχετικά με τους εγχώριους εξτρεμιστές και διαδηλωτές. Σ' αυτό το πλαίσιο, η αστυνομική δύναμη επαινέθηκε για το χειρισμό της υπόθεσης που αφορούσε τη σφαγή αυτού που στη θρησκευτική κοινότητα *Scanda Vale* του Κάρμαρ-θενσάιρ² θεωρούνταν ως ιερό ζώο. Μπορεί να το θυμάστε: αυτή η ινδική κοινότητα προσπάθησε να εμποδίσει την κυβέρνηση να σφαγιάσει τον ταύρο Σάμπο όταν διαπιστώθηκε ότι πάσχει από φυματίωση. Οι υπερασπιστές του προσέφυγαν στα δικαστήρια και υπέβαλαν αίτημα έφεσης. Όταν αυτή απορρίφθηκε, άρχισαν να τραγουδούν και να προσεύχονται. Αυτό είναι όλο.

Ο Μομπς ανακάλυψε επίσης μια ανακοίνωση που κυκλοφόρησε στα ουαλικά αστυνομικά τμήματα στο τέλος του προηγούμενου χρόνου, η οποία προσδιόριζε «τις νέες προκλήσεις και αλλαγές» τις οποίες έχει να αντιμετωπίσει σήμερα η αστυνομία. Κάτω από τον τίτλο «Περιβαλλοντικές» αναφέρονται μόνο δύο κατηγορίες: συμφοράση διώξεων και «οικο-τρομοκρατία»³. Η οικο-τρομοκρατία είναι μία κατηγορία που επανειλημμένως προσάπτεται στο περιβαλλοντικό κίνημα κυρίως από τους λομπίστες των ορυκτών καυσίμων. Ωστόσο, από όσο μπόρεσα να βρω, τα τελευταία 30 χρόνια ή παραπάνω, στη Μεγάλη Βρετανία, στον αγώνα προστασίας του περιβάλλοντος δεν υπάρχει ούτε μία αναφερθείσα περίπτωση προμελετημένης προσπάθειας άσκησης βίας σε ανθρώπους. Οπότε, τι εννοεί η αστυνομία με τον όρο οικο-τρομοκρατία; Φαίνεται ότι αναφέρεται σε οποιαδήποτε ενέργεια υπέρ του περιβάλλοντος η οποία είναι ριζοσπαστικότερη από το να γράφεις γράμματα προς τα μέλη του κοινοβουλίου.

Η Ένωση Των Διευθυντών Αστυνομίας (ACPO) αυτή τη στιγμή διευθύνει τρεις μονάδες, των οποίων ο σκοπός είναι η αντιμετώπιση ενός άλλου φαινομένου που δεν έχει ποτέ προσδιοριστεί: του εγχώριου εξτρεμισμού. Αυτές οι μονάδες είναι: η Εθνική Εξτρεμιστική Τακτική Οργανωτική Μονάδα (NETCU), η Ουαλική Εξτρεμιστική και Αντιτρομοκρατική Μονάδα και η Εθνική Μονάδα Πληροφοριών για τη Δημόσια Τάξη. Επειδή η ACPO δεν είναι δημόσια υπηρεσία αλλά ιδιωτική περιορισμένης ευθύνης, τα τρία σώματα εξαιρούνται από τους νόμους που προβλέπουν την ελεύθερη πρόσβαση των πολιτών στα αρχεία τους καθώς και από άλλα είδη δημόσιας λογοδοσίας, παρόλο που χρηματοδοτούνται από την κυβέρνηση και απασχολούν αξιωματικούς της αστυνομίας από τοπικά

αστυνομικά τμήματα. Έτσι, είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς ακριβώς το τι κάνουν, πέρα από το να δυσφημούν ειρηνικούς διαδηλωτές. Έγραψα ένα άρθρο το Δεκέμβριο σχετικά με τις συκοφαντίες που δημοσιεύτηκαν από τη NETCU, οι οποίες περιέγραφαν ως «εγχώρια εκστρατεία των εξτρεμιστών» την προσπάθεια των αγροτών του Οξφορντσαίρ να εμποδίσουν με ειρηνικό τρόπο μια εταιρεία ρεύματος να γεμίσει την τοπική τους λίμνη με αιωρούμενη στάχτη⁴. Η NETCU επεδίωξε επίσης να συκοφαντήσει ειρηνικούς διαδηλωτές, την *Greenpeace* και το *Climate Camp*, με την ίδια κατηγορία. Η ιστοσελίδα της NETCU χάθηκε από το Δίκτυο την ημέρα που δημοσιεύτηκε το άρθρο μου και από τότε δεν αναρτήθηκε ξανά. Τελικά, όμως, έχουμε μόνο αποσπασματικές αποδείξεις του τι άλλο μαγειρεύουν αυτά τα τρία αστυνομικά σώματα που δε χρειάζεται να λογοδοτούν σε κανέναν.

Φαίνεται ότι έχουν υιοθετήσει το ρόλο που κάποτε διαδραμάτιζε η αντι-ανατρεπτική εκστρατεία του Ειδικού Σώματος, το οποίο κατασκόπευε τους ακτιβιστές των Εργατικών, συμπεριλαμβανομένων των Τζακ Στρο και Πίτερ Μέντελσον (δυστυχώς οι κατάσκοποι απέτυχαν να τους βγάλουν από τη μέση όσο ήταν ακόμη καιρός). Ωστόσο, όπως επισημαίνει ο Πολ Μομπς στη νέα του αναφορά για τις αδιαφανείς αστυνομικές δυνάμεις της Βρετανίας, σήμερα φαίνεται ότι τα κίνητρα της αστυνομίας δεν ξεκινούν από κομματική πολιτική προκατάληψη αλλά από εχθρική διάθεση προς όλες τις απόψεις οι οποίες δεν αντανάκλουν την επίσημη συναίνεση⁵.

Ο Μομπς ισχυρίζεται ότι η κυρίαρχη πολιτική στη Βρετανία δεν μπορεί να ανταποκριθεί στα πραγματικά προβλήματα, όπως η ανισότητα σε παγκόσμιο και εθνικό επίπεδο, η οικονομική κατάρρευση, η εξάντληση των φυσικών πόρων και η κλιματική αλλαγή. Κάθε πολιτική που δεν εγκρίνει τη φιλελεύθερη οικονομική συναίνεση, που αμφισβητεί την προσήλωση στον πλούτο ή τη δύναμη ή που δε δέχεται ότι η ανάπτυξη και ο καταναλωτισμός μπορούν να διατηρηθούν στο διηνεκές θεωρείται εκτός ορίων. Όπως ακριβώς οι σουφραζέτες καταπιέστηκαν γιατί οι ιδέες τους - όχι οι πράξεις τους - αποτελούσαν απειλή για το κράτος, έτσι και η κυβέρνηση και η αστυνομία πρέπει να καταπνίξουν τις νέες επικίνδυνες αλήθειες. Το κράτος, με το να συμπεριφέρεται στους διαδηλωτές σαν να ήταν εγχώριοι τρομοκράτες, περιθωριοποιεί αυτά για τα οποία αγωνίζονται: αν οι άνθρωποι είναι εξτρεμιστές, οι απόψεις τους πρέπει κι αυτές να είναι εξτρεμιστικές. Σε μια κατ' όνομα δημοκρατία, η καταστολή δεν μπορεί να λειτουργήσει εάν πρέπει να δίνει λόγο για τις πράξεις της. Έτσι το κράτος χρησιμοποιεί τις αστυνομικές μονάδες, οι οποίες εξαιρούνται από το δημόσιο έλεγχο.

Είμαι σίγουρος ότι ο Μομπς έχει δίκιο. Στην κυρίαρχη πολιτική δεν υπάρχει χώρος γι' αυτούς που έχουν διαφορετικές απόψεις. Πρόσφατα ένας βουλευτής των

Εργατικών που χαίρει σεβασμού και δεν ενεπλάκη στο σκάνδαλο των εξόδων των μελών του Κοινοβουλίου μού είπε: «Αν η πόρτα ήταν ανοιχτή στις νέες ιδέες έστω και μία ίντσα, θα παρέμενα. Όμως είναι ερμητικά κλειστή, γι' αυτό αποσύρομαι στις επόμενες εκλογές». Το κατάφωρα άδικο εκλογικό μας σύστημα, το οποίο ανταποκρίνεται στις ανησυχίες μόνο μερικών χιλιάδων αναποφάσιστων-καιροσκόπων ψηφοφόρων και το οποίο αποκλείει τα μικρά κόμματα, η λυσσαλέα καταστολή κάθε πολιτικής διαφωνίας μέσα στο Κοινοβούλιο από τα κομματικά λυκόσκυλα και τους επιτήδειους εκπροσώπους τύπου, ο νεοφιλελευθερισμός που επιβάλλουν οι εταιρείες και η «Συναίνεση της Ουάσιγκτον»⁶ στις κυβερνήσεις, η τρομοκρατία που ασκείται από τις φυλλάδες, όλα αυτά συνδυάζονται για να δημιουργήσουν μια πολιτική κουλτούρα η οποία δεν μπορεί να ανταποκριθεί σε διαφοροποιημένες πραγματικότητες χωρίς να καταρρεύσει. Αυτό που δεν μπορεί να συμβιβαστεί με το σύστημα πρέπει να κατασταλεί.

Η αστυνομία αντιδρά έτσι όπως αντιδρούν όλες οι αστυνομίες: προστατεύοντας τους εντός του συστήματος από αυτούς που είναι εκτός, κρατώντας τούς βάρβαρους μακριά από την πύλη. Η φιλοσοφία της αστυνόμευσης δεν έχει αλλάξει· απλά οι τρόποι της γίνονται περισσότερο βίαιοι καθώς το κάστρο καταρρέει.

Μετάφραση: **Μιχάλης Παπαδόπουλος**
Δημοσιεύτηκε στην *Guardian* στις 29 Μαΐου 2009.

¹<http://www.guardian.co.uk/commentisfree/series/a-z-of-legislation>

²<http://www.dyfed-powys.police.uk/en/publications/policingplan/08-11/6/>

³<http://www.dyfedpowyspoliceauthority.co.uk/documents/EnvironmentalScanning/env-scan-nov-08.pdf>

⁴<http://www.monbiot.com/archives/2008/12/23/the-paranoia-squad/>

⁵<http://www.fraw.org.uk/download/ehippies/q02/index.shtml>

⁶Η οικονομική πολιτική, η οποία είναι γνωστή ως «**Washington Consensus**» αποτελούνταν από ένα πακέτο 10 διορθωτικών αλλαγών που στόχευαν στην πλήρη απελευθέρωση των παγκόσμιων αγορών από όποιες ρυθμίσεις υπήρχαν μέχρι τότε. Συγκεκριμένα οι προτεινόμενες αλλαγές ήταν οι ακόλουθες:

1. Δημοσιονομική Πειθαρχία
2. Αναπροσαρμογή της δημόσιας δαπάνης
3. Φορολογική μεταρρύθμιση
4. Απελευθέρωση επιτοκίων ή χρηματοπιστωτική απελευθέρωση
5. Ανταγωνιστική Συναλλαγματική Ισοτιμία
6. Απελευθέρωση του Εμπορίου
7. Απελευθέρωση της εισροής Άμεσων Ξένων Επενδύσεων
8. Ιδιωτικοποιήσεις
9. Αποκανονικοποίηση
10. Δικαιώματα Ιδιοκτησίας (Property Rights)

Η αποδοχή του πλαισίου αυτού εκ μέρους των διεθνών οργανισμών και του συνόλου των κυβερνήσεων του κόσμου, ήταν σχεδόν ομόφωνη. Η οικονομική πολιτική ακολούθησε πιστά τις οδηγίες των Διεθνών Οργανισμών για την επίτευξη των στόχων που έθετε η λεγόμενη «**Συναίνεση της Ουάσιγκτον**».

Ο Άγνωστος Πόλεμος

Μπόρις Καγκαρλίτσκι

Ενώ οι οικονομολόγοι συζητούν για το αν η οικονομική κρίση έχει κάνει τον κύκλο της και αρχίζει να υποχωρεί, οι «celebrities» οργανώνουν φανταχτερές βραδιές και οι πολίτες ανησυχούν για τα λιγοστά εισοδήματά τους, ένας αθόρυβος αλλά φριχτός πόλεμος διεξάγεται στους δρόμους. Ομάδες αποτελούμενες από φασίστες και αντιφασίστες συμμετέχουν σε σκληρές συμπλοκές, οι οποίες σπάνια γνωστοποιούνται στο ευρύ κοινό ή στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Εδώ και μερικούς μήνες, φασιστικές ομάδες επιτίθενται σε αλλοδαπούς, σε μειονότητες και σε μετανάστες εργάτες, με αποτέλεσμα να σκοτώνονται αρκετοί άνθρωποι κάθε μήνα. Ακόμα και μέλη αντιφασιστικών οργανώσεων μετριούνται στα δολοφονημένα θύματα. Οι αντιφασίστες αντεπιτίθενται καθώς το κίνημα τους συνεχώς αυξάνεται. Αξίζει να σημειωθεί πως δεν έχει αποδοθεί ούτε ένας φόνος στην αντιφασιστική νεολαία: παρόλο που γίνονται ολοένα και περισσότερο επιθετικοί, υπάρχουν όρια για το που μπορούν να φτάσουν. Στο μεταξύ, ακροδεξιοί έχουν βρει απρόσμενους συμμάχους στις αρχές. Αυτό αποδεικνύεται απ' την υπόθεση στην οποία ο Αλεξέι Ολεσίνοβ κατηγορήθηκε για χουλιγκανισμό και αδικώς ταλαιπωρήθηκε επί μήνες. Η υπόθεση δε δείχνει πολύ πειστική, διότι το «θύμα» δεν εμφανίστηκε ποτέ στο δικαστήριο. Παρόλα αυτά, οι αρχές συνέχισαν να έχουν τον Ολεσίνοβ προφυλακιστέο. Τελικά αρρώστησε λόγω της φυλάκισής του σε κρύο και υγρό κελί καπνιστών, επειδή είχε χρόνια φυματίωση. Τελικά, στην τελευταία ακροαματική διαδικασία, ο Ολεσίνοβ ζήτησε επείγουσα ιατρική περίθαλψη. Οι αρχές των σωμάτων ασφαλείας δεν έδειξαν και μεγάλη προθυμία στο να εξιχνιάσουν τις δολοφονίες των αντιφασιστών, όπως του Αλεξάντερ Ρούκχιν, του Στάνισλαβ Κορεπάνοβ και πολλών άλλων. Ο δικηγόρος Στάνισλαβ Μαρκέλοβ, ο οποίος εκπροσωπούσε μέρος των αριστερών κατηγορουμένων και είχε καταφέρει να κερδίσει ευνοϊκές δικαστικές αποφάσεις, σκοτώθηκε τον Ιανουάριο στη Μόσχα.

Οι αρχές χαρακτήρισαν και τους ακραίους επιτιθέμενους και αυτούς που υπερασπίζονταν τους εαυτούς τους ως χουλιγκαν. Ένα περιστατικό, στο οποίο τοποθετήθηκε βόμβα στην κατοικία μιας οικογένειας απ' την Αρμενία, ονομάστηκε «καταστροφή περιουσίας», αν και τραυματίστηκε ένας αστυνομικός όταν αφοπλιζε τη βόμβα. Οι αρχές έκαναν τα στραβά μάτια απέναντι σε διάφορα

επεισόδια, όπως στην ανάρτηση πόστερ με ναζιστικά σύμβολα, στις ταραχές που προκλήθηκαν από φανατικές ομάδες και στις προσβολές που ξεστομίστηκαν προς τις μειονότητες. Όσον αφορά τη φασιστική λογοτεχνία, την οποία μπορεί κανείς να προμηθευτεί σχεδόν σε όλα τα περίπτερα της Μόσχας, η ανοχή που δείχνουν οι αρχές είναι απλά συγκινητική. Σε αντίθεση με τη Γερμανία, όπου η τιμωρία είναι δεδομένη για συγγραφείς και διανομείς παρόμοιων εκδόσεων, στη σημερινή Ρωσία η ναζιστική προπαγάνδα λειτουργεί ανεξέλεγκτα. Επιπλέον, οι αρχές δε φαίνεται να εμποδίζουν καθόλου τις ναζιστικές δημόσιες συναντήσεις, αλλά οι αντιφασίστες συχνά αντιμετωπίζουν περιορισμούς και απαγορεύσεις. Το τελευταίο σχετικό περιστατικό συνέβη πρόσφατα στο κλαμπ *Plan B στη Μόσχα*, σε μια συναυλία που πραγματοποιήθηκε σε συνεργασία με το *US group Strike*, το οποίο είναι παντού γνωστό για τις ριζοσπαστικές, αριστερές του απόψεις. Η αστυνομία απαγόρευσε την είσοδο στο κλαμπ και διεξήγαγε έρευνα. Πάνω από 500 άνθρωποι, πολλοί από τους οποίους είχαν βρεθεί εκεί απλώς για να ακούσουν μουσική, έπρεπε να υπομείνουν το κρύο μέχρι να τελειώσει η έρευνα. Για χάρη της αντικειμενικότητας θα έπρεπε να αναφερθεί ότι τους τελευταίους μήνες τα σώματα ασφαλείας προχώρησαν σε ενέργειες εναντίον των νεοναζιστικών ομάδων. Ορισμένες σημαντικές υποθέσεις λύθηκαν, αν και σ' ένα περίεργο περιστατικό συλλήφθηκε ένας ύποπτος ο οποίος κατάφερε να ξεφύγει από τους φύλακες και να αποδράσει κατά τη διάρκεια της αναπαράστασης του εγκλήματος.

Όσο πιο έντονη γίνεται η οικονομική κρίση, τόσο περισσότερο οι αρχές προσπαθούν να καταστείλουν τις όποιες δημόσιες αναταραχές από τα ανεξέλεγκτα στοιχεία της κοινωνίας. Το ερώτημα τίθεται ως εξής: Είναι ικανή η ρωσική κοινωνία να καταλάβει ποιος αποτελεί πραγματική απειλή για την ευημερία της και ποιος όχι;

Ο Boris Kagarlitsky εργάζεται στο Ινστιτούτο Συγκριτικών Πολιτικών Σπουδών της Ρωσικής Ακαδημίας Σπουδών. Είναι συγγραφέας των βιβλίων *The Thinking Reed*, *The Dialectic of Hope* και *The Mirage of Modernisation*.

Μετάφραση: Αθανασία Τσαπάνη

Η Κοινή μας Ελπίδα

..... Ντέιβιντ Γκρέμπερ

Απ' ό,τι φαίνεται, έχουμε φτάσει σε αδιέξοδο. Ο καπιταλισμός, όπως τον ξέρουμε, μοιάζει να γκρεμίζεται. Αλλά ενώ τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα κλυδωνίζονται και καταρρέουν, δεν υπάρχει κάποια προφανής εναλλακτική λύση. Η οργανωμένη αντίσταση μοιάζει ασύντακτη και αποσπασματική· το κίνημα για την παγκόσμια δικαιοσύνη έχει γίνει ο ίσκιος του παλιού του εαυτού. Ωστόσο, υπάρχουν βάσιμοι λόγοι να πιστέψει κανείς ότι, μέσα σε μια γενιά περίπου, ο καπιταλισμός θα πάψει να υπάρχει: για τον απλό λόγο ότι είναι αδύνατον να διατηρείται εσαεί ένας *μηχανισμός* αέναης ανάπτυξης πάνω σε έναν πεπερασμένο πλανήτη. Απέναντι σε αυτή την προοπτική, η αντανakλαστική αντίδραση – ακόμα και των «προοδευτικών» – είναι, πολύ συχνά, ο φόβος και η προσκόλληση στον καπιταλισμό, επειδή, απλούστατα, δεν μπορούν να φανταστούν μια εναλλακτική λύση που να μην είναι χειρότερη.

Το πρώτο ερώτημα που πρέπει να θέσουμε είναι: Πώς συνέβη αυτό; Είναι φυσιολογικό οι άνθρωποι να μην μπορούν να φανταστούν ούτε καν με τι θα μπορούσε να μοιάζει ένας καλύτερος κόσμος;

Η απελπισία δεν είναι κάτι φυσιολογικό. Χρειάζεται να καλλιεργηθεί. Προκειμένου να κατανοήσουμε πραγματικά την κατάσταση, θα πρέπει να ξεκινήσουμε με τη διαπίστωση ότι τα τελευταία τριάντα χρόνια γίναμε μάρτυρες της οικοδόμησης ενός τεράστιου γραφειοκρατικού συστήματος για την παραγωγή και τη συντήρηση της απελπισίας, ενός πελώριου μηχανισμού, ο οποίος είναι σχεδιασμένος, πρωτίστως, για να καταστρέψει κάθε ιδέα περί ενδεχόμενων εναλλακτικών εκδοχών του μέλλοντος. Στη ρίζα του φαινομένου βρίσκεται η πραγματικά ψυχαναγκαστική εμμονή των κυρίαρχων να διασφαλίσουν ότι δε θα δούμε κοινωνικά κινήματα να αναπτύσσονται, να ανθούν και να προτείνουν εναλλακτικές δυνατότητες και ότι δε θα δούμε όσους αμφισβητούν τις υφιστάμενες εξουσιαστικές δομές σε καμία περίπτωση να κερδίζουν. Για να επιτευχθεί όμως κάτι τέτοιο, χρειάζεται ένας τεράστιος μηχανισμός, ο οποίος περιλαμβάνει φυλακές, στρατούς, αστυνομικά σώματα, διαφόρων ειδών εταιρείες ιδιωτικής ασφάλειας, εξοπλισμούς αστυνόμευσης και στρατιωτικές κατασκοπεύσεις, καθώς και προπαγανδιστικά εργαλεία κάθε λογής. Τα περισσότερα από τα εξαρτήματα αυτού του μηχανισμού δεν επιτίθενται ευθέως σε αυτές τις εναλλακτικές δυνατότητες, αλλά δημιουργούν ένα διάχυτο κλίμα φόβου, σοβινιστικού κομπορμιισμού και καθαρής απελπισίας, κάνοντας έτσι οποιαδήποτε σκέψη για την αλλαγή του κόσμου να φαίνεται σαν μια ανώφελη φαντασίωση. Η διατήρηση αυτού του μηχανισμού μοιάζει να είναι για τους θιασώτες της «ελεύθερης αγοράς» ακόμα πιο σημαντική και από τη διατήρηση μιας βιώσιμης οικονομίας της αγοράς. Πώς αλλιώς να εξηγήσουμε, για παράδειγμα, αυτό που συνέβη στην πρώην Σοβιετική Ένωση, όπου νομίζαμε ότι το τέλος του Ψυχρού Πολέμου θα οδηγούσε στη διάλυση του στρατού και της KGB και στην ανοικοδόμηση των εργοστασίων, ενώ στην πραγματικότητα συνέβη ακριβώς το αντίθετο; Πρόκειται απλώς για ένα ακραίο παράδειγμα της ίδιας διαδικασίας που λαμβάνει χώρα παντού. Από οικονομικής απόψεως, αυτός ο μηχανισμός αποτελεί περιττό φορτίο· όλα αυτά τα όπλα, οι κάμερες παρακολούθησης και τα εργαλεία προπαγάνδας

είναι εξαιρετικά δαπανηρά και δεν παράγουν τίποτα στην πραγματικότητα. Ως εκ τούτου, παρασύρουν μαζί τους στον γκρεμό όλο το καπιταλιστικό σύστημα και ίσως τον ίδιο τον πλανήτη.

Η διαρκώς κλιμακούμενη διαδικασία της χρηματοπιστωτικής επέκτασης και η ατελείωτη αλυσίδα από χρηματοοικονομικές φούσκες που βιώσαμε είναι άμεση συνέπεια αυτού του μηχανισμού. Δεν αποτελεί σύμπτωση το γεγονός ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν γίνει η μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη («ασφάλειας») στον κόσμο και ταυτόχρονα ο μεγαλύτερος προμηθευτής κίβδηλων χρεογράφων. Αυτός ο μηχανισμός υπάρχει για να κουρελιάζει και να συντρίβει την ανθρώπινη φαντασία, για να καταστρέφει την όποια δυνατότητα να οραματιζόμαστε εναλλακτικές εκδοχές του μέλλοντος. Το αποτέλεσμα είναι ότι το μόνο που μας απομένει να οραματιστούμε είναι ακόμα περισσότερο χρήμα και την εντελώς ανεξέλεγκτη διόγκωση του χρέους. Τι άλλο είναι το χρέος, εξάλλου, παρά φανταστικό χρήμα, η αξία του οποίου δεν μπορεί να ρευστοποιηθεί παρά μονάχα στο μέλλον: μελλοντικά κέρδη, εισπράξεις από την εκμετάλλευση εργατών που δεν έχουν γεννηθεί ακόμη. Το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, με τη σειρά του, συνίσταται στην αγορά και πώληση αυτών των φανταστικών μελλοντικών κερδών. Και από τη στιγμή που κάποιος υποθέτει ότι ο καπιταλισμός θα υπάρχει για πάντα, τότε η μόνη μορφή οικονομικής δημοκρατίας που μπορεί να φανταστεί είναι μια κατάσταση όπου ο καθένας είναι ελεύθερος να επενδύσει στην αγορά – να διεκδικήσει το δικό του μερίδιο στο παιχνίδι της αγοράς και πώλησης φανταστικών μελλοντικών κερδών, ακόμα κι αν αυτά τα κέρδη εξαγονται από τον ίδιο. Η ελευθερία κατάντησε έτσι να σημαίνει το δικαίωμα να έχεις μερίδιο στα κέρδη που απορρέουν από τη μόνιμη υποδούλωσή σου.

Και εφόσον η φούσκα είχε χτιστεί πάνω στην καταστροφή των πιθανών μελλοντικών δυνατοτήτων, μόλις κατέρρευσε, φάνηκε – τουλάχιστον προς στιγμήν – σαν να μην είχε απομείνει τίποτα.

Η εντύπωση αυτή, όμως, είναι καθαρά προσωρινή. Αν η ιστορία του κινήματος για την παγκόσμια δικαιοσύνη μάς διδάσκει κάτι, είναι ότι μόλις δημιουργηθεί μια ρωγμή, η φαντασία αμέσως θα ξεπηδήσει. Αυτό ουσιαστικά συνέβη στα τέλη της δεκαετίας του '90, όταν για μια στιγμή φάνηκε ότι μπορεί να οδεύαμε προς την παγκόσμια ειρήνη. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, τα τελευταία 50 χρόνια, όποτε εμφανίζεται κάποια δυνατότητα για την επίτευξη της ειρήνης, συμβαίνει πάντα το ίδιο: έχουμε την ανάδυση ενός ριζοσπαστικού κοινωνικού κινήματος αφιερωμένου στις αρχές της άμεσης δράσης και της συμμετοχικής δημοκρατίας, που επιδιώκει να αλλάξει ριζικά το ίδιο το νόημα της πολιτικής ζωής. Στο τέλος της δεκαετίας του '50 ήταν το κίνημα των πολιτικών δικαιωμάτων· στο τέλος της δεκαετίας του '70 ήταν το αντιπυρηνικό κίνημα. Αυτή τη φορά συνέβη σε πλανητική κλίμακα και αμφισβήτησε ευθέως τον καπιταλισμό. Τα κινήματα αυτά είναι συνήθως εξαιρετικά αποτελεσματικά. Τέτοια ήταν ασφαλώς η περίπτωση του κινήματος για την παγκόσμια δικαιοσύνη. Λίγοι συνειδητοποιούν ότι ένας από τους βασικούς λόγους που εξαφανίστηκε τόσο σύντομα ήταν επειδή πολύ γρήγορα

πέτυχε τους κύριους στόχους του. Κανείς από μας δεν ονειρευόταν, όταν οργανώναμε τις διαμαρτυρίες μας στο Σιάτλ το 1999 ή στις συνεδριάσεις του ΔΝΤ στην Ουάσινγκτον το 2000, ότι μέσα σε μόλις τρία ή τέσσερα χρόνια, η διαδικασία του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου θα είχε καταρρεύσει, ότι οι ιδεολογίες του «ελεύθερου εμπορίου» θα είχαν σχεδόν πλήρως απαξιωθεί, ότι όλες οι νέες εμπορικές συμφωνίες που μας πρότειναν – από τη Μ.Ι.Α. ως το νόμο για τις Ζώνες Ελεύθερου Εμπορίου Βόρειας και Νότιας Αμερικής – θα είχαν ηττηθεί, ότι η Παγκόσμια Τράπεζα θα είχε υπονομευτεί και ότι η εξουσία του ΔΝΤ πάνω στην πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού θα είχε ουσιαστικά εξαφανιστεί. Αλλά αυτό ακριβώς συνέβη. Η μοίρα του ΔΝΤ είναι πραγματικά εκπληκτική. Κάποτε ήταν ο φόβος και ο τρόμος των χωρών του Νότου, σήμερα είναι ένα θλιβερό απομεινάρι του παλιού του εαυτού, έχοντας υποστεί τη χλεύη και την απαξίωση και έχοντας καταντήσει να πουλάει τα αποθέματα χρυσού του, ενώ αναζητά απεγνωσμένα μια νέα παγκόσμια αποστολή.

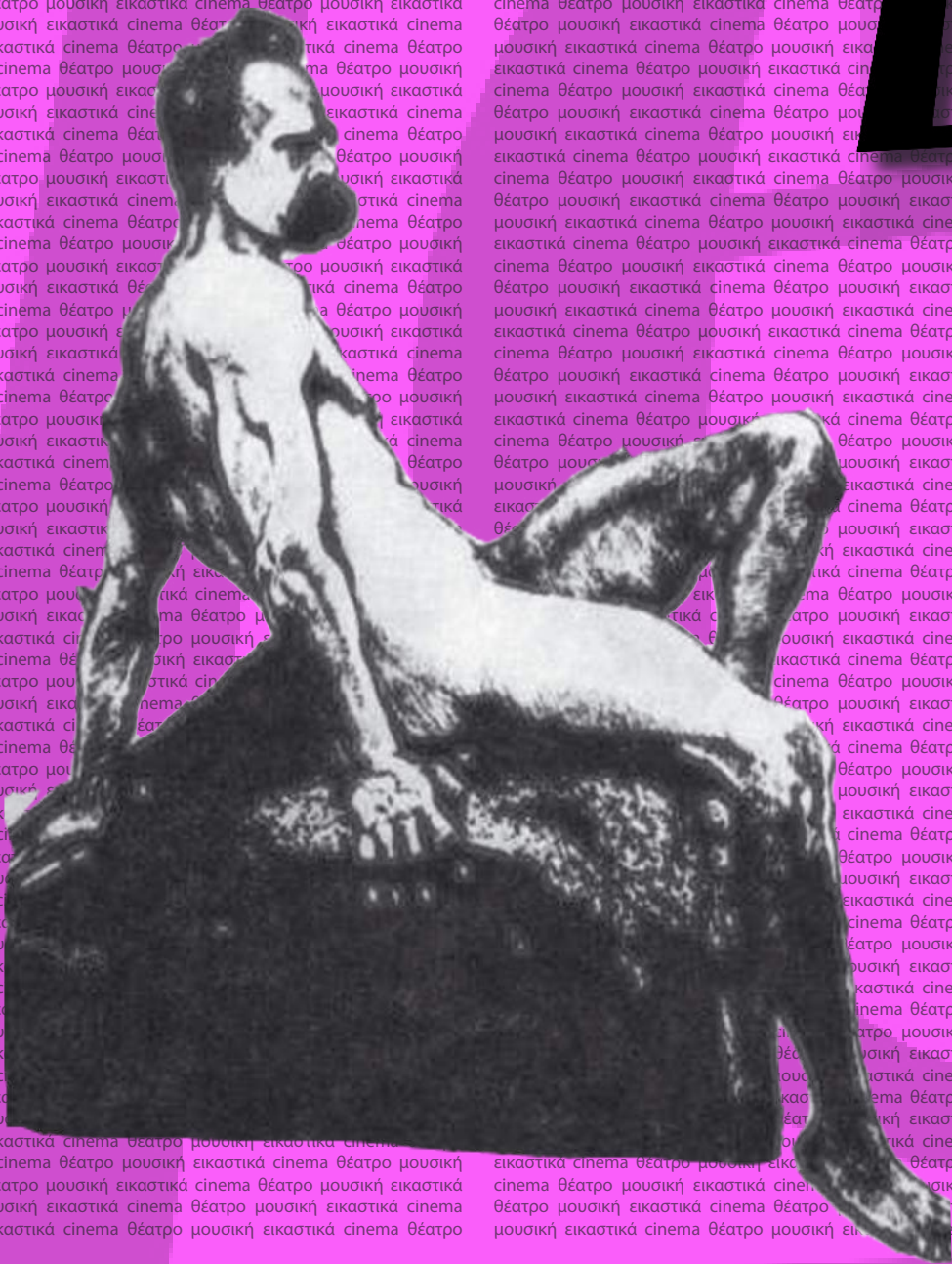
Εν τω μεταξύ, το μεγαλύτερο μέρος του «χρέους του Τρίτου Κόσμου» έχει απλώς εξανεμιστεί. Όλα αυτά ήταν άμεσο αποτέλεσμα ενός κινήματος που κατάφερε να κινητοποιήσει την παγκόσμια αντίσταση τόσο αποτελεσματικά, ώστε οι κυρίαρχοι θεσμοί στην αρχή απαξιώθηκαν και, στη συνέχεια, οι κυβερνήσεις των χωρών της Ασίας και ιδιαίτερα της Λατινικής Αμερικής εξαναγκάστηκαν από τους ίδιους τους πληθυσμούς τους να καταγγείλουν την απάτη του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος. Σε μεγάλο βαθμό, ο λόγος για τον οποίο το κίνημα οδηγήθηκε στη σύγχυση ήταν γιατί κανείς μας δεν είχε πιστέψει πραγματικά ότι μπορούσαμε να κερδίσουμε.

Φυσικά υπάρχει κι ένας άλλος λόγος. Τίποτε δεν τρομοκρατεί περισσότερο τους κυρίαρχους του κόσμου και ιδιαίτερα τις Ηνωμένες Πολιτείες απ' ό,τι ο κίνδυνος της συμμετοχικής δημοκρατίας από τα κάτω. Κάθε φορά που αρχίζει να αναδύεται ένα αυθεντικά δημοκρατικό κίνημα – και ιδιαίτερα όταν βασίζεται στις αρχές της πολιτικής ανυπακοής και της άμεσης δράσης – η αντίδραση είναι η ίδια: η κυβέρνηση προβαίνει αμέσως σε παραχωρήσεις (ωραία, μπορείτε να έχετε δικαίωμα ψήφου, ωραία, τέρμα τα πυρηνικά) και μετά αρχίζει να υποδαυλίζει τις στρατιωτικές εντάσεις στο εξωτερικό. Το κίνημα τότε αναγκάζεται να μεταμορφωθεί σε αντιπολεμικό, με αποτέλεσμα σχεδόν πάντα να χάνει σε δημοκρατική οργάνωση. Έτσι, το κίνημα των πολιτικών δικαιωμάτων ακολουθήθηκε από το Βιετνάμ, το αντιπυρηνικό κίνημα από τους πολέμους «δι' αντιπροσώπου» στο Ελ Σαλβαδόρ και στη Νικαράγουα, το κίνημα για την παγκόσμια δικαιοσύνη από τον «Πόλεμο ενάντια στην Τρομοκρατία».

Σε αυτό το σημείο, όμως, μπορούμε να συνειδητοποιήσουμε τι ήταν πραγματικά αυτός ο «πόλεμος»: η ατελέσφορη και προφανώς καταδικασμένη προσπάθεια μιας παρακαμάζουσας δύναμης να παγκοσμιοποιήσει σε μόνιμη βάση τον ιδιόμορφο συνδυασμό του γραφειοκρατικού πολεμικού μηχανισμού της με τον κερδοσκοπικό χρηματοπιστωτικό καπιταλισμό. Η απότομη κατάρρευση αυτού του σάπιου οικοδομήματος στο τέλος του 2008 οφείλεται, εν μέρει τουλάχιστον, σε ένα κίνημα το οποίο, όμως, μπροστά στο κύμα καταστολής που ακολούθησε την 11^η Σεπτεμβρίου σε

ένθετος τόπος πολιτιστικής ραδιουργίας

Β

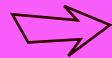
ΜΙΑ ΚΟΥΒΕΝΤΑ ΜΕ ΤΟΝ... ΦΡΙΝΤΡΙΧ ΝΙΤΣΕ Του Νίκου Κουφόπουλου

Γνωριστήκαμε σε μια προσπάθειά μας να φτιάξουμε μια μπάντα... Η μουσική ήταν στο επίκεντρο και των δικών του ενδιαφερόντων εκείνη την περίοδο... Για να είμαι ειλικρινής, μας είχε ζαλίσει με τον Βάγκνερ... Τον είχε φέρει και μια φορά σε μια πρόβα μας... Περίεργος τύπος... Δεν έβγαλε λέξη από το στόμα του... Ούτε και εμείς του μιλήσαμε... 'Ενα “γεια” ξερό είπαμε... Ο Φρίντριχ έγραφε και μας έφερνε και κάποια ποιήματα με σκοπό να τα κάνουμε τραγούδια... Δεν ήταν τίποτα σπουδαίο... Κάναμε όλοι ότι τάχα μας άρεσαν και λέγαμε, όταν ήταν μπροστά, ότι αυτά θα τα δούμε αργότερα όταν η μπάντα

μας... “ωριμάσει”. Καταλάβαινε... 'Ηταν έξυπνος... Λίγο μετά γνώρισε τη Λου. Επόμενε να τη φέρνει μαζί σε κάθε μας πρόβα. Δεν ήταν ότι μας ενοχλούσε... Κάθε άλλο... 'Ηταν πολύ ευγενής και μάλιστα μας ετοίμαζε την ώρα της πρόβας τα ποτά... Πίναμε πολύ όλοι εκτός απ’ τον Φρίντριχ... Δεν έβαζε γουλιά στο στόμα του... 'Ηθελε το μυαλό του να είναι πάντα καθαρό... Όμως εμείς θέλαμε να είμαστε μόνοι μας... Μόνο η μπάντα... Του το είπα ένα απόγευμα... Τσαντίστηκε και έφυγε... «Ζηλεύετε τη Λου», μου είπε... «Θα θέλατε πολύ να κοιμηθεί κανένα βράδυ μαζί σας, έτσι δεν είναι;...». Δεν μίλησα... Ξέραμε όλοι τι συμβαίνει με τη Λου και για τη «χυλόπιτα» που έτρωγε... Τον είχαμε ακούσει άλλωστε σε ένα διάλειμμα μιας πρόβας, να της λέει με δάκρυα στα μάτια λίγο απόμερα:

«Δεν έχεις πια καμιά άλλη χαρά, για να μου δώσεις, ωραία! Τότε σου μένει ακόμη ο πόνος σου... » Τι μπορούσαμε όμως να κάνουμε εμείς; Η Λου ήταν ανένδοτη... Η σχέση της μαζί του, ήθελε να είναι καθαρά πλατωνική... Γυναίκες...; Του είπαμε να την παρατήρει... Δεν ήθελε να ακούσει κουβέντα... Τι κόλλημα; Και ενώ ήξερε και για τους άλλους, αυτός εκεί... Τέλος πάντων... Καθένας με αυτά κάνει ό,τι νομίζει, τι να πω... «Τι είναι πια αυτό που αγαπάς στη Λου;» τον ρώτησα ένα βράδυ. «Τις ελπίδες μου», μου απάντησε... «Εντάξει», του είπα... Κατάλαβε γρήγορα ότι εμείς είμαστε αλλού μουσικά και έφυγε από τη μπάντα... Βλεπόμασταν όμως συχνά... Άρχισε να μας μιλάει για τον Σοπενχάουερ... Έγραφε ασταμάτητα... Δοκίμια για την αρχαία ελληνική ποίηση, για το σύγχρονο

γερμανικό πολιτισμό και για διάφορα φιλοσοφικά προβλήματα... Για μια περίοδο, κρυφά από τη Λου, κάτι πήγε να γίνει με μια φίλη μου που είχε έρθει από την Ελλάδα... Εγώ τους γνώρισα. Την έλεγαν Έφη Ζαρατούστρα... Καταγωγή από το Μέτσοβο... Όμορφη πολύ... Δεν έγινε τελικά τίποτα, αλλά ο γενναιόδωρος και μεγαλόκαρδος Φρίντριχ, έδωσε το όνομά της σε ένα από τα βιβλία του... Η Λου είχε τσαντιστεί τότε, αλλά δεν είχε δίκιο... Τι διάολο πια, όλα δικά της τα θέλει;... Εκείνο τον καιρό εκτός από την ενασχόλησή μου με τη μουσική και το γράψιμο, δούλευα, σε μια δύσκολη περίοδο και με πολλά προβλήματα στη εταιρεία μου με αθλητικά είδη... Επίσης παρέδιδα μαθήματα μουσικής, κιθάρα και μπουζούκι, σε

έναν ελεύθερο κοινωνικό χώρο, και ταυτόχρονα στήναμε με κάποιους άλλους μια καινούρια μπάντα με δικά μας τραγούδια που έμελλε να αφήσει εποχή... «Πώς τα καταφέρνεις όλα», μου έλεγε ο Φρίντριχ. «Είσαι υπεράνθρωπος...». Συνέχισε να με αποκαλεί έτσι για πολύ καιρό... Καταλαβαίνετε τη συγκίνησή μου όταν εξέδωσε ένα βιβλίο με αυτόν τον τίτλο. Ένωσα πολύ κολακευμένος και πήγα και τον ευχαρίστησα σχεδόν δακρυσμένος. Πολύ τρυφερή στιγμή. Ήταν μπροστά και η Λου... Μάλλον από τον Κάρολο τον Μαρξ έμαθε για τις συνεντεύξεις που κάνω στη «Βαβυλωνία»... Όλο με ρώταγε τι ετοιμάζω για το επόμενο τεύχος... Κατάλαβα... «Θέλω να κάνουμε μαζί μια συνέντευξη» του είπα για να μην το ζητήσει αυτός... Δεν είχε φυσικά αντίρρηση και ξεκινήσαμε:

Νίκος: Οι άνθρωποι έχουνε δικαίωμα στο ψέμα;

Νίτσε: Σκέψου αυτό: όχι ότι μου είπες ψέματα αλλά το ότι δεν σε πιστεύω πια είναι αυτό που με συντάραξε...

Νίκος: Ο οίκτος;

Νίτσε: Ο οίκτος σε έναν άνθρωπο της γνώσης είναι κάτι σχεδόν κωμικό. Όπως τα αβρά χέρια σε έναν Κύκλωπα.

Νίκος: Και τα συναισθήματα;

Νίτσε: Όχι η δύναμη αλλά η διάρκεια των υψηλών συναισθημάτων είναι εκείνο που κάνει ανώτερους τους ανθρώπους.

Νίκος: Η Αγάπη;

Νίτσε: Μια ψυχή που ξέρει πως την αγαπούν αλλά δεν αγαπά η ίδια, προδίδει το κατακάθι της – το χαμηλότερο μέρος της ανεβαίνει πάνω.

Νίκος: Η μουσική;

Νίτσε: Μέσω της μουσικής τα πάθη απολαμβάνουν τον εαυτό τους.

Νίκος: Η Αρετή;

Νίτσε: Ο άνθρωπος είναι κάτι που πρέπει να ξεπεραστεί: και γι' αυτό πρέπει να αγαπάς τις αρετές σου γιατί από αυτές θα χαθείς.

Νίκος: Η ζήλεια;

Νίτσε: Όποιον περικυκλώνει η φλόγα της ζήλιας, αυτός στρέφει στο τέλος, σαν σκορπιός, εναντίον του εαυτού του το δηλητηριώδες κορμί του.

Νίκος: Η γραφή;

Νίτσε: Απ' όλα όσα έχουν γραφτεί αγαπώ μόνο αυτά που γράφει κανείς με το αίμα του. Γράφε με αίμα: και θα νιώσεις ότι το αίμα είναι πνεύμα.

Νίκος: Οι σοφοί;

Νίτσε: Όλοι οι φημισμένοι σοφοί έχουν υπηρετήσει το λαό και τη δεισιδαιμονία του λαού – όχι την αλήθεια.

Νίκος: Η γυναίκα;

Νίτσε: Άκου μια μικρή αλήθεια αλλά κράτησε κλειστό το στόμα της γιατί

φωνάζει πολύ δυνατά: «Πηγαίνεις σε γυναίκες; Μην ξεχνάς το μαστίγιο».

Νίκος: Οι ποιητές;

Νίτσε: «Βαρέθηκα τους ποιητές, τους παλιούς και τους νέους: επιφανειακοί είναι για μένα όλοι και ρηχές θάλασσες».

Νίκος: Ο γάμος;

μόνο τις αρετές σου: γεννηθήκαν από τα πάθη σου.

Νίκος: Ο αναγνώστης;

Νίτσε: Απεχθάνομαι τους τεμπέληδες που διαβάζουν. Άλλος ένας αιώνας από τέτοιους αναγνώστες και θα βρωμίσει και το ίδιο το πνεύμα.

Νίκος: Η ηδονή;

Νίτσε: «Το πνεύμα είναι και ηδονή» – έτσι έλεγαν. Από τότε έζησαν αναιδώς μέσα σε σύντομες απολαύσεις. Δύσκολα μπορούσε ένας σκοπός τους να ξεπεράσει τη διάρκεια μιας μέρας. Έσπασαν τα φτερά του πνεύματος και τώρα αυτό σέρνεται γύρω γύρω και βρωμίζει τα πάντα ροκανίζοντας.

Σταματήσαμε για λίγο να μιλάμε... Με ρώτησε πώς πάει η καινούρια μπάντα μας και αν γράφω τραγούδια αυτόν τον καιρό... «Θέλεις να φτιάξουμε ένα μαζί;» τον ρώτησα...». «Ναι πολύ...» μου απάντησε και πήρα

αμέσως χαρτί και μολύβι... Αρχισα πάλι τις ερωτήσεις και ο καλός μου Φρίντριχ απαντούσε φροντίζοντας και αυτός για τη ρίμα:

Ποιον δρόμο να ακολουθήσω;

- Ποιον δρόμο να ακολουθήσω;
- Αυτόν που πιο πολύ φοβάσαι.

- Τι πρέπει πίσω μου να αφήσω;
- Ότι σε κάνει χάλια να 'σαι.
- Ποιους ανθρώπους να αγαπήσω;
- Όχι αυτούς που τους λυπάσαι.
- Μα αυτοί είναι αδύναμοι, πονάνε;
- Κάνεις κακό. Μακριά

τους να 'σαι.

- Ποια θάλασσα να ταξιδέψω;
- Όποια το κύμα της είναι άγριο.
- Σε ποια λιμάνια να αράξω;
- Σε όσα δεν ξέρουν τι είναι το αύριο.
- Ποια τραγούδια να ακούσω;
- Όσα τις νύχτες σε πονάνε.
- Και σε ποια λόγια να πλαγιάσω;
- Σε όσα γλυκά δεν σου μιλάνε.
- Ποια χάδια τάχα να αγκαλιάσω;
- Αυτά που το κορμί σου σκίζουν.
- Που να βρω τόπο να ησυχάσω;
- Εκεί που οι άνεμοι σφυρίζουν.

- Ποιο γέλιο τη θλίψη μου θα διώξει;
- Αυτό που βγαίνει από το κλάμα.
- Ποιος τη γαλήνη θα μου δώσει;
- Μοναχά εσύ. Δικό σου θαύμα.
- Ποιος κυβερνάει ψηλά τα αστέρια;
- Εσύ, και με τα δυο σου χέρια.
- Τι είναι καλό και τι είναι πρέπει;
- Τι είναι κακό, και τι δεν πρέπει;
- Ό,τι είναι όμορφο γιατί πονάει;
- Μονάχα το αληθινό. Γι' αυτό κρατάει.
- Δεν θέλω να σε ακούσω πάλι.
- Και εγώ σου κόβω το κεφάλι.
- Είσαι σκληρός, άρα κακός. Τι να σε κάνω;
- Θα πιω μονάχα ένα ποτήρι παραπάνω.
- Γιατί με διώχνεις είναι δύσκολη η ώρα;
- Εσύ έφυγες. Διάλεξε δρόμο τώρα.
- Αν μετανιώσω που να 'ρθω για να σε βρω;
- Ρώτα για έναν παράξενο. Για έναν τρελό.
- Ορκίσου μου πως θα με περιμένεις.
- Ορκίσου μου ότι θα ζεις. Θα ανασαίνεις.
- Και αν τύχει και στο δρόμο μου πεθάνω;
- Πάλι θα πιω ένα ποτήρι παραπάνω.

Νίκος: Είσαι υπέροχος...

Νίτσε: Το ξέρω... Είσαι σπουδαίος...

Νίκος: Το ξέρω... Συνεχίζουμε;

Έλεγες πριν για τους ποιητές...

Νίτσε: Αχ, υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα μεταξύ ουρανού και γης που τα έχουμε ονειρευτεί μόνο εμείς οι ποιητές.

Νίκος: Ό,τι πεις... Οι άριστοι;

Νίτσε: Αχ, βαρέθηκα αυτούς τους ύψιστους και τους άριστους. Λαχταρώ να πετάξω ψηλά πάνω από το «ύψος» τους, τραβώντας για τον υπεράνθρωπο.

Νίκος: Σε ποιους να χαρίσουμε το τραγούδι που φτιάξαμε;

Νίτσε: Στους αναζητητές. Στους τολμηρούς εξερευνητές και σε όσους μπάρκαραν κάποτε με πανούργα πανιά σε τρομερές θάλασσες. Στους μεθυσμένους από αινίγματα που η ψυχή τους προσελκύεται από τον ήχο του αυλού προς κάθε απατηλό βάραθρο. Σε αυτούς που δεν θέλουν να ψηλαφίσουν με δειλό χέρι και να ακολουθήσουν ένα νήμα... Στους γενναίους... Στους καθαρούς...

Η “ΜΙΚΡΗ” ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ Β-FEST

Μικρο ειναι το ματι σου!

Η “μικρή” σκηνή του B-Fest αποτέλεσε ένα ζωντανό πεδίο έκφρασης και επικοινωνίας για πολλούς νέους μουσικούς και μπάντες, προσφέροντάς μας μια «γεύση απ’ το μέλλον».

Δεμένα σχήματα και παιδιά που κατέχουν τα όργανά τους μας έδωσαν εγγυήσεις για την ποιότητα της μελλοντικής εναλλακτικής ελληνικής σκηνής. Ιδιαίτερη ικανοποίηση, αλλά και συγκίνηση, πρόσφεραν οι μαθητικές μπάντες, φέρνοντας στα χείλη μας την κοινότοπη φράση: «αν παίζουν τώρα έτσι, τι θα κάνουν σε 2-3 χρόνια;»

Για αρκετό κόσμο, η “μικρή” σκηνή αποτέλεσε πόλο έλξης, πρωτιμώντας να ακούσει το νέο και το ελπιδοφόρο από το παλιότερο και ήδη φτασμένο.

Τετάρτη:

Sokos & The Live Project Band (www.myspace.com/theliveprojectband). Indie ρυθμοί με εξαιρετική σκηνική παρουσία και ιδιαίτερα γυναικεία φωνητικά.

Killing The Girl (www.killingthegirl.com). Ελληνόφωνο rock με πολύ καλή επικοινωνία με το κοινό.

Diminuita Swing Trio (www.myspace.com/diminuitatheswingtrio). Τρίο swing, όλος ο κόσμος χόρευε κάτω από τους μαγευτικούς τους ρυθμούς.

Heritage (www.myspace.com/heritagegr). Μοτοσυκλετάδικο Hard Rock σχήμα από την Άρτα, καλά προβαρισμένοι με μια νότα hard rock γραφικότητας.

Η μέρα έκλεισε με μια μπάντα από τη Σχολή Καλών Τεχνών (ζητώ

συγγνώμη που μου διαφεύγει το όνομά της), που με μια ψυχεδελική avant-garde, καθήλωσε αρκετούς στο stage B μέχρι τις 2:30, όπου κήκαν κάποια από τα μηχανήματα...

Πέμπτη:

Οι Τιτάνες και οι... **Χόχλας** με τις ρεμπέτικες μελωδίες τους, μετέτρεψαν όλο το χώρο σε λαϊκό γλέντι.

Παρασκευή:

The Party Band Project με καλοπαιγμένες διασκευές σε κλασικά rock κομμάτια. Τη σκυτάλη πήραν τέσσερις μαθητικές μπάντες:

Kool A' Shake (www.myspace.com/koolashake).

Απίστευτα δεμένη funk μπάντα, ξεσήκωσε τους πάντες με το groove και την πολύ καλή σκηνική παρουσία. Θα μπορούσε άνετα να στείλει πολλούς “επαγγελματίες” σπίτι τους για τσάι.

Bieband (www.myspace.com/bieband). Folk και country επιροές κυρίως, πάρα πολύ καλά δεμένη μπάντα που κατάφερε να μεταφέρει στο σήμερα ήχους του χθες με μεγάλη επιτυχία.

Gowdip (www.myspace.com/gowdip). Εναλλακτικό hard rock. Δυστυχώς έπαιξαν, λόγω κάποιων προβλημάτων, μόνο 2 ακουστικά κομμάτια αλλά μας αποζημίωσαν ευχάριστα φέρνοντας στη θέση τους μάλλον τις:

Medusa's Gaze (www.myspace.com/theme-dusastrio). Πολύ ιδιαίτερος ήχος με ακουστικές κιθάρες, πλήκτρα, γυναικεία φωνητικά, μεταλόφωνα και κάτι απόκοσμο ουρλιαχτά ενίοτε.

Τη βραδιά έκλεισαν οι **Birthmark** (www.myspace.com/birthmarkmusic). Έμπειρη

μπάντα με πολύ καλές ενορχηστρώσεις στα κομμάτια τους.

Σάββατο:

Προτελευταία μέρα του φεστιβάλ και τελευταία για τη σκηνή Β' και ξεκινάμε με τέσσερις ακόμα μαθητικές μπάντες.

Lost for Words (www.myspace.com/lostforwordsgroup). Μία μίξη ska και reggae με πολύ καλά παιξίματα και ιδέες με καυστικό και έξυπνο χιούμορ.

Dead Scum Basement (www.myspace.com/dsbasement). Alternative indie rock με πιο σκοτεινές ατμοσφαιρικές μελωδίες.

The Spiritualconiosis (www.myspace.com/thespiritualconiosis).

Avant-garde. Άψογη σκηνική παρουσία που ώρες ώρες θύμιζε θεατρικό δρώμενο, τρομερή επικοινωνία με το κοινό και πολύ καλά παιξίματα με έξυπνες και πολύ τεχνικές μελωδίες.

Deaf Maestro (www.myspace.com/deafmaestrogreece). Hardcore ρυθμοί και φωνητικά με φανταστικά περάσματα από jazz μέχρι Μανώλη Χιώτη και πολύ έντονο feeling.

Τέλος, οι **Beyond Perception** (www.myspace.com/beyondperceptionband) κλείσανε τη βραδιά με τόνους ενέργειας και έντασης όπως μόνο ένα hardcore thrash σχήμα μπορεί να κάνει. Πολύ δεμένη και έμπειρη μπάντα.

Α.Σ.²

Πέρα από μια τυπική συμμετοχή σ' ένα φεστιβάλ, θεωρούμε ότι το ίδιο το φεστιβάλ ως γεγονός αλλά και ως ζωντανός πυρήνας ζυμώσεων αλλά και συνεύρεσης ατόμων άρα και ανταλλαγής ιδεών και σκέψης, μπορεί να παράγει πολιτιστικά αποτελέσματα. Σπάζοντας τις νόρμες της κανονικότητας που θέλει τον καλλιτέχνη να καλείται-εμφανίζεται-εξαφανίζεται, επιστρέφοντας στα αποστειρωμένα στεγανά της βιομηχανίας του θεάματος, δίχως να εγγράφει κάτι πέρα και έξω από αυτήν, προτείνουμε τη δημιουργία ενός δικτύου συνεργασίας μουσικών σχημάτων.

Ένα τέτοιο δίκτυο μπορεί να γίνει το υγιές κύτταρο που θα αναπτύξει εντός

του, κάθε ανοιχτή συλλογικότητα που λειτουργεί από τα κάτω, δίχως ιεραρχία αλλά αμεσο-δημοκρατικά, στεγάζοντας ανησυχίες, βοηθώντας συνεργατικά κάθε μέλος της, αλλά και προς τα έξω,

συνεργαζόμενο με άλλες ομάδες. Αυτοκαθορίζεται από τη δυναμική αυτών που θα εμπλακούν στο εγχείρημα όχι γραμμικά, μα με τις τεθλασμένες της συν-διαμόρφωσης και της συνέχειας,

με άξονες την αυτο-οργάνωση και την αλληλεγγύη.

Δίχως να εξαφανίζει την ατομικότητα και το αυτοδύναμο του κάθε εμπλεκόμενου

σ' αυτήν, αντίθετα, ανοίγεται απλώνοντας τους ορίζοντές του, μέσα από το συλλογικό, το συνεργατικό, τη στήριξη και τη μεταφορά εμπειρίας, από όλους για όλους.

Η επικοινωνία που χαλά την αλυσίδα του ατομικισμού και της εσωστρέφειας, είναι η βάση στο να αναδειχθούν περιβάλλοντα ελευθερίας που συνεχώς θα αντεπιτίθενται στον υπάρχοντα ψευτοπολιτισμό της υποταγής και παθητικότητας, προσβλέποντας στην καταστροφή του.

Πιστεύουμε ότι η πρότασή μας αυτή για ένα «πολιτιστικό αντάρτικο» με τα παραπάνω χαρακτηριστικά, είναι εφικτή και πραγματοποιήσιμη. Για όσους θέλουν να είναι αρωγοί αυτής της προσπάθειας, ας επικοινωνήσουν στο radicalmusic@yahoo.gr

Α.Σ.²

ΔΙΚΤΥΟ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

ΧΑΡΤΟΣΑΚ & CO.

Κ. ΜΑΝΙΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

-ΚΑΙ ΜΙΛΑΓΕ Ο ΧΑΦΙΕΣ Ο ΑΡΧΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΧΑΡΤΟΣΑΚΟΥΛΑ ΠΗΓΑΙΝΕ ΠΕΡΑ ΔΟΣΘΕ ΚΑΙ ΜΥΡΙΖΕ ΣΑΠΙΝΑ

-Ο ΧΑΦΙΕΣ Ο ΑΡΧΙΔΗΣ ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΤΟΣΑΚΟΥΛΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΒΡΗΚΕ ΕΙΠΕ ΕΝΑΝ ΑΓΝΟΣΤΟ ΝΑ ΣΕΡΝΕΤΑΙ ΑΙΜΟΦΥΡΤΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΝ ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΜΕ ΤΙΣ ΣΤΡΟΦΕΣ ΠΟΥ ΧΕΝΟΝΤΑΙ ΠΙΣΣ ΑΠΟ ΓΟΝΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΥΝΕ ΣΤΑ ΣΤΕΝΑ ΝΑ ΤΑ ΓΑΜΗΣΟΥΝ ΣΤΟ ΗΜΙΦΟΣ -ΚΙ Ο ΑΙΜΟΦΥΡΤΟΣ ΣΑ ΓΑΤΙ ΕΨΑΧΝΕ ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΓΟΝΙΑ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ ΜΟΝΟΣ-

-ΚΑΙ Η ΜΥΡΩΔΙΑ ΑΠΛΟΘΗΚΕ -ΤΗΓΕ ΣΕ ΟΝΕΣ ΤΙΣ ΣΥΜΜΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΗΘΕΛΑΝ ΤΟΝ ΑΓΝΟΣΤΟ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ -ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΕΝΑΝ ΜΑΡΤΥΡΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΝΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΠΙΣΣ -ΝΑ ΔΟΣΘΟΥΝ ΑΞΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΠΟΥ ΕΨΑΧΝΕ ΠΑΡΕΙ ΓΙΑΤΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΝΤΑΒΑΤΖΙΛΙΚΙΑ ΔΕΝ ΕΨΑΧΝΕ ΑΛΛΗ ΔΡΑΣΗ-

-ΚΑΙ Η ΜΥΡΩΔΙΑ ΠΕΡΑΣΕ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΠΑΡΑΘΥΡΑΤΟΥ ΕΨΑΧΝΕ Ν' ΑΝΟΙΓΟΥΝ -ΤΑ ΕΚΑΙΣΕ ΚΑΠΟΤΕ Ο ΦΟΒΟΣ ΠΟΥ Η ΣΚΟΤΕΡΙΑ ΜΕΤΕΤΡΕΨΕ ΣΕ ΟΡΓΗ -ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΗ ΣΕ ΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΝΑ ΧΟΡΑΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΡΥΛΙΕΣ-

-ΚΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΠΟΤΕ ΔΕ ΕΨΑΧΝΕ ΤΟ ΧΩΜΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΙ ΚΑΙ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΝΑ ΤΟ ΤΡΕΨΕΙ, ΤΟΥΣ ΕΠΡΕΧΝΕΙ ΟΛΟΥΣ ΠΙΣΣ ΑΠΟ ΓΟΝΙΕΣ ΤΟΥΣ ΣΤΡΙΜΩΝΕΙ ΣΤΑ ΣΤΕΝΑ ΤΟΥΣ ΒΡΑΖΕΙ ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΝΑΣ ΑΓΝΟΣΤΟΣ ΣΕΡΝΟΤΑΝ ΑΙΜΟΦΥΡΤΟΣ ΠΡΙΝ ΠΕΘΑΝΕΙ -ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΟΙ ΧΑΡΤΟΣΑΚΟΥΛΕΣ ΚΡΥΒΟΥΝ ΚΑΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΔΕ ΘΑ ΔΕΙΣΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΔΕΙΣΟΥΝ -ΕΡΟΥΝ ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΘΑ ΧΡΕΣΟΥΝ ΤΙΣ ΤΑΡΑΧΕΣ-

-ΑΛΛΑ ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ ΟΙ ΤΑΡΑΧΕΣ ΔΕΝ ΗΡΘΑΝ
ΟΣΟΙ ΕΪΔΑΝ ΤΟΝ ΑΓΝΟΣΤΟ ΕΦΥΓΑΝ - ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ
ΑΠΟΦΟΒΗΤΕΥΜΕΝΟΙ - ΓΙΑΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΘΕΛΕΙ
ΣΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΠΟΙΟΥ
ΧΟΡΙΣ ΑΡΧΙΔΙΑ -

-ΚΑΙ Η ΜΥΡΩΔΙΑ ΤΟΡΑ ΓΙΑ ΕΙΝΑΙ Η
ΣΑΠΙΛΑ ΠΟΥ ΒΕΛΕΙ Η ΠΛΗΓΗ ΚΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΣΤΡΙΒΕΙ ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΣΤΕΝΟ
ΑΛΛΑ ΔΕ ΒΡΙΣΚΕΙ ΚΑΝΕΝΑΝ - ΟΛΟΙ ΟΙ
ΠΟΥΤΣΟΙ ΜΑΖΕΥΤΗΚΑΝ ΣΤΙΣ ΧΑΡΤΟΣΑΚΟΥΛΕΣ
ΤΟΥΣ -

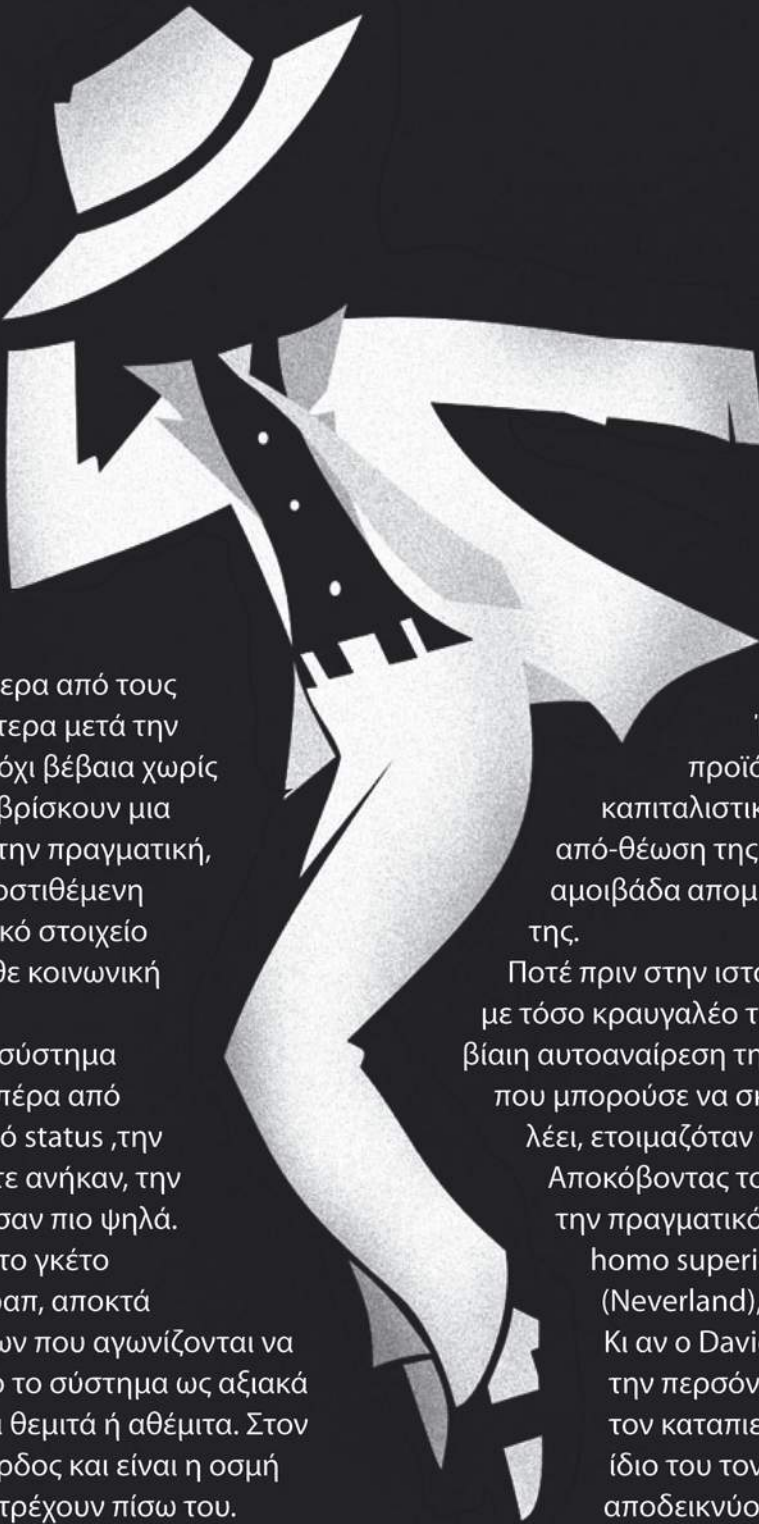

-ΚΙ ΑΝ ΤΑ ΛΕΣ ΤΟΣΟ ΑΠΛΟΪΚΑ
ΕΙΝΑΙ ΓΙΑΤΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ
ΤΑ ΙΔΙΑ ΒΡΙΣΚΕ ΜΠΡΟΣΤΑ
ΜΟΥ ΚΙ ΕΤΣΙ ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΑ
ΘΥΜΑΜΑΙ - ΟΠΩΣ ΤΗΝ
ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ -

-ΜΟΝΟ ΤΟΥ ΤΟΤΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΗΤΑΝ ΔΙΚΟ ΜΟΥ -

Μαικλ Τζάκσον: Ο πήτερ παν σε αθρόομαυρο φόντο

Ο Μ. Τζάκσον, παιδί πολυμελούς οικογένειας από την Ιντιάνα, από τα παιδικά του χρόνια, ως παιδί-θαύμα, άρχισε να παίζει μια αδιέξοδη παρτίδα σκάκι ενάντια στον εαυτό του, διαλέγοντας και μαύρα και άσπρα πιόνια. Είναι γνωστή η πορεία που διέγραψε μέχρι να καθιερωθεί στο αδηφάγο σταρ σύστημ. Εδώ θα εξετάσουμε το φαινόμενο από την φυλετική του πτυχή.

Η κοινωνική θέση του Αφρο-αμερικάνου, ύστερα από τους αγώνες κατά των φυλετικών διακρίσεων, ιδιαίτερα μετά την ταραχώδη δεκαετία του '60, αναβαθμίστηκε, όχι βέβαια χωρίς αντίτιμο. Στην καρδιά του κτήνους, τα πάντα βρίσκουν μια ανταλλακτική αξία, που όμως δεν εμπεριέχει την πραγματική, αλλά πολύ λιγότερο. Το υπόλοιπο, είναι η προστιθέμενη αξία, σαν bonus από το ίδιο το σύστημα, ζωτικό στοιχείο για την αναπαραγωγή του, που διαποτίζει κάθε κοινωνική έκφανση.

Για τους μαύρους, η ομαλή ένταξή τους στο σύστημα (πολιτικό, καλλιτεχνικό, οικονομικό), σήμαινε πέρα από την αναβάθμιση της θέσης τους στο κοινωνικό status, την απομάκρυνσή τους από την τάξη που έως τότε ανήκαν, την άρνηση τους προς αυτήν όσο αναρριχόντουσαν πιο ψηλά. Ετσι, εκείνος που καταφέρνει να ξεφύγει από το γκέτο σπουδάζοντας ή παίζοντας καλό μπάσκετ ή ραπ, αποκτά συγκριτικό πλεονέκτημα έναντι των υπολοίπων που αγωνίζονται να πετύχουν αυτά που έντεχνα λανσάρονται από το σύστημα ως αξιακά πρότυπα, αδιάφορο αν τελικά επιτυγχάνονται θεμιτά ή αθέμιτα. Στον άγριο καπιταλισμό, ο μόνος νόμος είναι το κέρδος και είναι η οσμή του χρήματος που κάνει τους «προφήτες» να τρέχουν πίσω του.

Δεν φαντάζει λοιπόν διόλου παράξενο αν ο έγχρωμος που «ραπάρει» όταν «ανέβει», μετατρέπει τον ίδιο του τον εαυτό σε επιδειξία της ανωτερότητας του, αλλάζοντας συνήθειες και ενδυματολογικό κώδικα (χρυσές καδένες και ρόλεξ), επιβάλλοντας την παρουσία του στην κοινότητα. Η κοινωνική του δύναμη, που αντανakλάται στην δημόσια εικόνα του και στο θεαθήναι, τον κάνει ακόμα πιο βουλιμικό για περισσότερη εξουσία, δόξα και χρήμα, με ανίερές συμμαχίες διανθισμένες με όπλα, χαρέμια και ναρκωτικά, που ξεπερνούν σε φαντασία αυτά που βλέπουμε σε ταινίες ανάλογου ύφους.

Ο Τζάκσον προχώρησε πιο πολύ. Μη μπορώντας να ξεφύγει από τον μιμητισμό του μαύρου προς τον λευκό-τα έπαθλα πάντα είχαν λευκό χρώμα-εξίσωσε τον εαυτό του αφαιρώντας την μελανίνη από το σώμα του, αδιαφορώντας για τους κινδύνους, προκειμένου να

γίνει α-φυλετικός, όντας όμως υποχόνδριος ακόμα και στον αέρα που ανέπνεε...

Πέρα από ψυχαναλυτικές εξηγήσεις ή περί εκκεντρικότητας, το ζήτημα εκτός από τραγικό, είναι ο ορισμός της ολοκληρωτικής αλλοτρίωσης του ατόμου, όχι μόνο με την κλασσική έννοια του όρου, αλλά με την κυριολεκτική του σημασία.

Ένα νέο υβριδικό μεταλλαγμένο προϊόν, ένα τερατούργημα των σύγχρονων καπιταλιστικών ηθών (η περίπτωση του Μ.Τ), η από-θέωση της βιομηχανίας του θεάματος, που σαν αμοιβάδα απομυζεί και τελικά απορροφά το θύμα της.

Ποτέ πριν στην ιστορία του θεάματος δεν εκφράστηκε με τόσο κραυγαλέο τρόπο εκούσιο ξεθώριασμα. Η βίαιη αυτοαναίρεση της περσόνας, με τόση υπερβολή που μπορούσε να σκοτώσει-τελικά το πέτυχε- ενώ, λέει, ετοιμαζόταν για δυναμική επάνοδο στη σκηνή!

Αποκόβοντας τον εαυτό του και τα παιδιά του από την πραγματικότητα, φαντάζεται τον εαυτό του homo superior, ζώντας σε δική του ατμόσφαιρα (Neverland), αψηφώντας κίνδυνο και πόνο. Κι αν ο David Bowie παλιότερα «σκοτώσε» την περσόνα του Ζίγκυ Στάρνταστ, για να μην τον καταπιεί, ακριβώς επειδή φοβήθηκε τον ίδιο του τον εαυτό, παραμένοντας ζωντανός, αποδεικνύοντας ότι η αλληγορία δεν απέχει καθόλου από τη πραγματικότητα (βλ. "Ziggy Stardust and the Spiders from Mars-Motion Picture Show").

Ο Μ.Τ. μέσα από την ίδια του τη μυθοπλασία, επεδίωξε να αντικαταστήσει με κάτι εκτυφλωτικά απροσδιόριστο, τον ίδιο του τον μύθο, να νικήσει τον εαυτό του.

Ο βασιλιάς όχι μόνο δεν ήταν γυμνός, αλλά φρόντισε ο ίδιος ν' απογυμνώσει ή καλύτερα αποφλοιώσει τον εαυτό του.

Ο θρόνος του δεν θα μείνει για πολύ κενός. Η βιομηχανία του θεάματος θα φροντίσει όπως πάντα για τον διάδοχο-θρύλο που θα ανατροφοδοτεί το σύστημα και την επιβίωσή του. Το «θρίλερ», πάντα θα έχει πρωταγωνιστές, θύτες ή θύματα, είτε λέγονται Τζάκσονς, Τζόρντανς ή γιατί όχι(!) -ακόμα και Ομπάμα.

Το κίτρινο σκυλί

Το κίτρινο σκυλί

Ο Μισέλ Φάις, με αφορμή τη δολοφονική επίθεση κατά της Κωνσταντίνας Κούνεβα, έγραψε ένα θεατρικό έργο το «Κίτρινο σκυλί». Η ηρωίδα του έργου είναι η Ρούσκα Ρούσεβα, μια πρώην αρχαιολόγος, πρώην παντρεμένη, πρώην λυπημένη. Ο μονόλογός της καυστικός, γεμάτος οργή και ειρωνικό χιούμορ. Η Ρούσεβα μπορεί και μας μιλάει μέσα από τις φωνές των άλλων, μιας συναδέλφου της, του γιου της, του φίλου της, των περαστικών, της μάνας της. «Γι' αυτό πεθαίνουμε με την πιπίλα στο στόμα. Γι' αυτό λαχταρούμε λυσσασμένα το είναι και το έχουν του άλλου. Επειδή πιστεύουμε, σαν τα νήπια, πως το Κακό βρίσκεται πάντα κάπου άλλου, μακριά, έξω από εμάς...».

Διασχίζοντας την Πειραιώς για να φτάσεις στο θέατρο του Μεταξουργείου, παρουσιάζονται μπροστά σου τα θύματα μιας ωμής πραγματικότητας. Μετανάστες, πόρνες, άστεγοι, σαλεμένοι, ναρκομανείς, αλκοολικοί. Δεν μπορείς να βάλεις εύκολα τις σκέψεις και τα συναισθήματά σου σε μια τάξη. Προσπαθείς να ανακατευτείς μαζί τους, να μηδενίσεις την όποια διαφορετικότητα υπάρχει και που γεννά το φόβο σου. Ο δρόμος αυτός είναι σαν να σε προετοιμάζει γι' αυτά που θα ακούσεις από τη Ρούσκα, την οργισμένη μετανάστρια.

«...Σιωπηλές, περιφρονημένες, αόρατες να καθαρίζουμε τις βρομές σας. Εκεί. Εμείς είμαστε ο πέμπτος άθλος του Ηρακλή. Προσέξτε όμως, κύριοι Αυγείς. Προσέξτε καλά! Εμείς. Ένα μαζεμένο τίποτα. Θα σας πνίξουμε! Τ' ακούτε;

Μπορεί να μην έχουμε Αλφειό και Πηνειό, θα εκτρέψουμε όμως τον μπαζωμένο Ιλισσό και τον σκουπιδο-Κηφισό καταπάνω σας. Θα πνίξουμε τις βίλες σας και τα περιφραγμένα

χαμογελαστούς διευθυντές. Θα πνίξουμε τις διακοπές σας, τις φιλανθρωπίες σας, την εφήμερη αθανασία σας. Με εφιάλτες του Καλού θα πνίξουμε τα όνειρά σας...».

Τα όργανα της τάξης, πριν καν ανοίξουν την υπόθεση της Κούνεβα προσπάθησαν να την κλείσουν. Στην αρχή θέλησαν να την παρουσιάσουν ως μια προσωπική της υπόθεση που είχε να κάνει με τους συμπατριώτες της. Η φωνή και η οργή μας ενώθηκαν, έπρεπε να

φανεί η αλήθεια. Όσο και αν η κοινωνία δεν το «σήκωνε» έπρεπε να καταλάβουν ότι πίσω από τη μαφιόζικη επίθεση της Κωνσταντίνας, κρύβονταν ευνυπόληπτοι επιχειρηματίες και δημόσιοι οργανισμοί που κάνουν τα στραβά μάτια κάτω από τις συνθήκες δουλοκτησίας που υποχρεώνονται να εργάζονται οι ενοικιαζόμενοι εργάτες και όχι μόνο.

«...Από μένα περιμένετε να μάθετε πως ο μακρύτερος δρόμος είναι ο δρόμος προς το Άλλο; Πως περπατάς έναν δρόμο που δεν υπάρχει; Ένα δρόμο στρωμένο σκατά και τριαντάφυλλα; Τι νομίζετε, πως δουλεύουμε για τα ψίχουλα που μας πετάτε; Γι' αυτό σας καθαρίζουμε; Καημένοι μου, βρομάρηδες. Οικονομολόγοι της συμφοράς. Βρείτε μου έναν που μπορεί να ζήσει με 3,10 ευρώ την ώρα. Για ζητιάνες μας περνάτε; Και από πάνω, μάς κλέβετε και τα ένσημά μας, μας αναγκάζετε και σε ρεπό. Σύντροφοι, βρομάρηδες. Από χόμπι δουλεύουμε. Σόρι, κύριοι βρομάρηδες. Να μη μακρηγορούμε. Εργασία μας είναι η αγάπη. Εκεί κολλάμε βαρέα ανθυγιεινά. Όλα τα σκουπίδια σας έχουν θέση στην καρδιά μας...». «Άρτος και θέαμα» αυτό λέτε εσείς εδώ, μας είπε μια μετανάστρια, συνάδελφος της Κούνεβα. Μας κοροϊδεύουν, μας πετούν ψίχουλα από τα χρήματα της Ε.Ε. για να κάνουμε πολιτιστικές εκδηλώσεις και εμείς δεν έχουμε να φάμε. Να ξέρεις, η Κωνσταντίνα δεν ήταν μια συνδικαλιστριάς όπως εσείς εννοείτε. Ήταν μια απλή εργαζόμενη που πάλευε για το αυτονόητο.

«...Μαμά, θεϊκό οξύ το λέμε γιατί είναι το αγαπημένο οξύ του Θεού; Από αυτό πίνει ο Κύριος όταν έχει τα νευράκια του;...» Ένας μετανάστης είχε πει: Έχουν δίκιο όσοι λένε ότι δεν μας κάλεσε κανείς εδώ. Και εμείς όμως δεν καλέσαμε τις ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις ούτε στο Αφγανιστάν, ούτε και στο Ιράκ. «...Σκατά στην εξουσία. Και εάν το αναποδογυρίσουμε. Εξουσία στα σκατά...». «...Είμαι η Αμντέ από την Τεχεράνη και καίγομαι... Είμαι ο άνεργος γανωματής του κάτω κόσμου και καίγομαι... Είμαι η όξινη βροχή στα εργοστάσια του Μιλάνου, των Σκοπίων, της Σόφιας, της Δράμας, της Κομοτηνής, στα εργοστάσια που έβαλαν λουκέτο... Καίγομαι. Ένα ποτήρι νερό. Είμαι η Ρούσκα και καίγομαι...»

Μάντζου Μάγδα

Η σκηνή χωρίς όρια

Ο προβληματισμός πάνω στα ζητήματα του χώρου σημάδεψε τη φιλοσοφική σκέψη αλλά και την καλλιτεχνική πρακτική του 20ου αιώνα. Στο θέατρο αμφισβητήθηκαν τα σύνορα της θεατρικής σκηνής που αποτρέπουν τη ζωντανή επικοινωνία των ηθοποιών με το κοινό. Η θεωρία του τέταρτου τοίχου, σύμφωνα με την οποία η σκηνή είναι ένα δωμάτιο από την οποία λείπει ο τέταρτος τοίχος και έτσι μπορούμε και βλέπουμε μέσα σε αυτό –ενώ οι ηθοποιοί δεν μπορούν να μας δουν– αφομοιώθηκε με πολύ πιο αποτελεσματικό τρόπο από τον κινηματογράφο και έτσι στο θέατρο έμεινε να αντιπαραθέσει τη ζωντανή διάδραση των ηθοποιών με το κοινό.

«Αυτό όμως είναι κάτι που επιμελημένα αποφεύγει να αφομοιώσει το κατεστημένο θέατρο που δε μπορεί να προσφέρει τίποτα εκτός από ανία στο θεατή» γράφει ο Πήτερ Μπρουκ¹ στο βιβλίο του Η σκηνή χωρίς όρια². Για τον Μπρουκ, στο θέατρο όπως και σε μια αρένα μπορεί να λάβει χώρα μια δράση μοναδικής έντασης και αυτή η δράση αποτρέπεται συνειδητά με την οριοθέτηση της σκηνής. Εμμέσως δηλαδή κατηγορεί τις συμβατικές σκηνές για υποταγή στις καθεστωτικές επιταγές που δεν επιθυμούν τις πραγματικές συνενυρέσεις των ανθρώπων γιατί αυτές μπορούν να γίνουν πεδία αμφισβήτησης και εστίες αναταραχών. «Οφείλουμε να αναγνωρίσουμε», γράφει, «ότι το θέατρο διαθέτει μια τεράστια λανθάνουσα δύναμη. Στα περισσότερα καθεστώτα ακόμα και όταν ο λόγος είναι ελεύθερα γραμμένος, κι η εικόνα ελεύθερη, αυτό

που ελευθερώνεται τελευταίο είναι η σκηνή. Οι κυβερνήσεις γνωρίζουν ενστικτωδώς ότι το ζωντανό γεγονός μπορεί να δημιουργήσει έναν επικίνδυνο ηλεκτρισμό – ακόμα και αν αυτό συμβαίνει πολύ σπάνια». Για τον Μπρουκ σκηνή μπορεί να θεωρηθεί οποιοσδήποτε χώρος μέσα στον οποίο κάποιος κάνει κάτι και κάποιος άλλος τον παρακολουθεί. «Ένας όμορφος χώρος», γράφει, «μπορεί να μην προκαλέσει ποτέ έκρηξη ζωής ενώ ένας τυχαίος χώρος μπορεί να γίνει συγκλονιστικό σημείο συνάντησης» και συνεχίζει «Η γνώση της αρχιτεκτονικής του θεάτρου πρέπει να ξεπηδήσει από το τι δημιουργεί τη ζωντανότερη σχέση μεταξύ των ανθρώπων».

Η σύγχρονη περφόρμανς κάνει ένα βήμα ακόμα πιο πέρα. Ένας περφόρμερ μπορεί να κάνει μόνος του μια δράση σε ένα λιβάδι και ο χώρος του λιβαδιού να μετατραπεί, από τη στιγμή της έναρξης της δράσης του, μέχρι τη στιγμή της λήξης αυτής, σε θεατρικό χώρο. Το θέατρο σε αυτήν τη σύγχρονη εκδοχή του καταργεί ολοκληρωτικά την αναπαράσταση και εξισώνεται με την πολιτική δράση και τη θρησκευτική εμπειρία.

1. Άγγλος σκηνοθέτης και θεωρητικός του θεάτρου.

2. Γράφτηκε το 1968. Ο αγγλικός τίτλος είναι: The empty space.

Ασπασία Λυκουργιώτη

Ο ΖΗΝΩΝ Ο ΕΛΕΑΤΗΣ ΕΒΑΛΕ
ΕΝΑ ΔΙΠΛΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΗ ΛΟΓΙΚΗ...

ΙΣΧΥΡΙΣΤΗΚΕ ΠΟΣ Ο ΑΧΙΜΕΑΣ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ
ΜΙΑ ΧΕΛΩΝΑ...

ΚΑΙ ΠΟΣ ΤΟ ΒΕΛΟΣ
ΔΕΝ ΘΑ ΦΤΑΝΕ ΠΟΤΕ
ΣΤΟ ΣΤΟΧΟ...

Ο ΑΧΙΜΕΑΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ
ΤΟΣΟ ΓΡΗΓΟΡΑ, ΟΣΟ
ΚΑΙ ΤΟ ΒΕΛΟΣ...

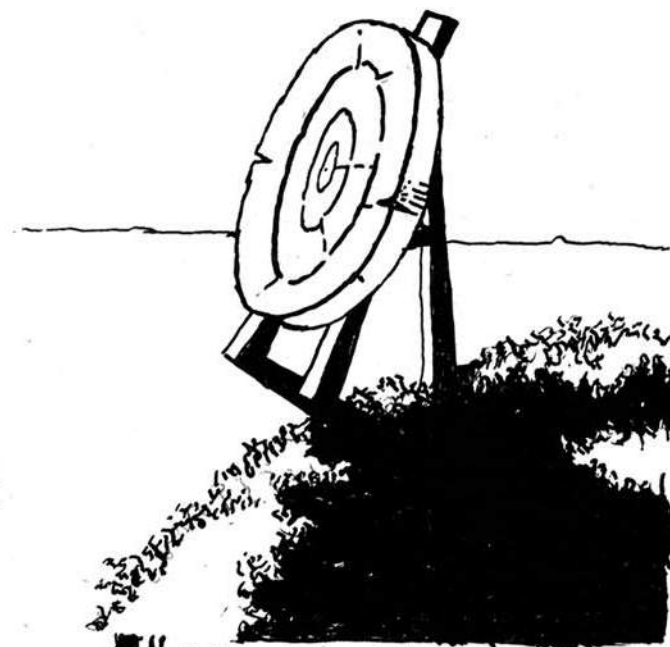

ΤΟ ΒΕΛΟΣ ΔΕΝ
ΕΦΤΑΞΕ ΠΟΤΕ ΤΟ
ΣΤΟΧΟ...

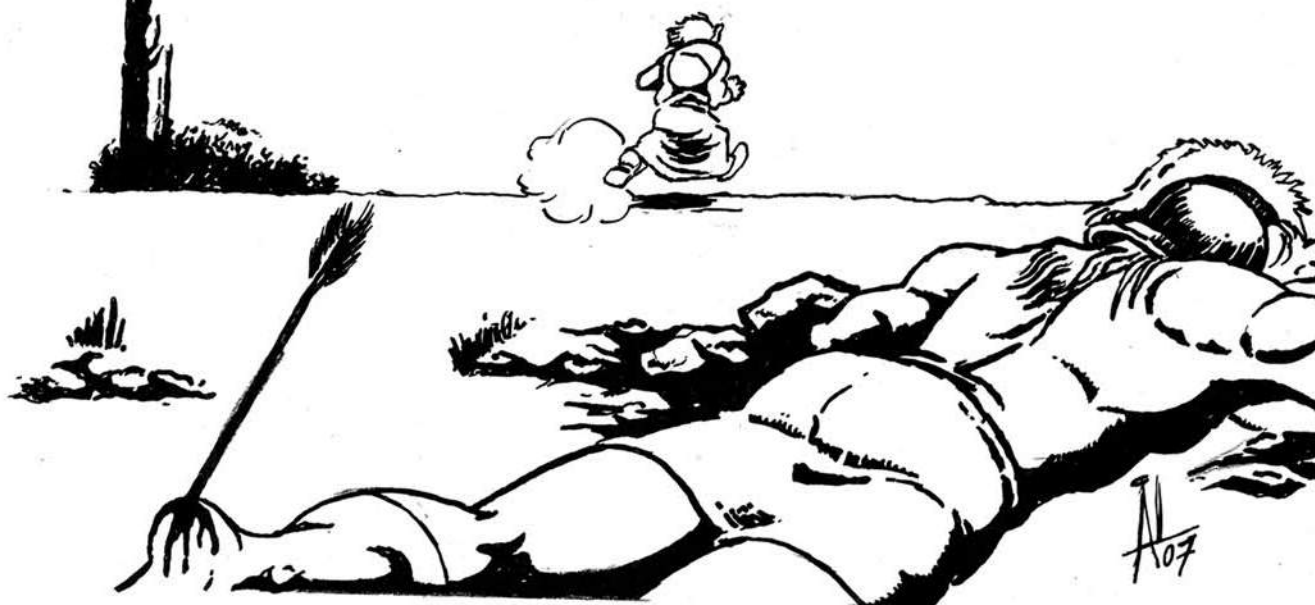
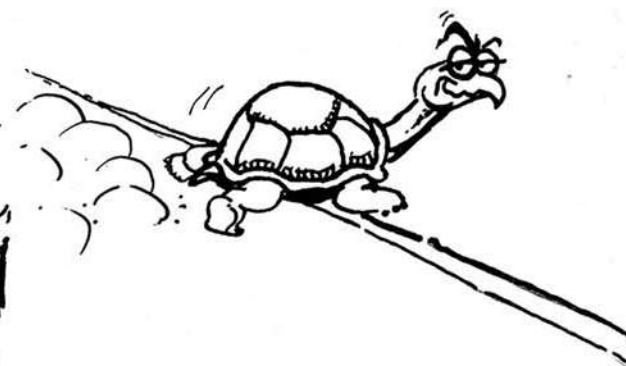

ΟΥΤΕ
Ο ΑΧΙΜΕΑΣ
ΤΗ ΧΕΛΩΝΑ...

Ο ΖΗΝΩΝ ΤΣΕΠΤΟΣΕ ΤΑ ΚΕΡΔΗ
ΚΑΙ ΤΕΛΙΚΑ ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ
ΗΤΑΝ Η ΚΟΙΝΗ
ΛΟΓΙΚΗ...

...ΚΑΙ Ο ΑΧΙΜΕΑΣ...

107

Η Κοινή μας Ελπίδα

συνδυασμό με τη σύγχυσή του σχετικά με τον τρόπο συνέχισης του αγώνα μετά την εκπληκτική αρχική επιτυχία του, έμοιαζε σαν να είχε εξαφανιστεί από το προσκήνιο.

Φυσικά δεν εξαφανίστηκε πραγματικά.

Βρισκόμαστε ξεκάθαρα στα πρόθυρα μιας ακόμη μαζικής αναζωπύρωσης της ανθρώπινης φαντασίας. Δεν πρέπει να είναι τόσο δύσκολο. Τα περισσότερα στοιχεία είναι ήδη εδώ. Το πρόβλημα είναι ότι δεν είμαστε πια σε θέση να τα δούμε, δεδομένου ότι οι αντιλήψεις μας έχουν αποπροσανατολιστεί εξαιτίας δεκαετιών επίμονης προπαγάνδας. Ας πάρουμε τον όρο «κομμουνισμός». Σπάνια ένας όρος έχει διασυνρθεί σε τέτοιο βαθμό. Η καθιερωμένη αντίληψη την οποία δεχόμαστε αφήφιστα, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, είναι ότι ο κομμουνισμός σημαίνει κρατικό έλεγχο της οικονομίας και αυτό είναι ένα αδύνατο ουτοπικό όνειρο επειδή η ιστορία έχει απλά δείξει ότι «δε δουλεύει». Έτσι, ο καπιταλισμός, αν και δυσάρεστος, παρουσιάζεται ως η μόνη εναπομένουσα επιλογή. Αλλά στην πραγματικότητα ο κομμουνισμός είναι κάθε κατάσταση όπου οι άνθρωποι δρουν σύμφωνα με την αρχή: «από τον καθένα ανάλογα με τις δυνατότητές του, στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του», που είναι ακριβώς ο τρόπος με τον οποίο ενεργεί πάντοτε ο κάθε άνθρωπος όταν δουλεύει μαζί με άλλους για την επίτευξη ενός στόχου. Όταν δυο άτομα επισκευάζουν ένα σωλήνα και ο ένας λέει «μπορείς να μου δώσεις το κλειδί» ο άλλος δεν απαντάει «και τι θα κερδίσω απ' αυτό;» (Αυτό συμβαίνει αν πραγματικά θέλουν να επισκευαστεί ο σωλήνας). Αυτό συμβαίνει ακόμη κι αν τυχαίνει να δουλεύουν για τις Bechtel ή Citigroup: εφαρμόζουν τις αρχές του κομμουνισμού γιατί είναι το μόνο πράγμα που πραγματικά δουλεύει. Αυτός είναι επίσης ο λόγος που ολόκληρες πόλεις ή χώρες επιστρέφουν σε πρόχειρες αλλά αποτελεσματικές, κομμουνιστικές δομές σε περιπτώσεις φυσικών καταστροφών ή κατάρρευσης της οικονομίας (θα μπορούσε κάποιος να ισχυριστεί ότι σε τέτοιες συνθήκες οι αγορές και οι ιεραρχικές εξουσιαστικές δομές αποτελούν πολυτέλεια που δεν μπορούμε να αντέξουμε). Όσο περισσότερη δημιουργικότητα απαιτείται, τόσο περισσότεροι άνθρωποι χρειάζεται να αυτοσχεδιάσουν για μια δεδομένη δουλειά και είναι πιθανότερο το αποτέλεσμα να είναι μια κομμουνιστική δομή που διέπεται από μεγαλύτερη ισότητα: γι' αυτό το λόγο ακόμη και ρεπουμπλικάνοι μηχανικοί λογισμικού, όταν προσπαθούν να εφεύρουν νέες ιδέες, σχηματίζουν μικρές δημοκρατικές κολεκτίβες. Μόνο όταν η εργασία είναι προκαθορισμένη και βαρετή – όπως συμβαίνει στις γραμμές παραγωγής – είναι δυνατό να εφαρμοστούν πιο εξουσιαστικές, ακόμη και φασιστικές μορφές κομμουνισμού. Ωστόσο, είναι γεγονός ότι ακόμη και ιδιωτικές εταιρίες, εσωτερικά, είναι οργανωμένες κομμουνιστικά.

Ο κομμουνισμός είναι ήδη εδώ. Το ερώτημα είναι πώς θα εκδημοκρατιστεί περαιτέρω. Ο καπιταλισμός, με τη σειρά του, είναι μόνο ένας πιθανός – και, όπως γίνεται ολοένα και πιο ξεκάθαρο, κυρίως καταστροφικός - τρόπος διαχείρισης του κομμουνισμού. Χρειάζεται να βρούμε έναν καλύτερο τρόπο και καλό θα ήταν αυτός να μη μας φέρνει τόσο συστηματικά σε συνεχή σύγκρουση.

Όλο αυτό μας βοηθάει να καταλάβουμε ευκολότερα γιατί οι

καπιταλιστές επιθυμούν να διοχετεύουν υπερβολικούς πόρους σε ένα ανεπαρκές κατασκευάσμα. Ο καπιταλισμός δεν είναι μόνο ένα μέτριο σύστημα διαχείρισης του κομμουνισμού: έχει μια τάση περιοδικά να οδηγείται σε κρίση. Κάθε φορά που συμβαίνει αυτό, όσοι έχουν κέρδος από τον καπιταλισμό πρέπει να πείσουν όλους – και περισσότερο τους τεχνικούς, τους γιατρούς, τους δασκάλους, τους ερευνητές και τους διεκπεραιωτές ασφαλιστικών υποθέσεων – ότι πραγματικά δεν υπάρχει άλλη επιλογή από το να επαναφέρουν τα πράγματα όπως ήταν πριν, σε μια παρόμοια κατάσταση. Αυτό συμβαίνει παρά το γεγονός ότι οι περισσότεροι που θα καταλήξουν να κάνουν τελικά την δουλειά θα αναλάβουν να επανοικοδομήσουν ένα σύστημα που δεν τους αρέσει πραγματικά, παρόλο που όλοι έχουν τουλάχιστον μια θολή υποψία, που έχει τις ρίζες της στις αμέτρητες καθημερινές εμπειρίες κομμουνισμού, ότι μπορούν να δημιουργήσουν ένα σύστημα τουλάχιστο λιγότερο βλακώδες και άδικο.

Αυτό γιατί, όπως έδειξε και το μεγάλο κραχ του 1929, η ύπαρξη οποιασδήποτε λογικής εναλλακτικής – ακόμη και μιας τόσο αμφίβολης όσο η Σοβιετική Ένωση το 1930 – μπορεί να μετατρέψει μια οικονομική ύφεση σε μια προφανή πολιτική κρίση που δεν μπορεί να επιλυθεί.

Αυτοί που επιθυμούν να ανατρέψουν το σύστημα έχουν μάθει, με τον πλέον άσχημο τρόπο, ότι δεν μπορούν να εναποθέσουν τις ελπίδες τους στα κράτη. Αντίθετα, τη τελευταία δεκαετία έχουμε δει την ανάπτυξη χιλιάδων δομών αλληλοβοήθειας, οι περισσότερες από τις οποίες δεν έφτασαν ποτέ στα ραντάρ των παγκόσμιων μέσων ενημέρωσης. Το φάσμα αποτελείται από μικρές συλλογικότητες και οργανισμούς μέχρι μεγάλα αντικαπιταλιστικά εγχειρήματα, αρχιτελάγη από κατελιγμένα εργοστάσια στην Παραγουάη ή την Αργεντινή ή από αυτοοργανωμένες φυτείες τσαγιού και ιχθυοκαλλιέργειες στην Ινδία, αυτόνομα ινστιτούτα στην Κορέα, εξεγερμένες κοινότητες στην Τσιάπας ή στη Βολιβία, ενώσεις ακτημόνων γεωργών, καταλήψεις κτιρίων, γειτονιές, ενώσεις που ξεπηδούν σχεδόν παντού όπου η κρατική εξουσία και το παγκόσμιο κεφάλαιο φαίνεται να έχουν διαφορετικά σχέδια από αυτές. Μπορεί να μην έχουν σχεδόν καθόλου ιδεολογική ενότητα και πολλές δε γνωρίζουν καν για την ύπαρξη των άλλων, αλλά όλες σηματοδοτούνται από την κοινή επιθυμία να καταλύσουν τη λογική του κεφαλαίου. Και σε πολλά μέρη αρχίζουν να συνενώνονται. «Οικονομίες αλληλεγγύης» υπάρχουν σε κάθε ήπειρο, σε τουλάχιστον 80 διαφορετικές χώρες. Είμαστε στο σημείο όπου μπορούμε να ξεκινήσουμε να συλλαμβάνουμε το πώς αυτές μπορούν να συνενωθούν σε παγκόσμιο επίπεδο, δημιουργώντας νέες μορφές που θα οδηγήσουν σε έναν αυθεντικό επαναστατικό πολιτισμό. Οι ορατές εναλλακτικές προτάσεις κλονίζουν την αίσθηση του αναπόφευκτου, ότι το σύστημα πρέπει απαραίτητα να επανέλθει στην ίδια μορφή που είχε πριν – γι' αυτό είναι καίριο για την παγκόσμια διακυβέρνηση να τις εξαφανίσει ή, όταν αυτό δεν είναι δυνατό, να είναι σίγουρη ότι κανένας δε θα μάθει γι' αυτές. Αν, όμως, είμαστε ενήμεροι, τότε μπορούμε να δούμε όλα όσα ήδη κάνουμε από μια άλλη οπτική. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε όλοι κομμουνιστές όταν δουλεύουμε σε συλλογικά πρότζεκτ, είμαστε όλοι αναρχικοί

όταν επιλύουμε τις διαφορές μας χωρίς τη μεσολάβηση δικηγόρων ή της αστυνομίας, είμαστε όλοι επαναστάτες όταν κάνουμε κάτι αυθεντικά καινούριο.

Κάποιος μπορεί να διαφωνήσει: η επανάσταση δεν πρέπει να αυτοπεριοριστεί σε αυτό. Είναι αλήθεια. Από την άποψη αυτή, οι μεγάλες στρατηγικές αντιπαραθέσεις στην πραγματικότητα μόλις ξεκίνησαν. Ωστόσο, έχω να προτείνω κάτι: για τουλάχιστον πέντε χιλιάδες χρόνια, τα λαϊκά κινήματα είχαν την τάση να βάζουν στο επίκεντρο των αγώνων τους το χρέος – κι αυτό πολύ πριν υπάρξει καπιταλισμός. Υπάρχει λόγος γι' αυτό. Το χρέος είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος που χρησιμοποιήθηκε ποτέ για να κάνει σχέσεις που βασίζονται στη βία και την ανισότητα να εμφανίζονται σωστές και ηθικές σε όλους. Όταν το κόλλο δε λειτουργεί πια, τα πάντα εκρήγνυνται. Όπως συμβαίνει τώρα. Σαφώς, το χρέος έχει αποδειχθεί ότι είναι η μεγαλύτερη αδυναμία του συστήματος, το σημείο που ξεφεύγει από οποιονδήποτε έλεγχο. Προσφέρει, επίσης, ατελείωτες δυνατότητες για οργάνωση. Ορισμένοι μιλάνε για απεργία ή για συνασπισμό των χρεωμένων ανθρώπων.

Ίσως να γίνει κι αυτό, αλλά για αρχή μπορούμε να αγωνιστούμε κατά των εξώσεων: να δεσμευτούμε, γειτονιά με γειτονιά, ότι θα υποστηρίξουμε ο ένας τον άλλο, αν κάποιος από εμάς εκδιωχτεί από το σπίτι του. Το κέρδος δεν είναι μόνο ότι θα αμφισβητηθεί το καθεστώς του χρέους αλλά και ότι θα χτυπηθεί το κύτταρο του καπιταλισμού – η ηθική του θεμελιώση. Σήμερα αποκαλύπτεται ότι πρόκειται για μια συλλογή από αθετημένες υποσχέσεις – αλλά με τον τρόπο αυτό δημιουργείται μια νέα υπόσχεση. Ένα χρέος σε τελική ανάλυση είναι μόνο αυτό: μια υπόσχεση, και ο σύγχρονος κόσμος είναι γεμάτος από υποσχέσεις που δεν τηρήθηκαν. Θα μπορούσε κανείς να θίξει εδώ την υπόσχεση που μας έδωσε το κράτος ότι αν εγκαταλείψουμε κάθε δικαίωμα να διαχειριζόμαστε συλλογικά τις υποθέσεις μας, θα πρέπει τουλάχιστο να μας παρέχεται μια στοιχειώδης ασφάλεια για τη ζωή μας. Ή την υπόσχεση που μας έδωσε ο καπιταλισμός: ότι θα μπορούμε να ζούμε σαν βασιλιάδες αν είμαστε πρόθυμοι να αγοράσουμε τα υλικά της ίδιας της συλλογικής μας υποτέλειας. Όλα αυτά έχουν διαψευστεί. Αυτό που μας απομένει είναι να υποσχεθούμε ο ένας στον άλλο. Άμεσα. Χωρίς τη διαμεσολάβηση καμιάς οικονομικής και πολιτικής γραφειοκρατίας. Η επανάσταση ξεκινά ρωτώντας: τι είδους υποσχέσεις αλληλοβοήθειας μπορούν να δώσουν μεταξύ τους ελεύθεροι άνδρες και γυναίκες και πώς, με την τήρησή τους, μπορούμε να ξεκινήσουμε να δημιουργούμε έναν άλλον κόσμο;

Ο David Graeber (1961-) είναι αμερικανός ανθρωπολόγος και ακτιβιστής αναρχικός. Εργάστηκε ως δόκτορας ανθρωπολογίας στο πανεπιστήμιο του Γέιλ από όπου απολύθηκε το 2007. Είναι ο συγγραφέας των βιβλίων: «Toward an Anthropological Theory of Value: The False Coin of Our Own Dreams» και «Αποσπάσματα μιας Αναρχικής Ανθρωπολογίας» (Εκδόσεις Στάσι Εκπλιττοντες).

Μετάφραση: Κωνσταντής Παπαδάκης

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ¹

Βαντάνα Σίβα

Η παγκοσμιοποίηση επιβλήθηκε στον κόσμο υποσχόμε-νη ειρήνη και ευημερία. Αντί αυτών αντιμετωπίζουμε πόλεμο και οικονομική κρίση. Όχι μόνο η ευημερία αποδείχτηκε άπιαστο όνειρο, αλλά και το μίνιμουμ της οικονομικής ασφάλειας ανθρώπων και χωρών εξαφανίζεται με γρήγορους ρυθμούς.

Θάνατοι από πείνα έχουν αρχίσει να σημειώνονται σε χώρες όπως η Αργεντινή, όπου η πείνα ποτέ πριν δεν είχε παρουσιαστεί, και η λιμοκτονία έκανε ξανά την εμφάνισή της σε χώρες όπως η Ινδία, η οποία είχε απομακρύνει την πιθανότητα ξεσπάσματος λιμού, όπως εκείνου το 1942 ο οποίος σκότωσε 2.000.000 ανθρώπους σε καθεστώς αποικιοκρατικής κυριαρχίας. Η Ινδία κατάφερε να παράσχει «ασφάλεια τροφής» μέσω μιας λαϊκής πολιτικής που διαμορφώθηκε από τις δημοκρατικές διαδικασίες μιας ανεξάρτητης και κυρίαρχης χώρας. Ακόμα και οι εύρωστες οικονομίες χωρών, όπως οι ΗΠΑ, η Ευρώπη και η Ιαπωνία, αντιμετωπίζουν μια πτώση. Η παγκοσμιοποίηση έχει ξεκάθαρα αποτύχει να βελτιώσει το ευ ζην πολιτών και χωρών.

Η παγκοσμιοποίηση έχει βοηθήσει μερικές επιχειρήσεις ν' αυξήσουν τα έσοδά τους και να διευρύνουν

τις αγορές τους, αλλά πολλές επιχειρήσεις, όπως η AOL/Time Warner και η Enron, των οποίων η ασταθής ανάπτυξη βασίστηκε στην απορρύθμιση που προκλήθηκε από την παγκοσμιοποίηση, είτε πτώχευσαν είτε έχασαν τη σπουδαιότητά τους. Το μονοπάτι της παγκοσμιοποίησης αποδεικνύεται ότι οδηγεί τους πλούσιους στην αστάθεια και τους φτωχούς στην εξαθλίωση και την ένδεια.

Η ειρήνη ήταν η άλλη υπόσχεση της παγκοσμιοποίησης αλλά τρομοκρατία και πόλεμος είναι αυτά που βιώνουμε. Η ειρήνη θα ήταν αποτέλεσμα της αυξανόμενης παγκόσμιας ευημερίας που θα έφερνε η παγκοσμιοποίηση. Αυτό που συνέβη στην πραγματικότητα είναι η αύξηση της φτώχειας. Επιπλέον η οικονομική ανασφάλεια και ο αποκλεισμός δημιουργούν τις συνθήκες εκείνες που ευνοούν την αύξηση της τρομοκρατίας και του φονταμενταλισμού.

Ο οικονομικός και πολιτικός αποκλεισμός και η διάβρωση της οικονομικής εθνικής κυριαρχίας κάνουν πολλούς νέους να επιλέξουν την τρομοκρατία και τη βία ως τα μέσα για την επίτευξη των στόχων τους. Η διάβρωση των εθνικών οικονομικών και η αύξηση της οικονομικής ανασφάλειας, επίσης, αποτελούν πρόσφορο έδαφος για την άνοδο των ακροδεξιών κομμάτων, τα οποία χρησιμοποιούν την πραγματικότητα της οικονομικής ανασφάλειας για να ρίξουν λάδι στη φωτιά της πολιτισμικής ανασφάλειας. Τα κόμματα αυτά γεμίζουν το κενό που δημιουργήθηκε από την κατάρρευση της εθνικής οικονομίας και της οικονομικής ανεξαρτησίας με την ψευδο-εθνικιστική ατζέντα του «πολιτισμικού εθνικισμού».

Σε παγκόσμιο επίπεδο η ρητορική της «σύγκρουσης των πολιτισμών» και ο πόλεμος εναντίον του Ισλάμ ασκούν την ίδια λειτουργία με τις αποκλειστικές πολιτικές ατζέντες του πολιτισμικού εθνικισμού και της φονταμενταλιστικής ιδεολογίας στο εθνικό επίπεδο.

Η Σύγκλιση των φονταμενταλισμών

Δύο τύποι φονταμενταλισμού φαίνεται να συγκλίνουν και δείχνουν να ενισχύονται και να υποστηρίζονται αμοιβαία. Ο πρώτος είναι ο εμπορικός φονταμενταλισμός της ίδιας της παγκοσμιοποίησης. Αυτός ο φονταμενταλισμός επαναπροσδιορίζει τη ζωή ως εμπόρευμα, την κοινωνία ως οικονομία και την αγορά ως το τελικό στάδιο της ανθρώπινης περιπέτειας. Η αγορά έχει γίνει η οργανωτική αρχή για την παροχή του φαγητού, του νερού, της εκπαίδευσης και άλλων βασικών αναγκών, έχει γίνει το μέτρο του ανθρωπισμού μας.

Η ανθρώπινη υπόστασή μας δε βασίζεται πλέον στα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, που προστατεύονται από όλα τα συντάγματα και τη διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου του ΟΗΕ. Προϋποθέτει την ικανότητά μας να «αγοράζουμε» τις ανάγκες μας στην παγκόσμια αγορά, στην οποία οι συνθήκες της ζωής –φαγητό, νερό, υγεία, γνώση– έχουν γίνει τα ύστατα εμπορεύματα, που ελέγχονται από μια χούφτα εταιρείες. Στον εμπορικό φονταμενταλισμό της παγκοσμιοποίησης όλα είναι εμπόρευμα, όλα είναι προς πώληση. Τίποτα δεν είναι ιερό, δεν υπάρχουν θεμελιώδη δικαιώματα των πολιτών και θεμελιώδη καθήκοντα των κυβερνήσεων.

Ο εμπορικός φονταμενταλισμός της παγκοσμιοποίησης και ο οικονομικός αποκλεισμός που τον συνοδεύει δίνουν ώθηση σε πολιτικές αποκλεισμού. Παράλληλα ενισχύονται και υποστηρίζονται από τις πολιτικές αποκλεισμού, οι οποίες εμφανίζονται με τη μορφή πολιτικών κομμάτων που βασίζονται στο «θρησκευτικό φονταμενταλισμό», την ξενοφοβία, την εθνική καθαρότητα και την προώθηση της πατριαρχίας και της διάκρισης σε κάστες. Η κουλτούρα της εμπορευματοποίησης έχει αυξήσει τη βία εναντίον των γυναικών, είτε με τη μορφή της αύξησης της οικογενειακής βίας, της αύξησης των περιπτώσεων βιασμού, της αύξησης θανάτων των θηλυκών εμβρύων ή της διάδοσης του εμπορίου γυναικών.

Η παγκοσμιοποίηση, ως πατριαρχικό «σχέδιο δράσης», έχει ενισχύσει τους πατριαρχικούς αποκλεισμούς. Οι ωμότητες κατά των παριών έχουν επίσης αυξηθεί ως αποτέλεσμα της παγκοσμιοποίησης, με τις ανώτερες κάστες ν' απολαμβάνουν ανανεωμένη ισχύ από την ενσωμάτωσή τους στην παγκόσμια αγορά, ενώ παράλληλα θέλουν ν' αρπάξουν τους πόρους των φτωχών και περιθωριοποιημένων, ειδικά των παριών και των αυτόχthonων ανθρώπων, για εμπορική εκμετάλλευση. Οι προοδευτικοί νόμοι που θέσπισαν ως αναπαλλοτρίωτο το δικαίωμα των παριών στη γη έχουν καταργηθεί. Έχει αρχίσει ήδη μια προσπάθεια να καταργηθεί η συνταγματική προστασία των δικαιωμάτων των φυλών στη γη.

Οι γυναίκες, οι παρίες, οι αυτόχthonοι πληθυσμοί και οι μειονότητες είναι τα κύρια θύματα των οικονομικών και κοινωνικών επιπτώσεων της παγκοσμιοποίησης. Νέα κινήματα αλληλεγγύης, όπως «Η Καμπάνια του Λαού της Ινδίας ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου», συνάπτουν νέες συμμαχίες μεταξύ τους. Ωστόσο, οι αναδυόμενες πολιτικές αποκλεισμού υπερνικούν τα κινήματα των ανθρώπων.

Η οικονομική ανασφάλεια κάνει τους πολίτες ευάλωτους σε πολιτικές που βασίζονται στον αποκλεισμό. Γι' αυτούς που είναι στην εξουσία ή ψάχνουν ν' αποκτήσουν ισχύ, μια πολιτική αποκλεισμού γίνεται πολιτική ανάγκη. Η πολιτική αποκλεισμού είναι απαραίτητη για να γεμίσει το κενό που δημιουργήθηκε από το τέλος της οικονομικής ανεξαρτησίας και του κράτους πρόνοιας και για να αντικαταστήσει πολιτικές που βασίστηκαν στα οικονομικά δικαιώματα με πολιτικές που βασίζονται στη φυλετική ταυτότητα.

Η πολιτική του αποκλεισμού είναι απαραίτητη για να εκτραπεί η προσοχή της κοινής γνώμης μακριά από τον αρνητικό αντίκτυπο της παγκοσμιοποίησης και να «φορτωθούν» στις μειονότητες και τους μετανάστες η έλλειψη θέσεων εργασίας, η δυσκολία βιοπορισμού και η έλλειψη ικανοποίησης βασικών αναγκών, προβλήματα που πηγάζουν από την οικονομική παγκοσμιοποίηση.

σφέροντας προστασία και ανοσία στο σχέδιο δράσης της παγκοσμιοποίησης. [...]

Χρειαζόμαστε μια νέα πολιτική αλληλεγγύης και ειρήνης η οποία να αντιμετωπίζει ταυτοχρόνως τη βία και τον αποκλεισμό της παγκοσμιοποίησης, τη βία της τρομοκρατίας και του

φονταμενταλισμού και τη βία του πολέμου. Οι διαφορετικές μορφές βίας και οι διαφορετικές μορφές φονταμενταλισμού έχουν κοινές ρίζες και χρειάζονται κοινό τρόπο αντιμετώπισης. Η παγκοσμιοποίηση δεν ανέχεται την αποκέντρωση, την οικονομική δημοκρατία και την οικονομική διαφοροποίηση. Η τρομοκρατία και ο φονταμενταλισμός δεν ανέχονται την πολιτισμική διαφοροποίηση και η μηχανή του πολέμου δεν ανέχεται το «άλλο» και την ειρηνική επίλυση των συγκρούσεων.

Η απάντηση στην παγκοσμιοποίηση είναι η προστασία και η περιφρούρηση των διαφορετικών οικονομιών μας σε τοπικό και παγκόσμιο επίπεδο. Η απάντηση στον φονταμενταλισμό είναι να γιορτάζουμε τις πολιτισμικές μας αντιθέσεις. Η απάντηση στον πόλεμο είναι η αναγνώριση ότι ο «άλλος» δεν είναι απειλή αλλά η αναγκαία προϋπόθεση της ύπαρξής μας.

Φανταστείτε πόσο διαφορετικός θα ήταν ο κόσμος αν βασιζόταν σε μια φιλοσοφία αλληλεξάρτησης αντί για την τρέχουσα κυρίαρχη φιλοσοφία που βασιίζεται στην αντίληψη ότι «για να υπάρξω εγώ, πρέπει να εξοντωθείς εσύ» ή ότι «η ύπαρξή σου αποτελεί απειλή για τη δική μου ύπαρξη».

Σ' έναν κόσμο βασισμένο στην αλληλεξάρτηση κι όχι στην κυριαρχία, τον αποκλεισμό, την εξόντωση, η Μονσάντο δε θα προωθούσε μια συμφωνία τύπου TRIPS², που συμπεριφέρεται στους αγρότες, των οποίων τους σπόρους έχει πατεντάρει, ως «κλέφτες». Η Μονσάντο, η Σιντζέντα, η Ράιστεκ και άλλες «βιοπειρατικές» εταιρείες θα αναγνώριζαν ότι η δική

Η συζήτηση για την παγκοσμιοποίηση δεν έχει να κάνει με την αγορά και την οικονομία. Έχει να κάνει με την υπενθύμιση της κοινής μας ανθρώπινης καταγωγής και με τον κίνδυνο να ξεχάσουμε τι σημαίνει να είμαστε άνθρωποι.

τους αναπαραγωγική δραστηριότητα βασίζεται στην αντίστοιχη πρότερη δραστηριότητα των αγροτών. [...]

Αν ο πρόεδρος Μπους μπορούσε να δει τους πολιτισμούς του Τίγρη, του Εφράτη και της Μεσοποταμίας ως προγόνους και αναγνώριζε τις κοινές ρίζες μιας κοινής εξέλιξης, δε θα έσπευδε να εξοντώσει τις ιστορικές του ρίζες με μη επανδρωμένα όπλα μαζικής καταστροφής.

Αν εκείνοι που ελέγχουν τα κεφάλαια μπορούσαν να δουν ότι ο πλούτος τους ενσωματώνει τη δημιουργικότητα της φύσης και την εργασία των ανθρώπων, δε θα θέσπιζαν οικονομικούς κανόνες που καταστρέφουν τη φύση και τους πόρους της ζωής.

Ο φονταμενταλισμός της αγοράς και ο φονταμενταλισμός των ιδεολογιών του μίσους και της μισαλλοδοξίας έχουν τις ρίζες τους στο φόβο: το φόβο για την ικανότητα και τη δημιουργικότητα του άλλου, το φόβο για την κυριαρχία του άλλου.

Γινόμαστε μάρτυρες των χειρότερων εκδηλώσεων οργανωμένης βίας από την ανθρωπότητα εναντίον του εαυτού της, γιατί γινόμαστε μάρτυρες της εξάλειψης της συμμετοχής, της συμπάθειας και της αλληλεγγύης. Αυτό είναι το μεγαλύτερο τίμημα της παγκοσμιοποίησης. Καταστρέφει την δυνατότητά μας να είμαστε άνθρωποι. Η επανάκτηση του ανθρωπισμού μας είναι η μεγαλύτερη απαίτηση της εποχής μας, για ν' αντισταθούμε και ν' αντιστρέψουμε αυτό το απάνθρωπο σχέδιο. Η συζήτηση για την παγκοσμιοποίηση δεν έχει να κάνει με την αγορά και την οικονομία. Έχει να κάνει με την υπενθύμιση της κοινής μας ανθρώπινης καταγωγής και τον κίνδυνο να ξεχάσουμε τι σημαίνει να είμαστε άνθρωποι.

Μετάφραση: **Μιχάλης Παπαδόπουλος**

¹Πρωτοδημοσιεύτηκε το Μάρτιο του 2003.

²Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights.

Η Ιδεολογία του Μπάρακ Ομπάμα

Μπιλ Μπλουμ

Τους τελευταίους δύο μήνες:

- Ο αντιπρόεδρος των ΗΠΑ Τζο Μπάιντεν ρωτήθηκε από δημοσιογράφους σε μια σύνοδο στη Χιλή εάν η Ουάσινγκτον σχεδιάζει να δώσει ένα τέλος στο πεντηκονταετές εμπόργκο της Κούβας. Απάντησε: «Όχι».
- Οι αρχές του Ισραήλ επιτέθηκαν σε Παλαιστίνιους που ήταν συγκεντρωμένοι στο πλαίσιο πολιτισμικών εκδηλώσεων στην Ιερουσαλήμ, διαλύοντας μια πορεία παιδιών και σπάζοντας τα μπαλόνια σε μια σχολική γιορτή. Δεν έχει εφαρμοστεί κανένα εμπόργκο στο Ισραήλ και ούτε πρόκειται. Ούτε θα δηλώσει ποτέ ο πρόεδρος Ομπάμα πώς αισθάνεται πραγματικά για την εισβολή σ' ένα παιδικό πάρτι και για το σπάσιμο των μπαλονιών τους.
- Ο Λευκός οίκος και το Πεντάγωνο φαίνεται να ανταγωνίζονται ποιος θα ανακοινώσει το μεγαλύτερο αριθμό στρατιωτών που στέλνονται στο Αφγανιστάν. Κρατάει κανείς το λογαριασμό;
- Αμερικανικά μη επανδρωμένα αεροπλάνα συνεχίζουν να ρίχνουν βόμβες στα σπίτια των ανθρώπων και σε γαμήλιες γιορτές στο Πακιστάν. Κανείς στην Ουάσινγκτον δεν το παραδέχεται αυτό δημόσια ούτε σχολιάζει τη νομιμότητα ή την ηθικότητα αυτών των ενεργειών.
- Η Βολιβία και το Εκουαδόρ έχουν απελάσει τους αμερικανούς διπλωμάτες, επειδή έκριναν ότι συνωμοτούσαν για να υπονομεύσουν τις κυβερνήσεις.

Πολλά άλλα παραδείγματα μπορούν να αναφερθούν για να δείξουν πόσο μοιάζουν οι εξωτερικές πολιτικές των κυβερνήσεων Μπους και Ομπάμα, πόσο μικρή ή καθόλου αλλαγή έχει επέλθει· σίγουρα ανάξια αναφοράς. Φυσικά, αυτά τα λόγια μου είναι ακριβώς εκείνα που προβληματίζουν τους οπαδούς του Ομπάμα. Είναι ερωτευμένοι με τον άνθρωπο, αυτόν με το χαμόγελο για διαφήμιση οδοντόκρεμας, τον «έξυπνο» (ό,τι κι αν σημαίνει αυτό), αυτόν που παίζει μπάσκετ και δεν είναι ο Τζορτζ Μπους, με αυτόν του οποίου η γυναίκα αγκάλιασε τη βασίλισσα της Αγγλίας.

Η παγκόσμια δημοτικότητα του Ομπάμα ενισχύεται σημαντικά από το γεγονός ότι αγωνίζεται σκληρά να κρύψει την αληθινή του ιδεολογία. Για παράδειγμα, το Μάρτιο σε μια συνέντευξη στους Τάιμς της Ν. Υόρκης ερωτήθηκε: «Μπορείτε να περιγράψετε με μία λέξη τη φιλοσοφία σας; Αν δεν είστε σοσιαλιστής, είστε φιλελεύθερος; Είστε προοδευτικός; Με μία λέξη;»

«Όχι δε θα εμπλακώ σ' αυτή τη διαδικασία», απάντησε ο πρόεδρος.

Την επόμενη μέρα κάλεσε το δημοσιογράφο των Τάιμς και του είπε: «Δε μπορούσα να πιστέψω ότι εννοούσες την ερώτηση περί σοσιαλισμού!» Στη συνέχεια ο Ομπάμα έδωσε αρκετά παραδείγματα των πολιτικών του στο δημοσιογράφο τα οποία δείχνουν ότι δεν είναι σοσιαλιστής.

Δεν ήταν δύσκολο να με πείσει. Η κεντρώα πολιτική του Ομπάμα είναι ξεκάθαρη σε όποιον κάνει τον κόπο να τη μελετήσει. Ωστόσο, μετά το γεγονός των Τάιμς, το οποίο προφανώς τον απασχόλησε, αισθάνθηκε ίσως ότι πρέπει να είναι πιο ξεκάθαρος για τις ιδεολογικές του τάσεις, προκειμένου να αποφύγει στο μέλλον παρόμοιες ανόητες ερωτήσεις περί «σοσιαλισμού». Την επόμενη μέρα, σε μια συνάντηση στο Λευκό Οίκο με μέλη της Συμμαχίας Νέων Δημοκρατικών, μιας ομάδας κεντρώων δημοκρατικών, μελών του Λευκού Οίκου, ο Ομπάμα είπε: «Είμαι Νέος Δημοκρατικός».

Οι περισσότεροι συντηρητικοί είναι πιθανό να συνεχίσουν να τον βλέπουν ως επικίνδυνο αριστερό. Θα έπρεπε να είναι χαρούμενοι που είναι πρόεδρος ο Ομπάμα και όχι κάποιος πραγματικά προοδευτικός ή σοσιαλιστής ή αυθεντικός φιλελεύθερος, αλλά η δεξιά είναι άπληστη.

Μετάφραση: **Δημήτρης Κωνσταντίνου**

Κλιματική Αλλαγή στον Τρίτο Πόλο

Βαντάνα Σίβα

Γράφω από το Λάντακ, όπου μελετάμε μαζί με τις τοπικές κοινότητες τον αντίκτυπο της κλιματικής αλλαγής, τη σταδιακή προσαρμογή και τις στρατηγικές αντιμετώπισης της καταστροφής.

Συχνή αναφορά γίνεται για το λιώσιμο των πάγων στην Αρκτική και την Ανταρκτική εξαιτίας της αύξησης της θερμοκρασίας σε όλη τη γη και της κλιματικής αλλαγής. Παρόλα αυτά, δε γίνεται κανένας λόγος για το λιώσιμο των παγετώνων στα Ιμαλάια, ακόμη κι αν επηρεάζονται περισσότεροι άνθρωποι.

Σήμερα το 10% της συνολικής μάζας της γης καλύπτεται με χιόνι, με το 84,16% αυτού να βρίσκεται στην Ανταρκτική, το 13,9%, στη Γροιλανδία, το 0,77% στα Ιμαλάια, το 0,51% στη Βόρεια Αμερική, το 0,37% στην Αφρική, το 0,15% στη Νότια Αμερική και το 0,06% στην Ευρώπη. Εκτός της πολικής περιοχής, τα Ιμαλάια έχουν τη μεγαλύτερη συγκέντρωση παγετώνων. Το 9,04% των Ιμαλαίων καλύπτεται από παγετώνες και το 30-40% της υπόλοιπης περιοχής καλύπτεται από χιόνι. Οι παγετώνες των Ιμαλαίων είναι ο Τρίτος Πόλος. Τροφοδοτούν τους γιγάντιους ποταμούς της Ασίας και δίνουν ζωή στη μισή ανθρωπότητα.

Στο Λάντακ, το βορειότερο τμήμα της Ινδίας, όλη η ζωή εξαρτάται απ' το χιόνι. Το Λάντακ είναι μια έρημος σε μεγάλο υψόμετρο με μόνο 50mm βροχόπτωσης. Το νερό στο Λάντακ προέρχεται από το λιώσιμο των πάγων, από το χιόνι που πέφτει στην περιοχή και παρέχει την απαραίτητη υγρασία για την καλλιέργεια και τα βοσκοτόπια, καθώς και από το χιόνι των παγετώνων που λιώνει αργά και τροφοδοτεί τα μικρά ποτάμια εξασφαλίζοντας τη βιωσιμότητα των μικρών καταυλισμών. Για αιώνες το χιόνι έχει στηρίξει την ανθρώπινη επιβίωση στο Λάντακ.

Η κλιματική αλλαγή αλλάζει το δεδομένο αυτό. Η χιονόπτωση είναι μικρότερη, με αποτέλεσμα να υπάρχει λιγότερη υγρασία για την καλλιέργεια των σιτηρών. Στο ένα χωριό μετά το άλλο παρακολουθούμε το τέλος της γεωργίας, αφού το λιώσιμο των πάγων ήταν η μόνη πηγή υγρασίας για τα χωράφια.

Μειωμένη χιονόπτωση σημαίνει, επίσης, λιγότερο χιόνι στους παγετώνες και μικρότερη ροή των ποταμών. Η πιο σύντομη αυτή περίοδος χιονόπτωσης αποτρέπει τη μετατροπή του χιονιού σε σκληρούς παγωμένους κρυστάλλους. Επομένως, το μεγαλύτερο μέρος του παγετώνα τείνει να λιώσει όταν έρχεται το καλοκαίρι.

Η κλιματική αλλαγή προκαλεί βροχές παρά χιόνια, οι οποίες πέφτουν ακόμη και σε μεγαλύτερα υψόμετρα. Το γεγονός αυτό, επίσης, επιταχύνει το λιώσιμο των παγετώνων.

Στο μεταξύ, η ισχυρή βροχόπτωση, πρωτοφανής για την έρημο σε μεγάλο υψόμετρο, έχει γίνει συχνότερη προκαλώντας αστραπιαίες πλημμύρες που προκαλούν καταστροφές σε σπίτια και χωράφια, δέντρα και ζώα. Πρόσφυγες, εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής, έχουν ήδη δημιουργηθεί σε χωριά των Ιμαλαίων όπως το Ρόνγκτζουκ. Όπως είπε μια απ' τις γυναίκες πρόσφυγες: «όταν βλέπουμε τα μαύρα σύννεφα, φοβόμαστε».

Η εμφάνιση των μαύρων σύννεφων και η εξαφάνιση του χιονιού από την παγωμένη έρημο μαρτυρούν πόσο επηρεάζεται η ζωή των κοινοτήτων στο Λάντακ από την κλιματική αλλαγή. Δεν είναι αυτές που προκάλεσαν τη μόλυνση, αντίθετα είναι

τα θύματα της. Αυτό είναι το αληθινό και σκληρό πρόσωπο της κλιματικής αδικίας: αυτοί που μολύνουν συνεχίζουν το έργο τους, αποκομμένοι από τις συνέπειες των ενεργειών τους. Κάποιοι άλλοι, χιλιάδες μίλια μακριά, υφίστανται τις σφοδρές συνέπειες της μόλυνσης από τα αέρια που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου.

Στην Ινδία 5.243 παγετώνες καλύπτουν μια επιφάνεια 37.579 km² και περιέχουν 142.88 km² πάγο. Ο παγετώνας Γκανγκότρι, η πηγή νερού για την Γκάνγκα, υποχωρεί κατά 20-23 μέτρα κάθε χρόνο, ο παγετώνας Μίλαμ υποχωρεί κατά 30 μέτρα το χρόνο, ενώ ο παγετώνας Ντόκρανι υποχωρεί κατά 15-20 μέτρα το χρόνο. Ο βαθμός υποχώρησης του παγετώνα Γκανγκότρι έχει τριπλασιαστεί τα τελευταία τρία χρόνια. Μερικές από τις πιο καταστροφικές συνέπειες από το λιώσιμο των παγετώνων παρουσιάζονται όταν λίμνες καλυμμένες με πάγο πλημμυρίζουν και τα φαινόμενα GLOFs (Glacial Lake Outburst Floods) λαμβάνουν χώρα.

Έτσι, η κλιματική αλλαγή οδηγεί πρωτίστως στον πολλαπλασιασμό των περιστατικών πλημμύρας, όμως, με τον καιρό, καθώς το χιόνι θα μειώνεται, θα έχουμε ξηρασία τις περιόδους του καλοκαιριού. Στην Γκάνγκα η απώλεια του νερού από το λιώσιμο των παγετώνων θα μειώσει τις ροές νερών κατά τους μήνες Ιούλιο-Σεπτέμβριο κατά 2/3, προκαλώντας ελλείψεις νερού για 500 εκατομμύρια ανθρώπους και για το 37% της αρδευόμενης γης στην Ινδία.

Το λιώσιμο των παγετώνων στα Ιμαλάια είναι η μεγαλύτερη πηγή φρέσκου νερού για τη βόρεια Ινδία και παρέχει περισσότερο από το μισό νερό της Γκάνγκα. Το νερό από το λιώσιμο των παγετώνων τροφοδοτεί επίσης τους ποταμούς Ίντους, Βραχμαπούτρα, Μεκόνγκ, Ιραγουάντι, Γέλοου και Γιάντζε.

Σύμφωνα με το Διακυβερνητικό Πίνακα της Κλιματικής Αλλαγής (IPCC): «οι παγετώνες στα Ιμαλάια υποχωρούν γρηγορότερα από οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου και, αν ο ρυθμός αυτός συνεχιστεί, η πιθανότητα να εξαφανιστούν μέχρι το έτος 2035 και ίσως συντομότερα είναι πολύ μεγάλη, εφόσον διατηρηθεί ο ρυθμός αύξησης της θερμοκρασίας της γης». Σύμφωνα με αναφορά του IPCC, η περιοχή των παγετώνων στα Ιμαλάια θα μειωθεί από τα 193.051 τετραγωνικά μίλια στα 38.000 τετραγωνικά μίλια το 2035.

Διακυβεύονται οι ζωές δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Γι' αυτό το λόγο έχουμε ξεκινήσει μια συμμετοχική διαδικασία στην οποία συμμετέχουν οι κοινότητες των Ιμαλαίων, συζητώντας

για την κλιματική αλλαγή, για θέματα κλιματικής δικαιοσύνης, προσαρμογής και αντιμετώπισης της καταστροφής.

Όσον αφορά τον αριθμό των ανθρώπων που επηρεάζονται, η κλιματική αλλαγή στον Τρίτο Πόλο είναι πολύ κοντά. Καμία πολιτική ή συμφωνία για την κλιματική αλλαγή δεν θα είναι ολοκληρωμένη αν δε συμμετέχουν σ' αυτήν οι κοινότητες των Ιμαλαίων.

Η Κυβέρνηση της Ινδίας έχει θέσει σε εφαρμογή Σχέδιο Εθνικής Κλιματικής Δράσης με οχτώ αποστολές. Μια απ' αυτές έχει να κάνει με τη διατήρηση του οικοσυστήματος των Ιμαλαίων. Παρόλα αυτά οι κοινότητες των Ιμαλαίων απουσιάζουν από την αποστολή. Σύμφωνα με το Σχέδιο Δράσης: «Μια αποστολή, για να διατηρήσει το οικοσύστημα των Ιμαλαίων, θα πρέπει να αναπτύξει επιχειρησιακά μέτρα για τη διατήρηση και προστασία του παγετώνα στα Ιμαλάια και του ορεινού οικοσυστήματος. Επειδή τα Ιμαλάια είναι πηγή πολύτιμων και πανάρχαιων ποταμών, θα πρέπει η Αποστολή, μεταξύ άλλων, να επιδιώξει να κατανοήσει αν και σε ποιο βαθμό υποχωρούν οι παγετώνες των Ιμαλαίων και πώς το πρόβλημα θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί. Αυτό απαιτεί τη συλλογική προσπάθεια ειδικών επιστημόνων που μελετούν το κλίμα, τους παγετώνες, αλλά και άλλων ειδικοτήτων».

Οι άνθρωποι καλούνται να προστατέψουν μόνο τα δάση: «η κοινοτική διαχείριση αυτών των οικοσυστημάτων θα προωθηθεί με την παροχή κινήτρων προς τις κοινότητες και τις συνελεύσεις τους για την προστασία και τη βελτίωση των δασικών εκτάσεων».

Η κλιματική αλλαγή, όμως, δε σχετίζεται μόνο με τα δάση. Έχει να κάνει με τις ξαφνικές πλημμύρες και την έλλειψη νερού, έχει να κάνει με το σχεδιασμό ενός μέλλοντος που δε θα μοιάζει με το παρόν. Γι' αυτό οι άνθρωποι χρειάζεται να συνεργάζονται στον έλεγχο και το σχεδιασμό. Κανένας κυβερνητικός μηχανισμός, όσο εξειδικευμένος κι αν είναι, δεν μπορεί να γνωρίζει κάθε βουνό, κάθε παγετώνα, κάθε ποτάμι και περιοχή. Οι άνθρωποι είναι ειδικοί στα τοπικά οικοσυστήματα και στις αλλαγές που αυτά υφίστανται εξαιτίας της μεταβολής του κλίματος. Είναι αυτή η εξειδίκευση που χρειάζεται να ενεργοποιηθεί, ώστε να αναπτυχθούν σταδιακά στρατηγικές προσαρμογής στα νέα δεδομένα.

Μετάφραση: Χρυσάνθη Καραβιτάκη

φάκελος / Αχελώος

Το τέλος των οικοσυστημάτων των εκβολών Αχελώου

Επιμέλεια: Νίκος Ιωάννου, Στοιχεία: Κώστας Μπούρος

Είναι αδιαμφισβήτητο το γεγονός ότι η εκτροπή του Αχελώου ανήκει σε αντιλήψεις του μακρινού παρελθόντος που καμιά σύγχρονη πολιτική δεν θα τολμούσε να λάβει υπόψη της.

Το κοινοβουλευτικό πραξικόπημα του Γ. Σουφλιά, που εφαρμόζει και σε πολλά άλλα περιβαλλοντικά ζητήματα, τοποθετεί την ελληνική κυβερνητική πολιτική στο ίδιο μακρινό παρελθόν. Στο παρελθόν των ολέθριων επεμβάσεων στο περιβάλλον. Στο παρελθόν της καταστροφικής ανάπτυξης της αγοράς. Στο παρελθόν που έχει φέρει την ανθρωπότητα σε αδιέξοδο.

Από αυτό το παρελθόν αντλεί την έμπνευσή του αλλά και τα επιχειρήματά του ο Γ. Σουφλιάς, ο “τσάρος” της ελληνικής κυβέρνησης.

Από αυτό το παρελθόν, από την κερδοσκοπική πρεμούρα και από το πολιτικό πλιάτσικο σχηματίζεται η κυβερνητική αρλούμπα όπου το ένα “επιστημονικό ψέμα” έρχεται να καλύψει το προηγούμενο, όπως αποδεικνύεται τουλάχιστον από το ιστορικό αλλαγής του ρόλου της εκτροπής του Αχελώου.

Ανίδειοι με το ζήτημα βουλευτές δέχτηκαν να εγκρίνουν μελέτη περιβαλλοντικών όρων ψηφίζοντας νόμο που χωροθετεί το έργο της εκτροπής. Σε ποιον λογοδοτούν άραγε; Η περιβαλλοντική μελέτη που ενέκριναν στηρίζεται σε στοιχεία του παρελθόντος που καμιά σχέση δεν έχουν με τη σημερινή πραγματικότητα του Αχελώου, ενώ παρουσιάζει κενά και ελλείψεις.

Αυτή η μελέτη λοιπόν αναφέρεται σε εκτροπή 600 εκατ. m³ νερού προς τη Θεσσαλία ενώ όλες οι προηγούμενες αναφέρονται σε 1.200 εκατ. m³ νερού. Η επιστημονική κατοχύρωση της μελέτης για την ποσότητα εκτροπής των 600 εκατ. m³ σε σχέση με την ποσότητα των 1.200 εκατ. m³ δεν εξηγείται πουθενά. Η αξιοπιστία της εν λόγω μελέτης δεν μπορεί να καλύψει κανέναν μόνο και μόνο από το γεγονός αυτό. Είναι ολοφάνερο ότι παραπλανητικά χρησιμοποιείται η ποσότητα εκτροπής των 600 εκατ. m³. Εξάλλου αυτό εύκολα προκύπτει από το γεγονός ότι στην παρούσα μελέτη, ενώ μειώνεται στο 50% η ποσότητα εκτροπής νερού, δεν γίνεται η παράλληλη μείωση στη διαστασιολόγηση

των έργων εκτροπής. Επιπλέον, η δικαιολογία της εκτροπής, το πότισμα δηλαδή ενός εκατ. στρεμμάτων γης εμπλουτίζεται με “περιβαλλοντικούς” σκοπούς όπως το ξέπλυμα του Πηνειού. Πώς καταφέρνουν να επαυξάνουν το ρόλο του έργου στη Θεσσαλία μειώνοντας στο μισό την παροχή νερού; Είναι οφθαλμοφανές ότι δεν ενδιαφέρει το ΥΠΕΧΩΔΕ τι θα γίνει το νερό της εκτροπής αλλά μόνο και μόνο να πραγματοποιηθεί το έργο, ξεπληρώνοντας έτσι γραμμάτια στους κατασκευαστές.

Η παρούσα μελέτη σκόπιμα περιορίζει, μέχρι και μηδενίζει, τη σημασία του ποταμού Αχελώου σε σχέση με τη σύνδεσή του τόσο με τη λιμνοθάλασσα Μεσολογίου - Αιτωλικού όσο και με τις λίμνες Οζερός - Λυσιμαχία, Τριχωνίδα, τον υπόγειο υδροφορέα και τις πηγές Λάμπρας.

Η μέση ετήσια παροχή της μελέτης των 146,5 m³/sec στις εκβολές του ποταμού αναφέρεται σε παρελθόντα έτη και με βάση τη μέγιστη παροχή του ποταμού, ήτοι σε ετήσια παροχή των 4.546.376.000 m³. Η μελέτη παίρνει υπόψη της την ποσότητα εισροών στα υπάρ-

χοντα φράγματα του Αχελώου και ονομάζει κανονικό και ευμενές σενάριο, μετρήσεις που αφορούν το χρονικό διάστημα από 1950 ως το 1994, ενώ για δυσμενές σενάριο οι μετρήσεις εισροών αφορούν το χρονικό διάστημα 1986-1994. Αυτό που η μελέτη ονομάζει δυσμενές σενάριο είναι και το πραγματικό σενάριο. Όλη η βάση της μελέτης στηρίζεται σε στοιχεία της χρονικής περιόδου από το 1950 ως το 1994 και όχι στα στοιχεία της τελευταίας δεκαετίας που απεικονίζουν την πραγματική διάσταση της παροχής του ποταμού Αχελώου στα φράγματα Κρεμαστών, Καστρακίου και Στράτος.

Ακόμη, τα παραπάνω έρχονται σε αντίθεση με τον πίνακα 4.1.3.3 «Ισοζύγιο Υδατικών Πόρων Αιτ/νίας» της ίδιας μελέτης, που η διερχόμενη παροχή κατάντη του φράγματος Στράτος, υπολογίζεται σε 2.160 εκ. m³ ήτοι σε 69,4 m³/sec, ενώ το σύνολο των απαιτήσεων, σύμφωνα πάντοτε με τη μελέτη, ανέρχεται στα 1.043 εκ. m³ ήτοι σε 33,5 m³/sec. Ήτοι υπάρχει πλεόνασμα 1.317 εκ m³ – 42,3 m³/sec – χωρίς εξοικονόμηση νερού και βελτίωση των αρδευτικών έργων και σε 1.390 εκ m³ – 44,6 m³/sec – με εξοικονόμηση νερού και

βελτίωση των αρδευτικών έργων.

Συμπέρασμα: η παροχή των 146,5 m³/sec στις εκβολές του ποταμού Αχελώου που παρουσιάζονται στη μελέτη είναι εντελώς αυθαίρετη και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Επιπλέον, οι πίνακες διαθέσιμου νερού του Αχελώου, όπως καταγράφονται παραπάνω, έχουν βασιστεί στη μέγιστη ετήσια παροχή και δεν αναφέρεται το διαθέσιμο νερό του ποταμού κατά τη διάρκεια των ξηρών περιόδων, όπου οι επιπτώσεις θα είναι πιο έντονες για το φυσικό περιβάλλον και οι αντιθέσεις μεταξύ ενεργειακών και αρδευτικών αναγκών θα είναι οξύτερες από τις ήδη υπάρχουσες.

Η πραγματικότητα της κατάστασης στις εκβολές του ποταμού Αχελώου, έτσι όπως καταγράφεται τα τελευταία χρόνια είναι εντελώς διαφορετική. Πρέπει να τονίσουμε ότι ο ποταμός Αχελώος, η λιμνοθάλασσα Μεσολογίου - Αιτωλικού, οι πηγές Λάμπρας και η λίμνη Οζερός ιδιαίτερα, αποτελούν ένα ενιαίο σύστημα αλληλοεπίδρασης και αλληλοεξάρτησης, χωρίς να παραλείπεται και η σχέση του Αχελώου με τις λίμνες Τριχωνίδα - Λυσιμαχία. Η ολοένα υποβάθμιση του οικοσυστήματος εκβολές Αχελώου - λιμνοθάλασσα Μεσολογίου - Αιτωλικού είναι γεγονός αναμφισβήτητο.

Αυτό έχει να κάνει:

- με την ποσότητα - παροχή νερού στην κοίτη του ποταμού κατάντη του φράγματος Στράτος
- με την ασυνεχή ροή παροχής νερού στην κοίτη του ποταμού, συνέπεια του χρόνου λειτουργίας του ΥΔΣ Στράτος
- με την υποβάθμιση της ποιότητας των νερών.

Θα μπορούσε εύκολα κανείς να ισχυριστεί ότι η παροχή νερού στην κοίτη του ποταμού Αχελώου κατάντη του φράγματος Στράτος και μέχρι τις εκβολές του διατηρείται από ένα σύστημα επικοινωνίας Λυσιμαχίας - Αχελώου δια μέσου της τάφρου Δίμηκος.

Πράγματι, η έλλειψη παροχής νερού στην κοίτη του ποταμού από ίδια νερά και η τροφοδοσία του με νερά της λίμνης Λυσιμαχίας

φάκελος / Αχελώος

έχουν οδηγήσει στην υποβάθμιση του ίδιου του ποταμού και των εκβολών του. **Το πρόβλημα είναι διπλό: ανεπαρκής παροχή - μολυσμένα νερά.**

Μια ακόμη παρατήρηση όσον αφορά τις επιπτώσεις των παρεμβάσεων στον Αχελώο αφορά την τελειωτική παρακράτηση φερτών υλών ενώ η επιρροή στην παραποτάμια χλωρίδα με τις περιοδικές διακυμάνσεις της στάθμης του νερού θα ενταθεί ακόμη περισσότερο σαν αποτέλεσμα της παραπέρα μείωσης παροχής του Αχελώου. Καταλήγοντας, για την περιοχή των εκβολών του, είναι ορατό ότι ο Αχελώος ήδη έχει πάψει να λειτουργεί ως φυσικός ποταμός και έχει μετατραπεί σε ένα απόλυτα ελεγχόμενο ρυθμιζόμενο και ρυπογόνο παραποτάμιο σύστημα. Εμφανίζεται λοιπόν η περιοχή των εκβολών στις σημερινές συνθήκες να είναι ένας απομονωμένος τόπος, τόσο από τον Αχελώο ποταμό όσο και από τη λιμνοθάλασσα. Η σύνθετη ισορροπία του χώρου των εκβολών, η σπουδαιότητά του, βρίσκονται σε οριακό σημείο και οποιαδήποτε άλλη διατάραξη (μείωση της παροχής που θα είναι αποτέλεσμα της εκτροπής του ποταμού προς τη Θεσσαλία) θα προκαλέσει ανεπανόρθωτες καταστροφές. **Τονίζεται ότι για την οικολογική της σπουδαιότητα η περιοχή των εκβολών του ποταμού - λιμνοθάλασσα Μεσολογγίου - Αιτωλικού συμπεριλαμβάνεται στη λίστα των προστατευόμενων υδροβιότοπων από τη διεθνή σύμβαση Ramsar.** Ακόμη η περιοχή των εκβολών αποτελεί και σήμερα, πέρα από την οικολογική της σημασία, μια πολύτιμη πηγή γενετικού υλικού ποικίλων έμβιων οργανισμών. Αποτελεί μια βιογενετική ρεζέρβα.

Η ονομαζόμενη οικολογική παροχή των 21,5 m³/sec από το φράγμα Στράτος (που αναφέρεται στη μελέτη) για την αντιμετώπιση της κατάστασης στο Δέλτα του ποταμού, πέρα από την υποκειμενική της διάσταση και την μη επιστημονική της κατοχύρωση, χρησιμοποιείται απλά για λόγους παραπλανητικούς και φανερώνει την επιφανειακή αντιμετώπιση των προβλημάτων από τη μελέτη. Είναι αδύνατη η συνεχής τροφοδότηση της κοίτης του ποταμού σε ετήσια βάση από το Στράτος II με 21,5 m³/sec για το λόγο ότι κατά την αρδευτική περίοδο χρησιμοποιείται η παροχή αυτή για ανάγκες άρδευσης. Εξάλλου, είναι σίγουρο ότι η παροχή των 21,5 m³/sec δεν είναι επαρκής για την ισορροπία του οικοσυστήματος στο Δέλτα του ποταμού.

Αναφέρεται στη συνολική μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων εκτροπής Αχελώου, ότι η ενεργός τροφοδοσία της λιμνοθάλασσας Μεσολογγίου - Αιτωλικού με γλυκά νερά από τον Αχελώο αφορά ένα ποσοστό της τάξης του 3-6% της συνολικής τροφοδοσί-

ας της, ενώ η υπόλοιπη ποσότητα (~5.500 m³/h ήτοι 47.520.000 m³) προέρχεται από στραγγίσεις αρδευτικού νερού, καθώς κι από τη χειμερινή απορροή της αντίστοιχης υδρολογικής λεκάνης. Με έντεχνο τρόπο, η μελέτη αναφέρεται προφανώς σε ποσοστιαία συμμετοχή του Αχελώου, ενώ δεν προσδιορίζει σε ποσοστιαία βάση την αντίστοιχη συμμετοχή τροφοδοσίας της λιμνοθάλασσας με γλυκά νερά των στραγγιστικών αντλιοστασίων και της λεκάνης απορροής.

Είναι πράγματι για μας δύσκολο να κατανοήσουμε το πιο πάνω σημείο της μελέτης. Τελικά σε ποια συνολική ποσότητα τροφοδοσίας γλυκών νερών της λιμνοθάλασσας αναφέρεται η μελέτη; Είναι προφανές ότι κύριος παράγοντας τροφοδοσίας με γλυκά νερά της λιμνοθάλασσας Μεσολογγίου-Αιτωλικού είναι ο ποταμός Αχελώος.

Λιμνοθάλασσα Μεσολογγίου - Αιτωλικού

Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της είναι το μικρό βάθος των νερών της, που σε καμιά περίπτωση δεν ξεπερνά τα 2,5 m με εξαίρεση τη λιμνοθάλασσα Αιτωλικού με μέγιστο βάθος τα 29 m Η βιωσιμότητά της, η αλληλεξάρτησή της με της εκβολές του ποταμού Αχελώου είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Σημειώνεται ότι ο κάτω ρους του ποταμού Αχελώου, περιοχή Στράτος - Δέλτα ποταμού κατά ένα μεγάλο ποσοστό, οφείλεται στην εκροή της λίμνης Λυσιμαχίας στον ποταμό Αχελώο διαμέσου της τάφρου Δίμηκος. Η ποσότητα αυτή με γνωστή τη ρύπανση των νερών της, υποβαθμίζει ακόμη περισσότερο την περιοχή και δεν μπορεί να λαμβάνεται σαν παράμετρος θετικής επίδρασης στη λιμνοθάλασσα, αλλά σαν παράμετρος απολύτως αρνητική. Επίσης αρνητική επίδραση έχουν και οι ποσότητες νερού των στραγγιστικών αντλιοστασίων βεβαρημένα από φυτοφάρμακα. **Επιπλέον τα σχέδια αλικοποίησης της δεκαετίας '60-'70 ενός μεγάλου μέρους της λιμνοθάλασσας (κατασκευή αναχωμάτων μέσα στη λιμνοθάλασσα), οι άναρχες παρεμβάσεις για την εκμετάλλευσή της (αλιεία) με μια σειρά αμυντικών φραγμών που και σήμερα συνεχίζονται την έχουν καταστήσει να είναι αποκομμένη και από την ανοιχτή θάλασσα. Αποτέλεσμα της συνεχούς μείωσης της**

παροχής του ποταμού Αχελώου είναι να εμφανίζονται υψηλές τιμές αλατότητας και έλλειψη διαλελυμένου οξυγόνου. Ιδιαίτερα μεγάλη έλλειψη οξυγόνου παρουσιάζει η λιμνοθάλασσα Αιτωλικού.

Τριχωνίδα - Λυσιμαχία

Αν η τροφοδοσία του υπόγειου υδροφορέα των δυο λιμνών από τον Αχελώο είναι, σύμφωνα με τη μελέτη, πρακτικά μηδενική, εντούτοις δεν αναφέρεται πουθενά ότι υπάρχει και βρίσκεται σε λειτουργία τους καλοκαιρινούς μήνες η τεχνική σύνδεση διαμέσου της αρδευτικής διώρυγας ΔΧΙ και ακολούθως η σύνδεση διαμέσου της ενωτικής τάφρου της Τριχωνίδας με τη Λυσιμαχία.

Ακόμη υπάρχει η δυνατότητα απευθείας σύνδεσης του ποταμού Αχελώου με τη Λυσιμαχία, πράγμα που θα συμβάλει στον καθαρισμό της.

Λάμπρα - Φράξος

Η μελέτη αναφέρει ότι η τροφοδοσία των πηγών Λάμπρα με τα νερά του Αχελώου είναι ήδη σήμερα περιορισμένη (λόγω της λειτουργίας του ΥΔΣ Στράτος). Δεν προσδιορίζει τις επιπτώσεις στις πηγές Λάμπρα από τη μείωση παροχής του ποταμού. Επίσης, ο βιότοπος του Φράξου, που έχει άμεση σχέση με τη μείωση των πηγών Λάμπρας, την ποσότητα νερού η οποία ρέει κατά μήκος της περιφερειακής τάφρου, κινδυνεύει με υποβάθμιση.

Αρδεύσεις

Κύριες πηγές άρδευσης των 351.000 στρεμμάτων είναι η λίμνη Τριχωνίδα - Λυσιμαχία και ο ποταμός Αχελώος. Πέραν των ήδη αρδευόμενων 351.000 στρεμ. προβλέπεται ή κατασκευή νέων αρδευτικών έργων συνολικής έκτασης 201.400 στρεμμάτων.

Από τα ήδη υφιστάμενα έργα των 351.000 στρεμ. 128.000 στρέμματα αρδεύονται από τον Αχελώο ποταμό ενώ τα υπόλοιπα από τις λίμνες Τριχωνίδα - Λυσιμαχία. Οι συνολικές παροχές για την άρδευση των 128.000 στρεμ. με πηγή υδροδότησης τον Αχελώο, ανέρχονται στα 330.000.000 m³ (στοιχεία των τελευταίων ετών) ενώ για την άρδευση της περιοχής με πηγή υδροδότησης την Τριχωνίδα - Λυσιμαχία σε 400.000.000 m³.

Ήτοι για την άρδευση των 351.000 στρεμμάτων η συνολική παροχή νερού ανέρχεται στα 730.000.000 m³ με πηγές υδροδότησης τον Αχελώο και τις λίμνες Τριχωνίδα - Λυσιμαχία. Τα παραπάνω αναφέρονται σε πραγματικά στοιχεία παροχών για κάθε αρδευτική περίοδο και σε θεωρητικές εκτιμήσεις όπως αυτές της μελέτης που, σύμφωνα με την ίδια, υπολογίζεται ότι το σύνολο των απαιτήσεων άρδευσης για τα ήδη υφιστάμενα έργα ανέρχονται στα

398.000.000 m³. Υπάρχει μια απόκλιση των 332.000.000 m³ μεταξύ μιας πραγματικής και μιας θεωρητικής διάστασης. Από τα προγραμματισμένα νέα έργα των 201.400 στρεμμάτων, τα 134.900 θα αρδεύονται με κύρια πηγή υδροδότησης τον ποταμό Αχελώο, ενώ τα υπόλοιπα 66.500 με πηγή υδροδότησης τις λίμνες Τριχωνίδα-Λυσιμαχία. Υπολογίζεται ότι με βάση τις πραγματικές ανάγκες άρδευσης θα απαιτηθούν για την άρδευση των νέων έργων περίπου 300.000.000 m³ από τον Αχελώο και περίπου 50.000.000 m³ από τις λίμνες Τριχωνίδα-Λυσιμαχία. Ήτοι το σύνολο των απαιτήσεων άρδευσης θα ανέλθει στο 1.050.000.000 m³ εν αντιθέσει με 515.000.000 m³ της μελέτης.

Η συνεισφορά του Αχελώου στο σύνολο των απαιτήσεων των 1.050 εκ m³ ανέρχονται στα 630 εκ. m³ σε αντίθεση με τα 271 εκ. m³ που προβλέπει η μελέτη. Η απόκλιση μεταξύ πραγματικών και θεωρητικών δεδομένων είναι της τάξης των 359 εκ. m³ όσον αφορά τον Αχελώο.

Σημειώνεται ότι η θεωρητική εκτίμηση των αναγκών άρδευσης της μελέτης βασίζεται στη λήψη διορθωτικών μέτρων για όλο το σύστημα άρδευσης. Βεβαίως χωρίς τη λήψη διορθωτικών μέτρων για όλο το σύστημα άρδευσης είναι φανερό ότι η απόκλιση των 359 εκ. m³ μειώνεται και διαφαίνεται μια προσέγγιση των πραγματικών και θεωρητικών αναγκών άρδευσης, επιβεβαιώνοντας τις πραγματικές.

Φορέας διαχείρισης

Η εκτροπή των 600 εκ m³ είναι προφανές ότι θα δημιουργήσει έντονα προβλήματα στην άρδευση των ήδη αρδευόμενων εκτάσεων ενώ καμιά προοπτική δεν υπάρχει για τη δυνατότητα άρδευσης των νέων προγραμματισμένων έργων. Τέλος, η δημιουργία ενός φορέα για τη διαχείριση των νερών του Αχελώου, μαρτυράει τα νέα προβλήματα που θα δημιουργηθούν με την εκτροπή. Η πολλαπλή χρήση των νερών του Αχελώου (παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, άρδευση, οικολογική σημασία) με τα σημερινά δεδομένα ήδη δημιουργεί προβλήματα χωρίς τη δυνατότητα αντιμετώπισής τους. Αυτή η αντιθετική δυνατότητα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας - άρδευση - οικολογική διάσταση δύσκολα μπορεί να λειτουργήσει σε πλαίσια σύνθεσης χωρίς να δημιουργεί προβλήματα και προς την άρδευση και προς την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας.

Οι επιπτώσεις με την εκτροπή του ποταμού δεν είναι δυνατό να ξεπεραστούν με μια γενικόλογη θέση για την ίδρυση ενός διαχειριστικού φορέα (πρόταση μελέτης) χωρίς μάλιστα να έχουν μελετηθεί και οι αρμοδιότητές του σε κάθε λεπτομέρεια.

Αντίσταση στο θεοκρατικό καθεστώς του Ιράν Πάλη για την ελευθερία

Μια σπίθα αποδείχτηκε αρκετή για να τινάξει στον αέρα όλα τα σχέδια των Ιρανών μουλάδων για μακροήμερευση στην εξουσία. Οι προεδρικές εκλογές–παρωδία που πραγματοποιήθηκαν την 12η Ιουνίου και η εξέγερση που ακολούθησε, κατέστησε τύραννο το θεοκρατικό καθεστώς στη συνείδηση του πολύπαθου ιρανικού λαού, ο οποίος έχει τη φήμη του πιο φιλόξενου σε όλο τον κόσμο.

Οι αντίπαλοι για την προεδρία ήταν όλοι μέλη του ίδιου καθεστώτος που γεννήθηκε προβάλλοντας την ιδέα της ισότητας και της ελευθερίας για να μετατραπεί σε ένα από τα πιο δεσποτικά καθεστώτα της Μέσης Ανατολής με κυριότερα θύματα τις γυναίκες, τους νέους, τους εργαζόμενους και τα μέλη των εθνικών μειονοτήτων. Ο Μαχμούντ Αχμαντινετζάντ, ο εθνικιστής λαϊκιστής πρόεδρος, βρέθηκε αντιμέτωπος με δύο μετριοπαθέστερους μουλάδες, τους Μιρ Χοσεΐν Μουσαβί και Μεχντί Καρουμπί, και τον πρώην διοικητή της διαβόητης Φρουράς της Επανάστασης, Μοχσέν Ρεζαΐ. Περίπου το 40% των πολιτών δεν έκανε τον κόπο να ψηφίσει, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο την αγανάκτησή του για το καθεστώς. Δεκάδες εκατομμύρια Ιρανοί που ψήφισαν, ξύπνησαν το επόμενο πρωί, αντικρίζοντας έναν εφιάλτη. Με τις ευλογίες του ανώτατου θρησκευτικού ηγέτη του Ιράν, Αγιατολάχ Αλί Χαμενεΐ, ο Αχμαντινετζάντ επέβαλε την εξουσία του πραξικοπηματικά και με εκτεταμένη νοθεία στις εκλογές. Σύμφωνα με πληροφορίες από τον Ιρανό εξόριστο Παϊμάν Πιεντάρ, ο Μουσαβί έλαβε πάνω από 19 εκατομμύρια ψήφους, ο Καρουμπί λίγο πάνω από 13 εκατομμύρια ψήφους, ο Αχμαντινετζάντ λίγο πάνω από 5 εκατομμύρια και ο Ρεζαΐ λίγο πάνω από 3 εκατομμύρια ψήφους.

Η ανακοίνωση του αποτελέσματος και η στήριξη που ο Χαμενεΐ πρόσφερε στον Αχμαντινετζάντ πυροδότησε ένα αυθόρμητο ξέσπασμα οργής από εκατομμύρια Ιρανούς που βγήκαν στους δρόμους για να φωνάξουν για μεγαλύτερη ελευθερία. Οι Μουσαβί και Καρουμπί καθώς και οι υποστηρικτές τους έχασαν τον έλεγχο του πλήθους που έκαιγε φωτογραφίες του Χαμενεΐ και των άλλων μουλάδων και φώναζε συνθήματα για επανάσταση, ελευθερία, ισότητα και αλληλεγγύη.

Αγώνας για ελευθερία

Η επανάσταση που ακολούθησε είχε να κάνει πολύ περισσότερο με την ταξική πάλη, παρά με την θρησκεία. Ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι, κυρίως νεαροί, και εργαζόμενοι που ήταν αγανακτισμένοι με τις διώξεις, τους βιασμούς, τα βασανιστήρια και τις φυλακίσεις νεαρών γυναικών που παρέκλιναν από τους κώδικες ένδυσης του Ισλάμ, από τους αστυνομικούς και τους παραστρατιωτικούς και από τον άγριο ξυλοδαρμό εργατών που αποπειράθηκαν να απεργήσουν και να διαδηλώσουν συγκεντρώνονταν στις πορείες, με αποτέλεσμα το καθεστώς να κλυδωνιστεί για πρώτη φορά σοβαρά, καθώς η κατάσταση ήταν ίδια με εκείνη που διαμορφώθηκε κατά την παλλαϊκή εξέγερση εναντίον του σάχη το 1979. Κάθε νεαρός Ιρανός, ειδικά οι γυναίκες, έχουν να πουν αρκετές ιστορίες ταπείνωσης και καταπίεσης στα χέρια πρακτόρων και υποστηρικτών του καθεστώτος. Για αυτούς, κάθε πέτρα που ρίχνουν στην αστυνομία και κάθε πάλη με τους παραστρατιωτικούς δεν είναι απλά μια πράξη πολιτικής ανυπακοής, αλλά η καθαρτική εμπειρία της προσωπικής απελευθέρωσης. Οι νεαροί διαδηλωτές έδειξαν σαφώς με τα συνθήματά τους ότι δεν καθοδηγούνται από κανέναν.

Τουλάχιστον 250 νεκροί

Το καθεστώς απάντησε, δείχνοντας το πραγματικό πρόσωπό του. Χιλιάδες παραστρατιωτικοί και αστυνομικοί, επιβιβαζόμενοι σε μοτοσικλέτες, ακροβολισμένοι σκοπευτές στις ταράτσες των πολυκατοικιών άρχισαν να «θερίζουν» και να δέρνουν διαδηλωτές, ακόμη και ηλικιωμένες γυναίκες, και να προχωρούν σε πογκρόμ συλλήψεων και διώξεων με αποτέλεσμα να δολοφονηθούν τουλάχιστον 250 άνθρωποι και χιλιάδες άλλοι να φυλακιστούν, όπως καταγγέλλουν Ιρανοί εξόριστοι. Ανάμεσα στα θύματα συμπεριλαμβάνεται η Νέντα Αγκά Σολτάν, μια 26χρονη φοιτήτρια που μετατράπηκε σε ηρωίδα των διαδηλωτών. Η καταστολή είχε ως αποτέλεσμα να αναπτυχθεί ένα δίκτυο συνεργασίας των διαδηλωτών με τους συνδέσμους τους στο εξωτερικό μέσω κάθε διαθέσιμου τεχνολογικού μέσου για να πείσουν τη διεθνή κοινότητα να τους στηρίξει.

Όσοι θέλουν αλλαγή στη χώρα, περιμένουν πλέον την ενδοκαθεστωτική σύγκρουση που ίσως οδηγήσει στην πτώση του Χαμενεΐ από τους μετριοπαθέστερους καθεστωτικούς που κινούνται πλέον παρασηκνιακά, όπως ο πρώην πρόεδρος, Αλί Ακμπάρ Χασεμί Ραφσαντζανί, ο οποίος, πάντως, κατηγορείται για διαφθορά.

Σημασία έχει ότι οι Ιρανοί νέοι, γυναίκες, εργαζόμενοι και άνεργοι απέδειξαν ότι κανένα καθεστώς τρόμου δεν μπορεί να σταματήσει το κύμα αγανάκτησης και την πορεία προς τη δημιουργία μιας πιο ελεύθερης κοινωνίας.

Δημήτρης Ουζουνίδης

Είναι ένα πλήρες ειδήσεων καλοκαίρι. Το Ιράν ξαναζεί μέρες '79, όταν η εξέγερση ανάγκαζε το Σάχη και την αυτοκράτειρα Φαράχ να εγκαταλείψουν τη χώρα και ν' αναχωρήσουν «για διακοπές» στην Αίγυπτο. Με αφορμή τα αμφιλεγόμενα αποτελέσματα των εκλογών οι Ιρανοί κατέβηκαν στους δρόμους της Τεχεράνης, συγκρούστηκαν, μάτωσαν κι ανάγκασαν τη διεθνή κοινότητα να στρέψει πάνω τους το βλέμμα της. Είναι μια χώρα νέων ανθρώπων το Ιράν, καθώς το 65% του πληθυσμού είναι κάτω από 30 χρόνων. Τριάντα χρόνια ακριβώς πριν, στις 23 Ιουλίου του '79 ο Αγιοταλάχ Χομείνι, που με τους μουλάδες διαδέχθηκε τους Παχλεβί στην εξουσία, απαγόρευε τη μετάδοση μουσικής από τα ραδιόφωνα, θεωρώντας την ως υπεύθυνη για τη διαφθορά των νέων. Με την ελπίδα αυτή τη φορά να υπάρξει πραγματική κοινωνική ανατροπή, έχοντας απέναντί τους παραστρατιωτικές οργανώσεις, οπαδούς του Αχμαντινετζάντ, φτωχούς ανθρώπους στην πλειοψηφία τους, την αντιπολίτευση του Μοσαβί να υποστηρίζει επίσης το ισλαμικό σύνταγμα, χωρίς να υπόσχεται πολλά, θάναι μακρύς ο δρόμος γι' αυτά τα παιδιά που γεννήθηκαν όταν απαγόρευτηκε η μουσική.

Την ίδια ώρα, κανάλι που βράζει – όπως θάλεγαν και στις ειδήσεις στα κανάλια- θυμίζει η Ονδούρα, μετά την απόφαση του προέδρου Ζελάγια να πραγματοποιήσει δημοψήφισμα προκειμένου να διεκδικήσει δεύτερη θητεία (είναι γλυκό το φιλί της εξουσίας, απ' ότι καταλαβαίνω και δύσκολα αποσύρουν απ' αυτήν οικειοθελώς). Στρατιωτικοί εισέβαλαν στο σπίτι του Ζελάγια και τον πήραν, με τις πυτζάμες του, όπως λέγεται δραματικά τον μετέφεραν στην Κόστα Ρίκα, και έχρισαν πρόεδρο της χώρας τον Ρομπέρτο Μιτσελέτι, ξυπνώντας μνήμες απ' όλα μαζί τα made in USA, πραξικοπήματα στην Κεντρική και Λατινική Αμερική και πονοκεφαλιάζοντας τον Μπαράκ Ομπάμα, που πρέπει να αποδείξει ότι δεν είχε αυτή τη φορά η CIA ανάμιξη στο γεγονός. Αγνωστο πως θα εξελιχθεί η κατάσταση στην Ονδούρα, καθώς οι συνταγματάρχες δεν κάνουν βήμα πίσω, ο Τσάβες απειλεί ακόμη και με εισβολή, υποστηρικτές του Ζελάγια αποκλείουν δρόμους, γέφυρες και αεροδρόμια, οπαδοί του Μιτσελέτι οργανώνουν μαζικές προσευχές για την ειρήνη με την υποστήριξη της Καθολικής Εκκλησίας και ευαγγελιστών και ένας έφηβος έχει ήδη πέσει νεκρός.

Βαρύς ο φόρος του αίματος και στο Δρόμο του Μεταξιού στην Κίνα και συγκεκριμένα στην επαρχία Ξινγιάνγκ. Πρόκειται για μια αυτόνομη επισήμως περιοχή, όπως και το Θιβέτ, ωστόσο οι περίπου 8,5 εκατομμύρια μουσουλμάνοι Ουιγούροι, τουρκικής καταγωγής που ζουν εκεί έχουν διαφορετική άποψη. Οι Ουιγούροι αποτελούσαν το 90% του πληθυσμού, ωστόσο η κινεζική κυβέρνηση οδήγησε στην περιοχή τους Χαν –τη μεγαλύτερη εθνοτική ομάδα της χώρας- αλλάζοντας εντελώς το τοπίο. Σήμερα οι Χαν αποτελούν το 40% και απολαμβάνουν, τα περισσότερα προνόμια, ενώ οι Ουιγούροι εκτοπίζονται σε άλλες περιοχές αναγκασμένοι να αναζητήσουν δουλειές. Η επαρχία είναι πλούσια σε κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου, ενώ συνορεύει με οχτώ κράτη της κεντρικής Ασίας και όπως είναι λογικό δεν έχει καμιά διάθεση η κινεζική κυβέρνηση να την αποχωριστεί, ενώ με βίαιο τρόπο καταστέλλει την όποια διαμαρτυρία. Για οχτακόσιους νεκρούς μιλούν οι Ουιγούροι στις συγκρούσεις που ξέσπασαν στις αρχές Ιουλίου, συγκρούσεις που ανάγκασαν τον πρόεδρο Ζιντάν να εγκαταλείψει τη σύνοδο των G8 στην Ιταλία και να επιστρέψει στη χώρα του. Στην περιοχή αυτή την ώρα έχει επέμβει ο στρατός, έχουν γίνει εκατοντάδες συλλήψεις, ενώ οι αρχές απειλούν με εκτέλεση τους υποκινητές.

Είναι ένα καλοκαίρι πλήρες ειδήσεων διεθνώς, με τα media να δίνουν τον καλύτερο τους εαυτό για να το καλύψουν. Μέσα σ' αυτόν τον καταιγισμό μια είδηση τους ξέφυγε και δεν θέλω να πιστέψω από σκοπό.

Η 31χρόνων Marwa El-Sherbini έφθασε στη Γερμανία πριν τρία χρόνια, συνοδεύοντας τον άνδρα της Ali El-Sherbini, που ολοκλήρωσε τη διδακτορική του διατριβή στη φαρμακολογία, στο Ινστιτούτο Max Planck της Δρέσδης και θα επέστρεφαν στην Αίγυπτο στο τέλος αυτής της χρονιάς. Πριν ένα χρόνο, η Marwa έπαιζε με το παιδί της σε μια παιδική χαρά, όταν δέχθηκε επίθεση από τον Alex W., επειδή φορούσε μαντήλα. Εκείνη του έκανε μήνυση και την Τετάρτη 1η Ιουλίου η υπόθεση έφτασε στο ακροατήριο, στο εφετείο της Δρέσδης. Την ώρα που κατέθετε η Marwa, έγγυος στο δεύτερο παιδί της, ο κατηγορούμενος της επετέθη με στιλέτο, της κατάφερε 18 πλήγματα, από τα οποία και υπέκυψε. Ο Ali, που έτρεξε να τη βοηθήσει μαχαιρώθηκε και αυτός ενώ οι αστυνομικοί που κλήθηκαν θεωρώντας ότι ο Ali ήταν ο επιτιθέμενος (αφού είχε αραβική φάτσα) τον πυροβόλησαν. Βρίσκεται σε κώμα σε νοσοκομείο της Δρέσδης. Η Marwa κηδεύτηκε στις 6 Ιουλίου στην Αλεξάνδρεια και αυτή τη μέρα στη Δρέσδη έγινε διαδήλωση, που μεταξύ άλλων καταδίκασε τη σιωπή των γερμανικών και ευρωπαϊκών media..

...την ίδια ώρα ο πλανήτης κήδευε σε απευθείας μετάδοση ένα ακόμη pop κομμάτι του και μνήμες από '80ς στοιχείωναν τις οθόνες, ενώ τριγύρω το θρίλερ βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη...

Μαρία Μάζη

Οι εργαζόμενοι θα πληρώσουν το μάρμαρο

Διακαή πόθο και “εθνικό στόχο” όλων των κυβερνήσεων αποτελούσε για δεκαετίες το νέο μουσείο της Ακρόπολης. Επιτέλους το φαραωνικό έργο είναι πραγματικότητα.

Σοβαρές και επιστημονικά τεκμηριωμένες αντιρρήσεις για την ανέγερσή του, παρακάμφθηκαν για να ολοκληρωθεί χωρίς προβλήματα το “εθνικό” επίτευγμα...

Θυσία στο βωμό του κέρδους, της ιδιωτικοποίησης και της απαραίτητης γκλαμουριάς έγιναν δεκάδες στρέμματα στον ευρύτερο χώρο, αρχαιολογικά τμήματα του Παρθενώνα που αποξηλώθηκαν για εγκατασταθούν στο μουσείο, διατηρητέα κτήρια στην Αρεοπαγίτου για να έχει... θέα το νέο εστιατόριο.

Πέρα όμως από τα αρχιτεκτονικά, πολιτιστικά και χωροταξικά εγκλήματα, αυτό που επέβαλε ουσιαστικά το μεγαθήριο της Ακρόπολης είναι η πλήρης εμπορευματοποίηση και η νέα εργασιακή πραγματικότητα στο χώρο του πολιτισμού. Το νέο μουσείο είναι ουσιαστικά ο πρώτος αρχαιολογικός χώρος που φεύγει από την αρχαιολογική υπηρεσία και περνά στους μάντζερ και τους χορηγούς. Θα λειτουργεί ως επιχείρηση με διαφορετικούς όρους και “νέες” απαιτήσεις, όλα προσαρμοσμένα στους νόμους της αγοράς και της ανταγωνιστικότητας.

Οι εργαζόμενοι που χρόνια ζουν και δουλεύουν κάτω από το καθεστώς της ανασφάλειας και των συμβάσεων ορισμένου χρόνου, θα κληθούν να πληρώσουν για άλλη μια φορά το μάρμαρο... (που τώρα έχει ειδικό βάρος λόγω Παρθενώνα).

Το νέο εργασιακό καθεστώς τους υπόσχεται εντατικοποίηση στη δουλειά, ευελιξία και πλήρη υποταγή στο εκάστοτε ΔΣ της επιχείρησης, χωρίς δικαιώματα και κυρίως χωρίς το δικαίωμα της διεκδίκησης.

Ας υποκλιθούμε στα ήθη και στον πολιτισμό της αρπαχτής και του κεφαλαίου...

Τάσος Χριστόπουλος

78^η Γενική Συνέλευση της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας (ΔΟΕ)

Μέσα σε κλίμα παζαριών, πολιτικάντικων παιχνιδιών, ανούσιων κενολογιών και εθιμικών πρακτικών από πλευράς κρατικού κομματικού συνδικαλισμού, ολοκληρώθηκε στις 25/6 η 78^η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ, με την ανάδειξη νέου ΔΣ και αντιπροσώπων της ΔΟΕ για το 34^ο τακτικό Συνέδριο της ΑΔΕΔΥ. Από κοινού ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ ψήφισαν την αλλαγή όλων των αιτημάτων της μεγάλης απεργίας του 2006, που εξαιτίας τους αναπτύχθηκε και συλλογικοποιήθηκε ο απεργιακός αγώνας και απέρριψαν μετά βδελυγμίας κάθε αγωνιστικό προσανατολισμό της ΔΟΕ. Ενώ η ΕΣΑΚ (ΚΚΕ) και η Αυτόνομη Παρέμβαση (ΣΥΝ) στο μόνο που επιδόθηκαν ήταν η αναμεταξύ τους χρόνια κομματικοκεντρική τους κόντρα, απαξιώνοντας στην ουσία την από τα κάτω ανάπτυξη των αγώνων και των πολύμορφων δράσεων.

Μοναδική παραφωνία στο στημένο σκηνικό του κρατικού συνδικαλισμού αποτέλεσε το ανεξάρτητο αυτόνομο ριζοσπαστικό εκπαιδευτικό/κοινωνικό ρεύμα των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ-ΚΙΝΗΣΕΩΝ-ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΩΝ που τοποθετήθηκε για όλα τα κυρίαρχα εκπαιδευτικά και πολιτικοσυνδικαλιστικά επίδικα θέματα της περιόδου (ασφαλιστικό-συνταξιοδοτικό, μισθοί, νηπιαγωγοί, ωρομίσθιοι, κ.α.), την οικονομική κρίση και τις συνέπειές της στους εργαζόμενους και τους εκπαιδευτικούς. Προβάλλοντας την από τα κάτω **ανάπτυξη της συλλογικής αγωνιστικής αντίστασης και δράσης και των μαχητικών, αποφασιστικών αγώνων διάρκειας (με απεργιακές μορφές διάρκειας, διαδηλώσεις, καταλήψεις, πολύμορφες δράσεις, απείθεια μέσα και έξω από το σχολείο, εβδομάδες δράσεων, πρωτοβουλίες και κινητοποιήσεις)**. Παράλληλα, υπερασπίστηκε την κοινωνική εξέγερση του Δεκεμβρη, τις εκπαιδευτικές δράσεις του 132^{ου} Δημοτικού σχολείου της Γκράβας που βρίσκεται στο στόχαστρο εθνικιστικών και νεοφασιστικοναζιστικών κύκλων και κατήγγειλε τις επιχειρήσεις-σκούπα ενάντια στους μετανάστες και την κρατική καταστολή.

Τα συνθήματα που κυριάρχησαν στην πανηγυρική συνεδρίαση της 78^{ης} Γ.Σ. της ΔΟΕ αιχμηρά: «Αυτή η πολιτική η αντιλαϊκή δεν παίρνει διορθώσεις, αλλά ανατροπή», «Στα μάτια βιτριόλι και σφαίρες στο ψαχνό, τον πόλεμο το ζούμε κάθε μέρα εδώ», «Σε Ελλάδα, Τουρκία, Αλβανία, ο εχθρός είναι στις τράπεζες και στα υπουργεία», «Καρφί και πρόκα σε κάθε Καλαμπόκα», «Οι μετανάστες είναι της γης οι κολασμένοι, Έλληνες και ξένοι εργάτες ενωμένοι»... Κάνοντας τους κρατικοσυνδικαλιστές της ΔΟΕ και τους επίσημους προσκεκλημένους τους από την ΑΔΕΔΥ, τα πολιτικά κόμματα και τη γ.γ του ΥΠΕΠΘ, να ανατριχιάζουν και να σφίγγουν τους μυς των προσώπων τους. Όχι πάντως από συγκίνηση...

Τέλος, η μεγάλη άνοδος των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ (63 αντιπρ. από 55 και 1 έδρα στο Δ.Σ της ΔΟΕ), που αναδείχτηκαν πλέον σε 3^η δύναμη, καταγράφει τη μεγάλη αγωνιστική κινητικότητα στους Συλλόγους Π.Ε. της χώρας και είναι το αποτέλεσμα της καθημερινής δουλειάς που γίνεται στα σχολεία, τόσο για την υπεράσπιση και διεύρυνση των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών, όσο και για τη σημερινή εδραίωση της αντίπαλης, προς την κρατική παιδαγωγική, θεώρησης των πραγμάτων για μια απελευθερωτική παιδεία σε μια ελεύθερη κοινωνία.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Ο άγριος χώρος των ΜΜΕ

Το πρώτο μεγάλο κανόνι εγχώριας επιχείρησης έσκασε στον άγριο χώρο των media, όπου η διαπλοκή κεφαλαίου και εξουσίας είναι ευδιάκριτη σε βαθμό πρόκλησης.

Η Γιάννα Δασκαλάκη – Αγγελοπούλου, ευνοούμενη των κομμάτων εξουσίας στην διάρκεια της ολυμπιάδας των σκανδάλων και της ασυδοσίας το 2004, αποφάσισε ότι βαρέθηκε να παίζει με τα ΜΜΕ και τίνανε στον αέρα το συγκρότημα, καθώς προφανώς δεν θεώρησε ότι ευνοούνται αρκετά τα συμφέροντα της οικογένειας Αγγελοπούλου.

Το λουκέτο στον «Ελεύθερο Τύπο» και στον ραδιοσταθμό «City 99.5» και οι 450 απολύσεις εργαζομένων ήρθε σαν επιστέγασμα μιας πολιτικής αποδιάρθρωσης κάθε εργασιακού δικαιώματος που εδώ και χρόνια αποτελεί καθεστώς στον κλάδο με τις ευλογίες της συντεχνίας της ΕΣΗΕΑ και των κάθε λογής κρατικοδιαίων και κομματικών παρατρεχάμενων εργατοπατέρων της οδού Ακαδημίας. Με αδιαφορία παρακολούθησαν τις εξελίξεις και οι έως πρότινος μνητές της «κυρίας των ολυμπιακών» που έσπευσαν να πάρουν αποστάσεις από τις διεκδικήσεις των εργαζομένων. Εξίσου αδιάφορα προσπερνάει εξάλλου, το γεγονός ότι εδώ και χρόνια ο χώρος του Τύπου έχει μεταβληθεί σε δοκιμαστικό σωλήνα όλων των επισφαλών μορφών εργασίας και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, με αντάλλαγμα την προβολή των στελεχών της από τους εκδότες-εμπόρους της ενημέρωσης.

Δεν είναι τυχαίο πως χωρίς να κουνηθεί φύλλο, το τελευταίο διάστημα απολύθηκαν 60 εργαζόμενοι στον ραδιοσταθμό «Ξένιο», 38 υποχρεώνονται να αποχωρήσουν από τον ANT1 με τη μέθοδο της «εθελουσίας εξόδου». Εκκωφαντική σιωπή επικρατεί για τις απολύσεις που γίνονται στα περιοδικά του «Κόσμου του Επενδυτή», ενώ κανείς δεν αντιδρά για τις επερχόμενες απολύσεις 100 εργαζομένων που σχεδιάζει μέχρι το τέλος της χρονιάς ο Μπόμπολας του «Εθνους». Παθητικά αναμένονται επίσης κανόνια και σε άλλα μεγάλα συγκροτήματα μεταξύ των οποίων φέρεται ότι είναι και αυτό της «Ελευθεροτυπίας». Την ίδια ώρα απλήρωτοι επί μήνες είναι οι εργαζόμενοι στην «Ντέρμπι» και σε δεκάδες free press κυριαρχεί η μαύρη εργασία.

Η απουσία αντίδρασης από την ξεπουλήμενη ΕΣΗΕΑ και τα θεσμικά συνδικάτα ίσως να μην αποτελεί έκπληξη, ωστόσο το ερώτημα που τίθεται είναι γιατί τόσο μεγάλο έλλειμμα αλληλεγγύης σε ένα κλάδο που πραγματικά μαστίζεται από την εργοδοτική αυθαιρεσία. Η απάντηση ίσως βρίσκεται στη μεθοδευμένη κατασκευή των «αστέρων» των ΜΜΕ, μιας δράκας διαπλεκόμενων, ακριβοπληρωμένων λακέδων της εξουσίας και των αφεντικών που κάνουν τη βρώμικη δουλειά σε κανάλια, ραδιοσταθμούς και εφημερίδες. Χιλιάδες άνθρωποι που νοικιάζουν το μυαλό τους έναντι πινακίου φακής στις γαλέρες των ΜΜΕ, τίθενται στη σκιά των εκλεκτών του συστήματος και μοιραία μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι.

Ακόμη και στις τάξεις των πληβίων της ενημέρωσης όμως, επικρατεί σύγχυση και φαντασικές ταυτίσεις με τα «είδωλα» του κλάδου. Έτσι, δεν είναι λίγες οι φορές που νέα παιδιά συνήθως απλήρωτα, συμπεριφέρονται όπως οι «μεγάλοι» και αρκετές φορές είναι τα καλύτερα τσιράκια της εργοδοσίας. Η αλλοτρίωση εξάλλου, είναι παρεπόμενο της συναναστροφής με τα κέντρα εξουσίας αφού δίνει την ψευδαίσθηση ότι ο κακοπληρωμένος δημοσιογράφος (ή ο απλήρωτος πιτσιρικάς) παίζει κάποιο ρόλο στο σύστημα. Φυσικό είναι λοιπόν να υπάρχει έλλειμμα αλληλεγγύης κυρίως στο εσωτερικό του κλάδου όπου κατά κανόνα επικρατεί η λογική «ο σώζων εαυτόν σωθείτω». Ας μην ξεχνάμε άλλωστε, ότι ο «City 99.5» της Αγγελοπούλου, είναι ο PLANET του Ανδρουλιδάκη που αρχικά επαναλειτούργησε στη νέα του μορφή με τους απεργοσπάστες και τους παρατρεχάμενους της προηγούμενης εργοδοσίας.

Τα παραπάνω είναι πικρές αλήθειες που δεν μειώνουν στο ελάχιστο την αξία της προσπάθειας εκείνων που επιμένουν να αλλάξει ρότα ο κλάδος και υπερασπίζονται την αξιοπρέπεια τους και το δικαίωμα στην πραγματική ενημέρωση. Και αυτό το είδος ανθρώπων του Τύπου υπάρχει ευτυχώς ακόμη.

Μαρία Γερογιάννη

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Συνοπτικός οδηγός για τις απολύσεις και την καταβολή αποζημιώσεων

Το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης επιδείνωσε την κατάσταση των εργαζομένων με αποτέλεσμα τις ανεξέλεγκτες απολύσεις και τις ωμές παραβιάσεις των εργασιακών δικαιωμάτων τους από τα αφεντικά. Λόγω των εργοδοτικών εκβιασμών και πιέσεων που καθημερινά υφίστανται οι εργαζόμενοι, πολλοί υποκύπτουν –ή από άγνοια των εργασιακών δικαιωμάτων τους– και αποδέχονται εγγράφως ακόμα και τη μη καταβολή αποζημίωσης σε περίπτωση απόλυσής τους. Μικρή συμβολή στην ενημέρωση για το ζήτημα αυτό ακολουθεί παρακάτω. Ωστόσο χρειάζεται να επισημανθεί ότι όχι μόνο δεν πρέπει να χαρίζουν τίποτα οι εργαζόμενοι στα αφεντικά τους, αλλά οι απαιτήσεις τους να γίνουν επιθετικές και διαρκείς.

Υπολογισμός αποζημίωσης απόλυσης

Ο υπολογισμός της αποζημίωσης γίνεται με βάση τις τακτικές αποδοχές του τελευταίου μήνα με καθεστώς πλήρους απασχόλησης. **Ειδικότερα για την αποζημίωση απόλυσης συνυπολογίζονται τα δώρα εορτών και το επίδομα αδείας, προσθέτοντας το 1/6 στο συνολικό ύψος της αποζημίωσης.** Η αποζημίωση πρέπει να καταβληθεί κατά τη στιγμή της κοινοποίησης της απόλυσης. Εάν η αποζημίωση υπερβαίνει τις αποδοχές έξι μηνών, ο εργοδότης δικαιούται να καταβάλει αμέσως το τμήμα της αποζημίωσης μέχρι 6 μηνιαίους μισθούς και το υπόλοιπο σε τριμηνιαίες δόσεις, καθεμία από τις οποίες δεν μπορεί να είναι κατώτερη από τις αποδοχές τριών μηνών.

Κάθε αγωγή εργαζομένου για καταβολή ή συμπλήρωση της αποζημίωσης, πρέπει να ασκηθεί μέσα σε διάστημα έξι μηνών από τότε που του γνωστοποιήθηκε η απόλυση. Αποζημίωση δεν οφείλεται: **1.** Πριν από τη συμπλήρωση διμήνου. **2.** Αν οικιοθελώς παραιτηθεί ο εργαζόμενος. **3.** Στη σύμβαση ορισμένου χρόνου, εκτός αν καταγγεληθεί πριν από τη λήξη της από τον εργοδότη, οπότε οφείλονται όλοι οι μισθοί του υπόλοιπου χρόνου. **4.** Στη σύμβαση ορισμένου έργου.

Στις περιπτώσεις διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου έργου ή έργου, χωρίς να δικαιολογείται από τη φύση των εργασιών ο καθορισμός ορισμένης διάρκειας, θεωρείται ότι υπάρχει ενιαία σύμβαση εργασίας και οφείλεται αποζημίωση. Στην περίπτωση μήνυσης εις βάρος του εργαζομένου για αδίκημα που διαπράχθηκε κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή του απαγγέλθηκε κατηγορία για αδίκημα τουλάχιστον σε βαθμό πλημμελήματος, εάν απαλλαγεί ο μισθωτός δικαιούται να ζητήσει την αποζημίωσή του.

Η απόλυση των εργαζομένων μπορεί να γίνει μόνο κατόπιν έγγραφης προειδοποίησης πριν από ορισμένο χρόνο, που είναι ανάλογος με τα χρόνια υπηρεσίας του στον εργοδότη. Η προειδοποίηση αυτή ονομάζεται προμήνυση. Ο χρόνος της προμήνυσης φαίνεται στους Πίνακες αποζημίωσης. Στην περίπτωση αυτή ο μισθωτός παραμένει στην εργασία του μέχρι να λήξει ο χρόνος προμήνυσης και κατά την απόλυσή του καταβάλλεται το 1/2 της νόμιμης αποζημίωσης.

Οι παραπάνω πίνακες αποτελούν ένα γενικό μπουσούλα ενημέρωσης ανέργων και εργαζομένων που απολύονται. Σε κάθε περίπτωση, εργαζόμενοι και κυρίως άνεργοι που εντοπίζουν παραβιάσεις στα εργασιακά τους δικαιώματα ή στο ύψος της αποζημίωσης που δικαιούνται, μπορούν να απευθυνθούν στο Γραφείο Ενημέρωσης Ανέργων που λειτουργεί στην Αθήνα (Βούλγαρη 1 και Πειραιώς, τηλ. 210 5244.011 ή στο τηλ. 1966 από όλη την Ελλάδα, [mail to:kepea@gsee.gr](mailto:mail.to:kepea@gsee.gr)).

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

Ανθρωποθυσίες στο βωμό του κέρδους

Στο χρηματιστήριο του κέρδους η αξία της ανθρώπινης ζωής ορίζεται ανάλογα με την θέση και την εμπλοκή του καθένα στα γρανάζια του κρατικού μηχανισμού.

Φυσικό ήταν λοιπόν, κανείς «ευαίσθητος» να μην ασχοληθεί με τις ζωές εκείνων που χάνονται ή σακατεύονται καθημερινά στα σύγχρονα κάτεργα της δημοκρατίας τους, εξάλλου ήταν εργάτες, ντόπιοι ή μετανάστες, που γι αυτούς νοιάζονται μόνο οι οικείοι και οι συνάδελφοί τους.

Μόνο μέσα στο τελευταίο τρίμηνο στις λίστες των δολοφονιών εκ προμελέτης προστέθηκαν ακόμη 15 νεκροί, ενώ τέσσερις σακατεύτηκαν:

- **6 Απριλίου:** Ηλεκτροτεχνίτης που εργαζόταν στην εταιρία Μήτρου, τραυματίστηκε σοβαρά στο χέρι όταν αυτό πιάστηκε στην τροχαλία ασανσέρ που επισκεύαζε.
- **15 Απριλίου:** Σκοτώθηκε από ηλεκτροπληξία στο Κέντρο Υψηλής Τάσης (ΚΥΤ) Καρδιάς όπου εργαζόταν ο υπομηχανικός Κωνσταντόπουλος Νίκος.
- **20 Απριλίου:** Νεκρός εργάτης σε νεοαναγειρόμενη οικοδομή της οδού Διονυσίου Σολωμού στη Νέα Ιωνία, μετά από πτώση. Μέτρα ασφαλείας ... το κενό.
- **23 Απριλίου:** Κατά την εκσκαφή για την αποκατάσταση αρδευτικού αγωγού έξω από το Πρωτοχώρι Κοζάνης, χωρίς κανένα μέτρο ασφάλειας, χωρίς αντιστήριξη, που έπρεπε απαραιτήτως να υπάρχει, έγινε κατολίσθηση με αποτέλεσμα να καταπλακωθεί ο Zaimi Bladimir, 34 χρονών και να βρει τραγικό θάνατο. Το έργο ήταν εργολαβία της ΜΠΕΤΟΚΑΤ Α.Ε. .
- **6 Μαΐου:** Σοβαρό τραύμα στον θώρακα υπέστη εργάτης του Ομίλου «Νηρέα» (ιχθυοκαλλιέργειες), όταν αυτός και συνάδελφοί του υποχρεώθηκαν να δουλέψουν σε επικίνδυνες καιρικές συνθήκες στην ανοιχτή θάλασσα. Παρόλο τον τραυματισμό και τη συνέχιση των δυσμενών καιρικών συνθηκών η εταιρία συνέχισε να λειτουργεί τα πλοιάρια της.
- **7 Μαΐου:** Ο 35χρονος εργάτης Μιχάλης Ψίχαλης που δούλευε για την επισκευή του πλοίου «OLMEGA», για λογαριασμό του εργολάβου Τσιμπιδή στο Πέραμα, κινδυνεύει να χάσει το μάτι του και από τύχη δεν έχασε την ζωή του, όταν ο γερανός που χειριζόταν έσπασε λόγω ανύπαρκτης συντήρησης.
- **8 Μαΐου:** Ο 40χρονος Ευάγγελος Βλαστός έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια της εργασίας του σε μάντρα οικοδομικών υλικών στο Ρέθυμνο, όταν το ανυψωτικό μηχανήμα που χρησιμοποιούσε τον καταπλάκωσε.
- **11 Μαΐου:** Σκοτώθηκε 50χρονος αγνώστων στοιχείων, όταν χτυπήθηκε από γερανό κατά την διάρκεια εργασιών εκβάθυνσης της λιμενολεκάνης στο λιμάνι του Ηρακλείου.
- **14 Μαΐου:** Ιρακινός μετανάστης κατά τη διάρκεια της εργασίας του σε οικοδομή ήρθε σε επαφή με ηλεκτροφόρα σύρματα και μεταφέρθηκε σε σοβαρή κατάσταση με ασθενοφόρο στην μονάδα εντατικής θεραπείας του Γ. Ν. Ρεθύμνου.
- **16 Μαΐου:** 45χρονος υπάλληλος έχασε την ζωή του όταν εγκλωβίστηκε ανάμεσα στις πόρτες του ασανσέρ του σουπερ μάρκετ που εργαζόταν.
- **18 Μαΐου:** Νεκρός βρέθηκε ο 43χρόνος οικοδόμος Ανάργυρος Τουρλίδας, από πτώση στις εργασίες κατα-

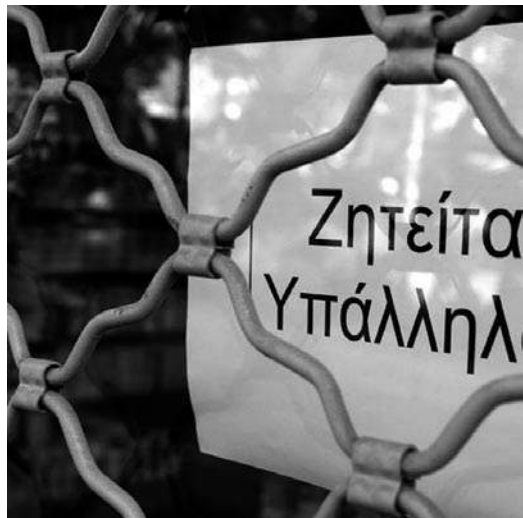
σκευής υδροηλεκτρικού φράγματος που έχει αναλάβει η εταιρεία «ΤΕΡΝΑ» στο Αγρίνιο.

- **19 Μαΐου:** Τη ζωή του έχασε, ο 52χρονος εναερίτης της ΔΕΗ, Βαγγέλης Ρουκλιώτης στην Κάρυστο, από ηλεκτροπληξία, την ώρα που μαζί με συνάδελφό του δούλευαν πάνω σε κολόνα της ΔΕΗ για αποκατάσταση βλάβης.
- **23 Μαΐου:** Ο 52χρονος Φώτης Κουιμτζές, εργαζόμενος στο δήμο Βουλιαγμένης, πέθανε από τον τραυματισμό που υπέστη, όταν το απορριμματοφόρο που οδηγούσε στην Αττική Οδό ξαφνικά ξέφυγε από το δρόμο και αναποδογύρισε. Νεκρός 33χρονος εργάτης από το Πακιστάν, στην Αγία Παρασκευή στην Αθήνα, μετά από πτώση του κατά την διάρκεια εργασιών κλαδέματος. Ο εργολάβος της εργασίας ακόμα αναζητείται.
- **29 Μαΐου:** Ένας 54χρονος υπάλληλος καθαριότητας του δήμου Παλαμά έχασε την ζωή του, όταν κατά τη διάρκεια αποκομιδής απορριμμάτων στην πόλη του Παλαμά και ενώ βρισκόταν όρθιος στην ειδική θέση, στο πίσω μέρος απορριμματοφόρου, έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο οδόστρωμα.
- **2 Ιουνίου:** Νεκρός ο 35χρονος Διπλάρης Σταμάτης από ηλεκτροπληξία, στο εργοτάξιο της εταιρίας Άκτωρ για την κατασκευή, περιοχής ολοκληρωμένης τουριστικής ανάπτυξης (Π.Ο.Τ.Α.) στο Ρωμανό Μεσσηνίας. Νεκρός ο Βιζάνι Μάρτους 23 χρονών από ηλεκτροπληξία, σε οικοδομή στη Ανθήλη Λαμίας.
- **3 Ιουνίου:** Ο 42χρονος Ανάργυρος Τζανάκος έπεσε στο φωταγωγό από τον 6ο όροφο, στο κτίριο ιδιωτικής κλινικής που ανακατασκευαζόταν, στο κέντρο της Αθήνας, με αποτέλεσμα τον θάνατο του.
- **15 Ιουνίου:** Λιμενεργάτης τραυματίστηκε σοβαρά κατά τη διάρκεια των εργασιών για την εκφόρτωση υγρού φορτίου από το δεξαμενόπλοιο «EVOLI STAR» στο λιμάνι του Βόλου.
- **17 Ιουνίου:** Φρικτό θάνατο επιφύλασσε το μεροκάματο για μια 42χρονη μετανάστρια που εργαζόταν σαν καμαριέρα στο ξενοδοχείο Ramira της Κω. Η άτυχη γυναίκα εγκλωβίστηκε στον ανελκυστήρα προσωπικού, ο οποίος δεν λειτουργούσε σωστά λόγω πλημμελούς συντήρησης, με αποτέλεσμα να τραυματιστεί θανάσιμα στο λαιμό. Η εργοδοσία προσπάθησε να αποκρύψει το γεγονός εκβιάζοντας και τρομοκρατώντας το προσωπικό του ξενοδοχείου.
- **7 Ιουλίου:** Ο εργάτης της κατασκευαστικής εταιρίας ΑΚΤΩΡ Κιοσέ Μουσταφά 47 ετών, αφήνει την τελευταία του πνοή στη διάρκεια των εργασιών διάνοιξης σήραγγας στον Άγιο Στέφανο Δομοκού, για την κατασκευή σιδηροδρομικής γραμμής.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος
Μαρία Γερογιάννη

Εδραιώνεται η εργασιακή ζούγκλα

Σχέδια για την περεταίρω συρρίκνωση μισθών με την ενίσχυση της ελαστικής εργασίας και νέες αλλαγές στο ασφαλιστικό καθεστώς περιλαμβάνει το κύμα παρεμβάσεων που δρομολογούνται μέσα

στο κατακαλόκαιρο με στόχο την πλήρη εδραίωση του καθεστώτος εργασιακής ζούγκλας από το φθινόπωρο.

Μέχρι τα τέλη Αυγούστου αναμένεται η έκδοση του πορίσματος της δεύτερης κατά σειρά επιτροπής που θα αποφανθεί για τη λίστα των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων. Και στη νέα επιτροπή, συμμετέχει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ. Σκοπός της επιτροπής είναι η δραστική μείωση των επαγγελμάτων που θεωρούνται βαρέα και ανθυγιεινά, ενώ για να χρυσωθεί το χάπι προαναγγέλλεται ότι ενδέχεται να αναγνωριστούν ως ΒΕΑ κάποιες επαγγελματικές κατηγορίες που σήμερα εξαιρούνται. Οι εργαζόμενοι που από το φθινόπωρο θα εξαιρεθούν από τα βαρέα θα δουν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησής τους να αυξάνονται μέχρι και πέντε χρόνια και τις συντάξεις τους να μειώνονται έως και 20%,

Παράλληλα, η ατζέντα περιλαμβάνει διαχωρισμό των κλάδων υγείας και σύνταξης του ΙΚΑ προκειμένου να ανοίξει πιο εύκολα ο δρόμος για την ρευστοποίηση και εκμετάλλευση της περιουσίας του Ιδρύματος. Στο τραπέζι έχει τεθεί και η παραπέρα ελαστικοποίηση της εργασίας με αλλαγές στον εργασιακό νόμο Παναγιωτόπουλου που το 2005 θεσμοθέτησε για πρώτη φορά τις εργασιακές σχέσεις –λάστιχο ανάλογα με το πως βολεύονται τα αφεντικά.

Στο όνομα της αντιμετώπισης της ανεργίας τέλος, που πλέον επίσημα αγγίζει το 10% (δεν θεωρείται άνεργος για την ΕΣΥΕ όποιος εργάζεται έστω και μια ώρα το μήνα) και ανεπίσημα ξεπερνάει το 12%, δρομολογούνται νέα κίνητρα για τις επιχειρήσεις στις οποίες προσφέρονται φτηνά ή και δωρεάν εργατικά χέρια. Μεταξύ άλλων, εξετάζεται η επέκταση των επιδοτήσεων για την πρόσληψη ανέργων γυναικών και νέων, καθώς και η εφαρμογή της παλαιάς πρότασης Παπανδρέου για απασχόληση ορισμένων κατηγοριών ανέργων ανασφάλιστων ή με μειωμένο ένσημο.

Η ομηρεία της καθημερινότητας

Την ώρα που τεχνοκράτες και εγκάθετοι του συστήματος απεργάζονται νέα αντεργατικά μέτρα η ομηρεία της καθημερινότητας αποτελεί την δραματική πραγματικότητα χιλιάδων ανθρώπων που καλούνται να επιβιώσουμε σε συνθήκες γαλέρας και με μισθούς πείνας. Είναι κοινή πλέον η διαπίστωση ότι αυξάνονται επικίνδυνα οι θέσεις εργασίας- λάστιχο καθώς η κρίση μετακυλύετε από το κράτος και τα αφεντικά στις πλάτες των εργαζομένων. Από τις αρχές του 2009 καταγράφεται τρομακτική αύξηση της επισφαλούς εργασίας, καθώς φθάνουν τα 200.000 άτομα οι απασχολούμενοι με την ώρα, τη μέρα ή περιστασιακά. Οι κάθε λογής μορφές ελαστικής εργασίας αυξήθηκαν μέσα στο πρώτο εξάμηνο της χρονιάς στο 22,7% και οι μερικά απασχολούμενοι και ελάχιστα αμειβόμενοι υπολογίζεται ότι αντιστοιχούν στο 7,7% του εργατικού δυναμικού από 4,5% τα προηγούμενα χρόνια. Μεταξύ των μερικά απασχολούμενων είναι πολλοί εργαζόμενοι που από θέσεις πλήρους απασχόλησης υποχρεώθηκαν να δουλεύουν λιγότερες ώρες ή μέρες με μικρότερους μισθούς. Η επισφαλής εργασία επιβάλλεται με τον εκβιασμό της ανεργίας, καθώς όπως διακρίνεται από τις πρόσφατες μετρήσεις μειώνονται σταθερά οι προσλήψεις και αυξάνονται οι απολύσεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι τον Απρίλιο και τον Μάιο που συνήθως οι προσλήψεις είναι αυξημένες λόγω τουρισμού, φέτος υπάρχει δραστική μείωση. Ειδικότερα, τον Απρίλιο έγιναν 86.558 προσλήψεις έναντι 108.303 πέρσι, ενώ τον Μάιο διενεργήθηκαν 125.173 προσλήψεις όταν τον ίδιο μήνα του 2008 έφθασαν τις 143.268, Σε δραματικά επίπεδα εξάλλου, κινείται ο δείκτης των απολύσεων καθώς οι απολυμένοι αυξήθηκαν κατά 1.500 τον Απρίλιο (από 36.351 οι καταγγελίες συμβάσεων πέρυσι έφθασαν σε 37.780 φέτος) και σχεδόν κατά 2.000 τον Μάιο (τον ίδιο μήνα του 2008 απολύθηκαν 43.420 και φέτος έγιναν 45.492 απολύσεις).

Μαρία Γερογιάννη

Πίσω από τις λέξεις ή read between the lines

Πριν φτάσει ένα έντυπο στο τυπογραφείο ή μια ταϊνία στις οθόνες χρειάζεται ένας αριθμός ατόμων να δουλέψει στη μετάφραση, στην επιμέλεια και στον υποτιτλισμό. Αυτοί οι άνθρωποι, καθώς είναι αόρατοι για τον τελικό παραλήπτη ή θεατή, ως επί το πλείστον, αντιμετωπίζονται κι ως αόρατοι από τους εργοδότες. Πρόκειται ωστόσο για ειδικευμένους επαγγελματίες που φορολογούνται επειδή εξασκούν αυτό το επάγγελμα και πρέπει να επιβιώσουν εξασκώντας το.

Η φύση της εργασίας τους όμως, τους αναγκάζει να δουλεύουν κυρίως απομονωμένοι και να διαπραγματεύονται μόνοι τους με τους εκδότες ή τους ενδιάμεσους, που σε αρκετές περιπτώσεις, καρπώνονται μεγάλο μέρος της αμοιβής τους.

Εξαναγκάζονται να συνάπτουν συμφωνίες «ευέλκτου» χαρακτήρα με αυτούς, χωρίς τεκμήρια που να αναφέρουν ρητά τους όρους ανάθεσης εργασίας (αμοιβή, προθεσμίες, άλλες ρήτρες) με αποτέλεσμα να υπάρχει μεγάλο χάσμα ανάμεσα στον όγκο δουλειάς και στις απολαβές τους και η καθημερινότητά τους να έχει μετατραπεί σε αγώνα δρόμου για να ανταπεξέλθουν

στις εξοντωτικές προθεσμίες.

Πριν ενάμιση περίπου χρόνο, οι απασχολούμενοι στον τομέα αυτό συναντήθηκαν για να αναζητήσουν κοινές λύσεις για τα προβλήματά τους και συνέστησαν την Πρωτοβουλία Μεταφραστών – Επιμελητών η οποία φέτος ενηλικιώθηκε και έγινε σωματείο (Σύλλογος Μεταφραστών – Επιμελητών – Διορθωτών) για να διεκδικήσει:

- **Καλύτερες συνθήκες εργασίας: καλύτερες αμοιβές, καλύτερη οργάνωση παραγωγής, λογικές προθεσμίες, έγκαιρες πληρωμές, αντικειμενικούς τρόπους κοστολόγησης της δουλειάς μας.**

- **Ρύθμιση των εκκρεμών ασφαλιστικών και φορολογικών μας ζητημάτων.**

- **Κατοχύρωση και ανάδειξη της επαγγελματικής μας ιδιότητας.**

- **Ενίσχυση της μεταξύ μας συνεργασίας και αλληλεγγύης.**

Σοφία Παπαγιαννάκη

Συναντηθήκαμε με τον Κώστα Μαριόγλου και τον Γιώργο Αρχοντόπουλο, πρόεδρο και γραμματέα αντίστοιχα του σωματείου εργαζομένων στην Ε.Υ.Α.Θ, λίγες μέρες μετά από εκείνο το έντονο διήμερο κινητοποιήσεων στο κέντρο της πόλης. Η συνάντηση έγινε στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Buena Ventura.

Οι λόγοι των κινητοποιήσεών τους μας πληροφορούν με σαφήνεια δεν είναι συνδικαλιστικοί αλλά ούτε εργασιακοί και αυτό προσπαθούν να περάσουν στο κόσμο παρά τη παραπληροφόρηση των Μ.Μ.Ε. Το ζήτημα του νερού είναι καθαρά κοινωνικό. Τι θα σημαίνει αν αύριο οι πολυεθνικές ελέγχουν το νερό της πόλης; μας ρωτάνε κοιτώντας μας με απορία. Οι πολυεθνικές λένε για μεγάλες επενδύσεις αλλά αυξάνουν τα τιμολόγια. Δεν θέλουμε να γίνει επανάσταση όπως έγινε στη Λατινική Αμερική και για αυτό βγήκαμε στο δρόμο με τις δικές μας δυνάμεις και θέλουμε να ευαισθητοποιήσουμε τους πολίτες μεταφέροντας αυτή τη διεθνή εμπειρία, όχι μόνο της Λατ. Αμερικής αλλά και της Ευρώπης.

Οι ενδιαφερόμενοι μνηστήρες - “στρατηγικοί επενδυτές” είναι η Suez που κατέχει ήδη το 5,3%. Έχει κάνει κοινοπραξία με ελληνικές εταιρίες για τη διαχείριση των υδάτινων πόρων και άλλα συναφή, η Ισπανική Aguilla, η Γαλλική Veolia, μια αγγλική και προχθές μάθαμε και για μια αμερικάνικη. Ζητάνε ύδρευση, αποχέτευση και βιολογικό καθαρισμό. Αυτές οι πολυεθνικές δεν έχουν και την καλύτερη φήμη για το τι άφησαν πίσω τους, όπου πήγαν και από όπου έφυγαν.

Διαπραγματεύσεις

Γίνονται εν κρυπτώ, δεν υπάρχει πρόσβαση, πρόσφατα στείλαμε εξώδικο που αφορά ενημέρωση και διαβούλευση, γιατί δεν γίνεται να ενημερώνονται οι εργαζόμενοι μόνο μέσα από τον Τύπο. Και βάσει νομοθεσίας είναι παράνομοι. Βλέπουμε ότι η κυβέρνηση εν κρυπτώ και με αδιαφανείς διαδικασίες έχει διορίσει συμβούλους αποκρατικοποίησης τον όμιλο της Εθνικής και την HSBC, χωρίς να έχει γίνει ο διαγωνισμός για να ορίσει τον ανάδοχο που θα έπρεπε κανονικά να προχωρήσει την ιδιωτικοποίηση. Αντιστοίχως και για νομικό σύμβουλο έχει ορίσει το γραφείο του Λυκουρέρζου, και σε αυτό θα έπρεπε να κάνουν διαγωνισμό. Δίνουν στα δικά τους παιδιά δουλειές για να εφαρμόσουν τις συμφωνίες που προφανώς έχουν γίνει σε διακρατικό επίπεδο, όπως με τη Μέρκελ για τη Δ.Ε.Η. και με τον Σαρκοζί για την αγορά εξοπλισμού, και τέλος με τη Suez everonmental. Βιάζονται να τα πουλήσουν γιατί το χρονοδιάγραμμά τους ίσως σκοντάψει στις εκλογές.

Ο αγώνας

Από τότε που τοποθετήθηκε αυτή η διοίκηση ξεκινάει και ο αγώνας μας. Στιγμές είναι η απεργία πείνας του Σεπτεμβρίου του 2007 απέναντι από την πύλη της Διεθνούς Έκθεσης, οι διώξεις αλλά και μετακινήσεις συναδέλφων, η 10ήμερη κατάληψη του κτιρίου της Ε.Υ.Α.Θ. του 2009 με κύριο αίτημα πρόσληψη μόνιμου προσωπικού όχι ενοικιαζόμενους, για 700 θέσεις εργασίας αντί 400 που είναι σήμερα, και συλλογική σύμβαση εργασίας. Μια περίοδο δούλευαν 70 συμβασιούχοι “γαλάζια παιδιά” καλύπτοντας πάγιες και διαρκείς ανάγκες, τους πήγαμε στην επιθεώρηση εργασίας και η υπόθεση είναι στον εισαγγελέα. Όταν εμείς αγωνιζόμασταν, τα Μ.Μ.Ε. διαφήμιζαν τη διοίκηση αλλά και τη μετοχή της εταιρίας, και την ικανότητα του διευθύνοντος συμβούλου. Για εμάς έγραψαν ελάχιστα έως καθόλου.

Μετά την πορεία της προηγούμενης εβδομάδας το πρόβλημα του νερού έγινε και πρόβλημα της πόλης, είμαστε ικανοποιημένοι από τη συμμετοχή του κόσμου αν και οι εργαζόμενοι θα μπορούσαν να είναι περισσότεροι. Συμμετείχαν όμως συνελεύσεις γειτονιών, ενεργοί πολίτες. Ο αγώνας μας είναι για το νερό, ούτε αυξήσεις θέλουμε, ούτε συνταξιοδοτικά προγράμματα και επιδόματα.

Την επόμενη μέρα, στην κατάληψη του χρηματιστηρίου βρέθηκαν δύο άτομα. Ο εκπρόσωπος του ελληνικού δημοσίου και ο διευθύνων σύμβουλος και μετά δήλωσαν ότι έγινε γενική συνέλευση. Οι μέτοχοι βρίσκονταν απέξω. Πρέπει η επιτροπή κεφαλαιαγοράς και οι αρμόδιοι να πάρουν θέση.

Απαξίωση της εταιρίας

Η Ε.Υ.Α.Θ. έχει ερημώσει από προσωπικό. Βασίζεται σε φοιτητές των Τ.Ε.Ι. και μαθητές του ΟΑΕΔ που έρχονται για πρακτική. Αυτοί παρέχουν γραμματειακή υποστήριξη αλλά και προσωπικό στα εξωτερικά συνεργεία. Έτσι μειώνουν τα έξοδα και κερδίζουν οι μέτοχοι. Το συνεργείο του Κώστα αποτελείται από τέσσερα άτομα που καλύπτουν 6 περιοχές, δηλ. Συκιές, Πολίχνη, Άνω πόλη, Μετέωρα, Ευκαρπία και Πεύκα, όλες τις βλάβες του δικτύου, συνδέσεις οικοδομών, και υδρομέτρων. Αλλά και τα υπόλοιπα συνεργεία παρουσιάζουν την ίδια εικόνα Δεν μπορούμε να

"Απαξιώνουν το δημόσιο χαρακτήρα του νερού..."

Συνέντευξη με τον πρόεδρο και τον γραμματέα του σωματίου εργαζομένων στην Ε.Υ.Α.Θ

εξυπηρετήσουμε τον κόσμο, και ο κόσμος συναινεί στα σχέδιά τους. Έχουν σκοπό και μέθοδο. Και οι ουρές στα ταμεία σε αυτό οφείλονται.

Στο κεντρικό αντλιοστάσιο στην περιοχή του Δενδροποτάμου λόγω έλλειψης ειδικευμένου προσωπικού έχουν βάλει ανειδίκευτους εργάτες. Έχουμε απευθυνθεί στην Κ.Ε.Π.Ε.Κ. και στην επιθεώρηση εργασίας αλλά κανείς δεν έχει κάνει τίποτα. Είναι επικίνδυνο γιατί εκεί υπάρχουν τόνοι χλωρίου.

Απαξιώνουν λοιπόν το δημόσιο χαρακτήρα του νερού και παρυσιάζουν την ιδιωτικοποίηση ως τη μόνη λύση.

Ο βιολογικός σταθμός και το διυλιστήριο νερού έχουν κατασκευαστεί από συγχρηματοδότηση της Ε.Ε. και των Ελλήνων πολιτών, είναι στη σύμβαση γραμμένο ότι πρέπει να το λειτουργεί η Ε.Υ.Α.Θ. με δικό της προσωπικό αλλά, λόγω έλλειψης προσωπικού και κυρίως βούλησης, το δίνουν με απευθείας ανάθεση εδώ και χρόνια σε εργολάβους, ούτε καν ο διεθνής μειοδοτικός διαγωνισμός δε τελειώνει και επί σειρά ετών εκκρεμεί. Μόνο δύο εταιρίες συμμετέχουν, η πρώτη είναι η εταιρία που λειτουργούσε τις εγκαταστάσεις μέχρι τότε αλλά τα προαπαιτούμενα του διαγωνισμού την έθεταν ανίκανη να συμμετάσχει! Και η δεύτερη ήταν μια ελληνική σε κοινοπραξία με την SUEZ! Για να μην είναι άγονος ο διαγωνισμός κράτησαν την ελληνική εταιρία. Οι εργαζόμενοι εδώ και χρόνια προτείνουν να πάρει τη διαχείριση των εγκαταστάσεων αυτών η Ε.Υ.Α.Θ.

Σκέψεις

Πρέπει να αναρωτηθεί ο κάθε πολίτης γιατί υπάρχει το κράτος, συνεισφέρουμε φόρους, αλλά δεν μας παρέχει τίποτα, αν πουλήσουν και τα αυτονόητα όπως είναι το νερό, τι μας μένει μετά; Ας υπάρξει η πολιτική συμφωνία για το ποια αγαθά πρέπει να είναι δημόσια και ας ρυθμιστούν ως άρθρο του συντάγματος, όχι να τα παζαρεύουν οι κάθε λογής κυβερνήσεις! Μετά θα έρθει και ο αέρας. Άλλωστε και τα δάση αμφισβητούνται μετά την αναθεώρηση του άρθρου 14. Μόνο η φορολογία δεν αμφισβητείται.

Η Ε.Υ.Α.Θ έχει 15.500.000 ευρώ καθαρά κέρδη για το 2008 και 20.000.000 ευρώ υπολογίζονται για το 2009. Από τον Τύπο μαθαίνουμε ότι θα την πουλήσουν για 50.000.000 ευρώ. Δηλαδή, θα πουληθεί όσο τα κέρδη μόλις των τριών τελευταίων ετών, και, προσέξτε, ο αγοραστής θα κάνει απόσβεση σε τρία χρόνια, και θα πιέσει λένε τους δήμους και το δημόσιο για να πληρώσουν τις οφειλές τους στην εταιρία. Και έτσι η εταιρία θα κάνει τις επενδύσεις που δεν κάνει μέχρι σήμερα. Είναι παράλογο, θα έρθει ο ιδιώτης για να πιέσει την κυβέρνηση να μας φορολογήσει περισσότερο για να κάνει τις νέες επενδύσεις.

Η απάντηση του υπουργού οικονομικών για την ιδιωτικοποίηση των κερδοφόρων Δ.Ε.Π.Α. και Ε.Υ.Α.Θ. ήταν πως και η Ολυμπιακή ήταν κάποτε κερδοφόρα αλλά δείτε που κατέληξε μερικά χρόνια αργότερα, να βάζουν οι Έλληνες πολίτες το χέρι βαθιά στην τσέπη για να τη συντηρούν. Μας λέει, δηλαδή, ότι έχουμε κερδοφόρες υπηρεσίες αλλά είναι ανίκανοι να τις διαχειριστούν και θα τις "βάλουν μέσα", για το λόγο αυτό θα τις δώσουν στον ιδιώτη να παίρνει αυτός το κέρδος και όχι το κράτος.

Και η παγκόσμια τράπεζα λέει ότι το νερό είναι εμπόρευμα, δύο αντιπρόεδροι της Suez είναι σύμβουλοι της.

Για εμάς τους εργαζομένους και πολίτες της Θεσσαλονίκης, μεγάλη είναι η ευθύνη του Υπ. Μακ. Σταύρου Καλαφάτη ο οποίος είναι και μέλος της διυπουργικής επιτροπής για την ιδιωτικοποίηση του νερού, αλλά έλεγε και άλλα έκανε, έχουμε ζητήσει επανειλημμένα συνάντηση μαζί του αλλά αυτός δεν μας απαντά καν.

Εμείς πιστεύουμε ότι ο σκοπός μιας δημόσιας εταιρίας δεν είναι να παράγει κέρδος αλλά να παρέχει τις υπηρεσίες νερού στους δημότες, και αν υπάρχουν κέρδη να επιστρέφονται στους πολίτες μέσα από επισκευές του δικτύου, αλλαγή των σωληνώσεων αμιαντού, με τη δημιουργία νέων δεξαμενών και εγκαταστάσεων.

Μετοχές και χρηματιστήριο

Η Ε.Υ.Α.Θ. ανακοινώνει εδώ και χρόνια έργα και επενδύσεις, εταιρίες και συμπράξεις όπως δίκτυο οπτικών ινών μέσα από τους αγωγούς της αποχέτευσης, κοινοπραξία για εμφιάλωση νερού και άλλα, τα οποία επηρεάζουν ανοδικά την πορεία της μετοχής αλλά είναι φούσκες. Το μόνο που έχουν πραγματοποιήσει είναι να τοποθετήσουν κεραίες κινητής τηλεφωνίας σε κτήρια της εταιρίας.

Το Φεβρουάριο του 2008 ανακοίνωσαν συμφωνία με την Ericson για τις τοπικές ίνες, και μάλιστα ξεκίνησαν και πιλοτικό πρόγραμμα. Τον Ιούνιο του 2009 ανακοίνωσε νέο πρόγραμμα, αυτή τη φορά με την Cosmoline, μετά για φωτοβολταϊκά πάρκα, ενέργεια από τη βιομάζα κτλ. Η διοίκηση έχει μοιράσει πάνω από 1.000.000 για διαφήμισή της και προβολή μη εφαρμόσιμων project, και η μετοχή ανεβαίνει.

Ταυτόχρονα, προσθέτει ο Γιώργος, η Ε.Υ.Α.Θ. χρωστάει περίπου 8.000.000 ευρώ στην Ε.Υ.Α.Θ. παγίων από την οποία και παίρνει το νερό, έχει να πληρώσει περίπου τέσσερα χρόνια... άφησε την αρχική της υποχρέωση για την οποία και θεωρητικά μετοχοποιήθηκε, την κατασκευή κτηρίου που θα στεγάσει τον κύριο όγκο των υπηρεσιών της στην Τούμπα, το οποίο ενώ δεν υπάρχει εγκαινιάστηκε από τον κ. Φώλια.

Το 2001 χάσαμε μια ευκαιρία, θα έπρεπε να προσβάλουμε εξ αρχής τη μετοχοποίηση του νερού και την εισαγωγή της εταιρίας στο χρηματιστήριο. Σήμερα γνωρίζουμε καλύτερα, όποιος και αν προσπαθήσει να δώσει τη διαχείριση του νερού σε ιδιώτη, θα προσφύγουμε στα δικαστήρια και πιστεύουμε πως συνταγματικά θα δικαιωθούμε.

Πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών

Υπάρχει συνεχής πόλεμος μεταξύ εργοδοσίας και σωματίου, διώξεις σε όλα τα επίπεδα, σε μέλη συνδικαλιστικών οργάνων αλλά και σε απλούς εργαζομένους, μετακινήσεις από τις θέσεις τους. Πίεση σε παραίτηση προϊστάμενων, ακόμα και γενικών διευθυντών, γιατί δεν πήγαιναν με τα "νερά" τους! Άλλοι καθαιρέθηκαν από τις θέσεις τους. Μας κάνουν αγωγές και μηνύσεις,

μείωση μισθών και ενσήμων και επιβολή προστίμων. Οι αγωγές εις βάρος των εργαζομένων είναι πάνω από 10.000.000 ευρώ κατά και των δυο σωματείων.

Οι πιέσεις που δέχονται καθημερινά οι εργαζόμενοι είναι μεγάλες. Το άσχημο είναι ότι η πολιτεία και το αρμόδιο υπουργείο δεν κάνουν τίποτα για μας. Πρόσφατα τα πράγματα άρχισαν να ξεφεύγουν ακόμη περισσότερο και είχαμε φαινόμενο σωματικής βίας από προϊστάμενο τμήματος σε απλή εργαζόμενη. Ο Προϊστάμενος αυτός θα έπρεπε να έχει καθαίρεθεί εδώ και μήνες από τη θέση του όταν στο τμήμα του αποκαλύφθηκε υπεξαίρεση ποσού μεγαλύτερου των 300.000 ευρώ αλλά μέχρι και σήμερα δεν έχουν κινηθεί πειθαρχικές διαδικασίες. Δύο μέτρα και δύο σταθμά για τους απλούς εργαζομένους και τα γαλάζια παιδιά της Διοίκησης.

Τόσα χρόνια οι υπουργοί μάς μιλούσαν για δικαιοσύνη η οποία θα μιλούσε και τότε θα έπαιρναν τα κατάλληλα μέτρα για μας. Και όμως, όσες υποθέσεις μας έχουν τελεσιδικήσει είναι αθωωτικές για εμάς. Σήμερα εντελώς συμπτωματικά είχαμε την εκδίκαση της έφεσης του διοικητικού συμβουλίου της εταιρίας η οποία ζήτησε αναβολή. Πρωτόδικα είχαν καταδικαστεί σε τρεις μήνες φυλάκισης και παραμένει στη θέση της. Δεν ξέρουμε αν αυτή είναι πανελλήνια ή παγκόσμια πρωτοτυπία

Δεν εγκρίνουμε τον ισολογισμό της εταιρίας γιατί δε μας τον δίνουν να τον εξετάσουμε, και όσο αφορά τη μείωση των τιμολογίων, οι περισσότερες από τις εφημερίδες παρουσιάζουν ότι δεν είμαστε υπέρ της και ότι μειοψηφήσαμε στην απόφαση του συγκεκριμένου διοικητικού συμβουλίου, κάτι το οποίο είναι ψέμα. Επιπλέον μας παρουσιάζουν και ως υψηλόμισθους με αμοιβές 45.000 ευρώ, πράγμα που είναι παντελώς ψέμα. Το χρησιμοποιούν για δημιουργία κακού κλίματος σε βάρος των εργαζομένων για να μην έχουμε συμμάχους στον αγώνα κατά του ξεπουλήματος του νερού. Ευτυχώς, ο κόσμος δεν τρώει κουτόχορτο.

Η πρόταση

Προτείνουμε επιστροφή στο δημόσιο 100% και συνδιαχείριση από την τοπική αυτοδιοίκηση, κοινωνικούς φορείς και, για ζωτικής σημασίας θέματα, και από τους πολίτες. Μιλούν για ιδιωτικοποίηση ενός απαραίτητου για τη ζωή αγαθού, εμείς πιστεύουμε πως μια τέτοια απόφαση μπορεί να ληφθεί μόνο μετά από δημοψήφισμα. Για μας το νερό είναι δημόσιο αγαθό, όχι απλά κοινωνικό. Πρέπει να έχουν πρόσβαση όλα τα ζωντανά πλάσματα.

Στο σύνταγμα να πρέπει να κατοχυρωθεί ξεκάθαρα ο δημόσιος χαρακτήρας του νερού, έτσι στο μέλλον καμιά κυβέρνηση ό,τι κι αν αυτή πρεσβεύει δεν θα μπορεί να το πουλήσει. Όπως σήμερα η Ε.Υ.Δ.Α.Π. πουλάει νερό στη Κύπρο, αύριο η Suez ίσως να πουλάει το νερό της Θεσσαλονίκης στην Υεμένη και αυτό ίσως γίνει σε βάρος των πολιτών της Θεσσαλονίκης. Δεν πρέπει να ξεχνάμε τις ραγδαίες κλιματικές αλλαγές που μόνο ευημερία και επάρκεια νερού δεν θα φέρουν.

Καλούμε σε εγρήγορση την κοινωνία, γιατί μέσα στο καλοκαίρι και τα θερινά τμήματα της βουλής μπορεί να παρθούν αποφάσεις. Πρέπει η κυβέρνηση να ξέρει ότι θα μας βρει στο δρόμο, όχι μόνο τους εργαζομένους αλλά όλους τους Θεσσαλονικείς, σαν μια γροθιά. Το πολιτικό κόστος για αυτούς θα είναι μεγάλο.

Και φυσικά θα είμαστε στη Μεσοχώρα, στο κάμπινγκ της υπεράσπισης του ποταμού Αχελώου και κατά του φράγματος του αίσχους.

Για να μην πίνουμε το νερό... εμφιαλωμένο

Το ζήτημα του νερού της πόλης της Θεσσαλονίκης ταλαιπωρεί εργαζόμενους και απλούς πολίτες εδώ και δύο περίπου χρόνια. Οι συνεχείς αγώνες των εργαζομένων για το πάγωμα του σχεδίου ιδιωτικοποίησης της ΕΥΑΘ, έφεραν αποτελέσματα: το πρόβλημα του νερού πέρασε στις συνελεύσεις γειτονιάς, στα στέκια και στις συλλογικότητες, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένα μέτωπο, το οποίο θέτει ως πρωταρχικό αίτημα την καταστροφή οποιουδήποτε σεναρίου, το οποίο να προσβάλλει το δημόσιο-κοινωνικό χαρακτήρα του νερού ως αγαθό.

Μετά από συζητήσεις με τους εργαζόμενους στο νερό, οι συνελεύσεις γειτονιάς έθεσαν το ζήτημα της ΕΥΑΘ προ «ημερησίας διατάξεως». Η Ανοιχτή Συνέλευση Καλαμαριάς διοργάνωσε εκδήλωση αφιερωμένη στο νερό της πόλης, με τη συμμετοχή απλών πολιτών, μελών ανοιχτών συνελεύσεων της Θεσσαλονίκης, αλληλέγγυων από τον α/α χώρο, καθώς και συνδικαλιστών της εταιρίας. Ταυτόχρονα, πραγματοποιήθηκε κάλεσμα για την Πέμπτη 25 Ιουνίου, όταν και πραγματοποιήθηκε πορεία στο κέντρο της πόλης με αρκετή συμμετοχή. Οι αγωνιστικές κινήσεις συνεχίστηκαν μια μέρα μετά, όταν έγινε αποκλεισμός των γραφείων της ΕΥΑΘ και δεν επιτράπη στους μεγαλομετόχους που είχαν προγραμματισμένη συνάντηση, να συζητήσουν το οτιδήποτε.

Είναι σημαντικό να ειπωθεί ότι τα ΜΜΕ έθωπναν κανονικά ό,τι αφορούσε τα παραπάνω, αποδεικνύοντας περίτρανα το βρώμικο ρόλο που παίζουν στην υπόθεση της ΕΥΑΘ. Και είναι γνωστό ότι μεγαλοεκδότες των Αθηνών έχουν εμπλακεί ενεργά στην πώληση του νερού της πόλης.

Εμείς ως ενεργοί πολίτες της Θεσσαλονίκης, όντας σε συνεχή επικοινωνία με τους εργαζόμενους της εταιρίας, είμαστε έτοιμοι να μπλοκάρουμε οποιαδήποτε κίνηση πραγματοποιηθεί προς την πώληση της ΕΥΑΘ, να δείξουμε στο κράτος ότι όλα τα πράγματα έχουν ένα κόστος, ένα τίμημα. Και για μας, το τίμημα του νερού είναι τεράστιο και αδιαπραγμάτευτο.

Δημήτρης Καταϊφτός

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΧΕΛΩΟΥ – ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΧΩΡΑΣ Πρόγραμμα camping 5-15 Αυγούστου

Τετάρτη 5/8

πρωί: Οικο-περίπατος: Γνωριμία με τα οικοσυστήματα της Νότιας Πίνδου (γύρω από τον Αχελώο) – Ομάδα νέων της Μεσοχώρας, Ορειβατικός Σύλλογος Αργινίου, Φοιτητές Δασολογίας Θεσσαλονίκης
απόγευμα: συζήτηση γνωριμίας με τον Αχελώο (ιστορία - βιώματα)
βράδυ: προβολή ντοκιμαντέρ για τον Αχελώο (στο ποτάμι)

Πέμπτη 6/8

πρωί: παρέμβαση στα έργα της εκτροπής Σήραγγα – Συκιά, συνέντευξη τύπου στα Τρίκαλα
απόγευμα: προβολή ταινίας (στο χωριό)
βράδυ: Αυτοσχεδιασμοί funk jazz (στο ποτάμι)

Παρασκευή 7/8

απόγευμα: συνάντηση κινημάτων και οικολογικών οργανώσεων σε αίθουσα του χωριού
βράδυ: Γιορτές Μεσοχώρας: πολιτιστικό, καλλιτεχνικό πρόγραμμα με παραδοσιακή μουσική στην πλατεία του χωριού

Σάββατο 8/8

απόγευμα: ομιλία – συζήτηση με κεντρικό θέμα “Ενέργεια και Νερό”, λαϊκή συνέλευση στην πλατεία του χωριού
βράδυ: Γιορτές Μεσοχώρας: συναυλία με reggae μουσική στην πλατεία του χωριού

Κυριακή 9/8

πρωί: συγκέντρωση και πορεία στο φράγμα της Μεσοχώρας

Δευτέρα 10/8

πρωί: Οικο-περίπατος: ανάβαση στο όρος Αυγό
απόγευμα: Οι επιπτώσεις της εκτροπής και του φράγματος στη Μεσοχώρα (Γ. Παπαδημητρίου, Κ. Μπούρος)
βράδυ: live funk jazz (στο ποτάμι)

Τρίτη 11/8

πρωί: παιδικό εργαστήρι
απόγευμα: αστικός χώρος και νερό – τουριστική ανάπτυξη και νερό
βράδυ: live rock (στο ποτάμι)

Τετάρτη 12/8

πρωί: Κουνγκ Φου, Hungar, αυτοάμυνα, χρήση κονταριού, clu kun, tai chi, γυναικεία αυτοάμυνα (στο ποτάμι), παιδικό εργαστήρι
απόγευμα: Αυτο-οργανωμένη δασοπροστασία
βράδυ: Μουσικά δρώμενα από σχήματα, παρέες και άτομα

Πέμπτη 13/8

πρωί: παιδικό εργαστήρι
απόγευμα: Έδαφος, νερό και η πρόταση της οικολογικής γεωργίας. Η Θεσσαλία αντικρίζοντας το μέλλον
βράδυ: το camping μαγειρεύει αυτοσχεδιάζοντας και γλεντάει το ίδιο

Παρασκευή 14/8

πρωί: Το παιδικό εργαστήρι πάει οικο-περίπατο
απόγευμα: παρουσίαση του παραμυθιού “Το παιδί και το ποτάμι” του Ν. Σκιαδά, συνέλευση – απολογισμός του camping και των δράσεων
βράδυ: συναυλία με λαϊκή μουσική (στην πλατεία του χωριού)

Σάββατο 15/8

απόγευμα: Από το “Γη και Ελευθερία” στη σύγχρονη ελευθεριακή πρόταση (Γ. Φούφας, Μ. Επιτρόπουλος)
βράδυ: αποχαιρετιστήριο γλέντι στην κοίτη του ποταμού

Οι διακοπές είναι δικαίωμα, το Ελεύθερο Κάμπινγκ επιλογή μας

Για όσους το αγνοείτε, το ελεύθερο κάμπινγκ απαγορεύεται στην Ελλάδα. Ένας μεταδικτατορικός νόμος του 1974 απαγορεύει το στήσιμο σκηνής σε οποιονδήποτε υπαίθριο χώρο. Ψηφισμένος τότε για να προσδώσει νομικό μανδύα στην εκδίωξη των τσιγγάνων και των χίππυς της εποχής, αυτή η νομική διάταξη εξυπηρετεί σήμερα άλλες λειτουργικότητες.

Με δικαιολογία την προστασία της φύσης αλλά με προφανή σκοπό την περαιτέρω αποικιοποίηση των ζώων μας από τη διαμεσολάβηση του κέρδους η νομική αυτή απαγόρευση στοχοποιεί όλους εμάς που επιλέγουμε μία άλλη σχέση με τη φύση, ως εγκληματίες και μας εκδιώκει. Μπορείτε να φανταστείτε ποιοι έρχονται όπου εκδιώκονται οι ελεύθεροι κατασκηνωτές. Είναι αυτοί που δεν δίνουν δεκάρα για τη φύση, πάντα φυσικά με την κάλυψη του νόμου και της τάξης. Έτσι, στις παρθένες παραλίες, που κάποτε σύχναζαν οι κοινότητες των ελεύθερων κατασκηνωτών σε αρμονία με την άγρια φύση, ξεπηδούν κάμπινγκ, ξενοδοχεία, εστιατόρια, ξαπλώστρες, ομπρέλες κτλ, όλα σε πολύ λογικές τιμές εκπόρνευσης του φυσικού μας περιβάλλοντος.

Η φύση δεν είναι μόνο το καταφύγιο για τις διακοπές μας αλλά μας έχει ανάγκη όσο την έχουμε και εμείς. Έτσι, το καλοκαίρι, σε όποιον τόπο ελεύθερης κατασκήνωσης και αν βρεθούμε, συγκροτούμε κοινότητες, αυτοδιαχειριζόμαστε την καθαριότητά μας και ανταπαντάμε σε κάθε είδους επιδρομή με κοινωνική απεύθυνση στους ντόπιους πληθυσμούς.

Αντώνης Μπρούμας

Ομοφοβία εντεύθεν κι ευείθεν του παραπετάσματος

Σ.σ.: Επιλέγω να μη χρησιμοποιώ το αρσενικό γένος, εκτός αν είναι απολύτως απαραίτητο

Η συμμετοχή μου, μαζί με άλλες 24 ακτιβίστριες από την Ελλάδα, στο Pride της Σόφιας (Σάββατο 27/6/09) ήταν ουσιαστικά και η πρώτη μου επίσκεψη στη Βουλγαρία. Αυτό περιορίζει τη διεισδυτικότητα του βλέμματός μου στην εκεί έμφυλη κατάσταση, όσο και αν η ομοφυλοφιλική ταυτότητα αλλά και η ομοφοβία αρθρώνονται και οικοδομούνται στο δυτικό κόσμο με παρόμοιο τρόπο.

Την Παρασκευή, με πρωτοβουλία της ΟΛΚΕ και του Athens Pride, ένα λεωφορείο όδευσε από Ελλάδα προς Σόφια. Σε αυτό το λεωφορείο, με επιβαίνοντα 25 μη straight άτομα και δύο straight οδηγούς, μου ζητήθηκε για πρώτη φορά στη ζωή μου να μη φιλιέμαι με το αγόρι μου.. Βεβαίως, και άλλοτε έχουν αδερφές/λεσβίες (ποτέ straight – από straight έχω δεχθεί bashing μόνο όταν δεν κάνω κάτι) αντιδράσει αμήχανα επειδή έκανα ό,τι κάθε straight με το αγόρι της, όμως ποτέ δεν μου έχουν πει κατηγορηματικά να σταματήσω.

Από τα σύνορα μέχρι τη Σόφια μάς συνόδευσε μπατσικό. Εκεί η ασφαλιολαγνεία επιτάχθηκε: μην προκαλείτε, μη βγαίνετε από το ξενοδοχείο, να ενημερώνετε όπου πηγαίνετε. Παντού караδοκούν φασίστριες, έτοιμες να σας επιτεθούν. Αυτό το κλίμα ενστερνίστηκε άκριτα η ελληνική πλευρά, μεταφέροντάς μας τις επιταγές των οικοδεσποτών μας. Η διοργάνωση αποφάσισε να θυσιάσει κάθε ελευθερία για περισσότερη ασφάλεια κι εμείς έπρεπε να το σεβαστούμε. Το βράδυ, αφού φάγαμε σε εστιατόριο, όπου μας δόθηκε άδεια να επιδοστούμε την πουσία και τη λεσβιότητα μας (πρώτη φορά χρειάστηκε άδεια για να το κάμω αυτό), κινηθήκαμε προς ένα πουσντράδικο-λεσβιάδικο μερικά τετράγωνα μακρύτερα. Μεταξύ μας ο ιδιοκτήτης του club και εκ των διοργανωτών του Pride, εφοδιασμένος, μάλιστα, με ασύρματο για άμεση επικοινωνία με τους σεκιουριτάδες του, μια λεσβία επικηρυγμένη από τις φασίστριες, πολλές butch λεσβίες-νταλικές και πουσντάρες-θηλυπρεπείς gay. Αυτό όμως που θα προκαλούσε, για το οποίο έπρεπε να γίνει παρατήρηση, ήταν το ότι το αγόρι μου κρατούσε το χέρι μου. Ως αν οι φασίστριες μας μισούν γι' αυτό που κάνουμε και όχι για αυτό που είμαστε! Η διασκέδαση που ακολούθησε ήταν ομολογουμένως σε χώρο και κλίμα πολύ ανώτερων προδιαγραφών από οτιδήποτε στην Ελλάδα.

Ήδη την πρώτη ημέρα άρχισαν να καταδεικνύονται κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά του Pride, όπως η από τα πάνω χρηματοδότηση και οργάνωση –μάλιστα σε βαθμό που να μου μοιάζει ξένο προς τις Βουλγάρες LGBT– και η προστασία από εταιρεία security.

Την επόμενη ημέρα όσες τόλμησαν να ξεμυτίσουν από το ξενοδοχείο πριν από το Pride ανέφεραν πως η εικόνα περί αστυνομοκρατίας και φασιστριών σε κάθε γωνία δεν αντιστοιχεί στην πραγματικότητα. Κατά το Pride, βέβαια,

πράγματι οι μπάτσοι σε συνεργασία με 70 σεκιουριτάδες απέτρεψαν φασίστες, κυρίως νεαρά αγόρια, που έκαναν απλώς κωλοδάχτυλα από το να προχωρήσουν σε κάτι πιο δραστικό. Το Pride είχε παλμό, συμμετοχή πάνω από την αναμενόμενη (περίπου 400 άτομα) και η ίδια η αλληλεπίδραση με απλές συμμετέχουσες μ' έπεισε για το εύστοχο και ορθό της παρουσίας μας εκεί: μια όποια προσπάθεια για ορατότητα και απενοχοποίηση είναι επιτακτικές ανάγκες στη Βουλγαρία.

Η ημέρα συνεχίστηκε κι έληξε με συζητήσεις, καλό φαγητό, βόλτες και party. Χαρακτηριστικό της τρομολαγνείας ότι την πρώτη φορά που βγήκα από το χώρο που φυλασσόταν από μπάτσους και σεκιουριτάδες αισθάνθηκα απειλούμενος και τελικά φοβερά ξαφνιασμένος που γύρω μου υπήρχαν απλώς άνθρωποι που ψώνιζαν, έτρωγαν, σουλατσάριζαν, όπως οπουδήποτε στο (δυτικό) κόσμο.

Την τελευταία ημέρα το group μας, συνοδεία ενός Βούλγαρου ακτιβιστή, κάνει σύντομο tour, όπου προειδοποιήθηκε να είμαστε πολύ straight όταν μπαίνουμε σε εκκλησίες. Προτού αναχωρήσουμε επισκεφθήκαμε για καφέ και φαγητό ένα χώρο όπως το Σύνταγμα: καφετέριες, μεσοαστές που κάνουν τη βόλτα τους, εστιατόρια. Κι ενώ για το group οι φασίστες-που-καράδοκούν-παντού-έτοιμοι-να-επιβάλουν-την-έμφυλη-τάξη έχουν γίνει ανέκδοτο(πού'ν'τοι;θαορμήσουν σαν κομάντο μέσα από παρακείμενη λίμνη), πάλι μας υπενθυμίζεται να μην κάνουμε τίποτε πουσντρολεσβιακό. Έχοντας τόσο απόλυτα μπει στη λογική της μη πρόκλησης και στην επισημάνσή μου ότι οι φασίστριες είναι τελείως απίθανο να επιτεθούν σ' ένα τέτοιο χώρο, μου υποδεικνύεται ότι, παρόλα αυτά, εκεί υπήρχαν οικογένειες και μικρά παιδιά!!!

Η ομοφοβία βρίσκεται σε (πρώην) Ανατολή και σε Δύση, σε LGBT και σε straight. Ο αγώνας για την απελευθέρωση της ομοφυλοφιλικής επιθυμίας είναι αγώνας ενάντια στη φασίστρια μέσα μας, όσο και σ' αυτήν έξω από μας.

Αριστείδης Παρασκάκης

ΕΜΠΡΑΚΤΗ ΑΜΗΛΕΪΤΥΗ ΣΤ@ LGBT & Q

Σ.σ.: Το παπάκι @ χρησιμοποιείται για να καλύψει το κενό της ελληνικής γλώσσας σε ζητήματα έμφυλων ταυτοτήτων.

Την περίοδο που διανύσαμε υπήρξε ένας έντονος προβληματισμός τόσο μεταξύ των queer και αντιεξουσιαστικών ομάδων όσο και στο εσωτερικό τους, σχετικά με τη συμμετοχή τους ή όχι στο Athens Pride. Το μούδιασμα ήταν εύλογο και αντιμετωπίστηκε με εύλεκτο τρόπο σχεδόν από όλες. Ωστόσο, τα ερωτήματα παραμένουν ανοικτά. Κατά πόσο μπορεί κάποιος @ να χωρέσει στην εμπορική πολιτική του «Pride»; Κατά πόσο μια queer μπορεί να προσαρμοστεί στην ομοκανονική αυτοαναφορικότητα του «Pride»; Αυτά και άλλα εξίσου θεμελιώδη ερωτήματα ταλανίζουν το κίνημα σχετικά με το εν λόγω διεθνές πανηγύρι κι επειδή το queer, κατά την προσωπική μου άποψη, δεν μυρίζει απλώς, αλλά ευωδιάζει αναρχία, οι προβληματισμοί είναι κοινοί.

Το ερώτημα τέθηκε με σαφήνεια: **κατά πόσο κάποιος @ queer ή μη αναρχικός @ οφείλει ή όχι να σταθεί αλληλέγγυος στο Pride της Σόφιας;** Η απάντηση από μέρους μου δόθηκε αβίαστα. Η αλληλεγγύη των queer αναρχικών απέναντι στην καταπίεση που δέχονται οι LGBT και Q στη Βουλγαρία πρέπει να είναι δεδομένη, καθώς στη γείτονα χώρα το λενινιστικό μοντέλο όχι μόνο απέτυχε, αλλά επιπλέον εκκόλαψε το φίδι του σύγχρονου νεοναζισμού. Όσο LGBT και Q δεν πρόκαμε να σφάξει ο Στάλιν ανέλαβαν να το κάνουν τα παραστρατημένα εγγόνια του.

Όμως τα πράγματα δεν μοιάζουν τόσο ευκρινή για κάποιους. Η βάση των εθνικιστών στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες απαρτίζεται από εργατόπαιδα, σε αντίθεση με τους μπουρζουάδες διοργανωτές και διοργανώτριες του Pride, που εμπορευματοποιούν τη σεξουαλικότητά τους. Για έναν απλώς queer ίσως να μην τίθεται ευκρινώς το δίλημμα, για κάποιος @ αντιεξουσιαστή @ όμως ναι. Όταν κάποιος @ προτάσσει το ταξικό ζήτημα πάνω από το κοινωνικό, εγκλωβίζεται και περιορίζει την αλληλεγγύη τ@. Έτσι και οι εργατιστές σύντροφοι, παρακάμπτοντας το ρατσισμό, την ομοφοβία και τις δολοφονικές επιθέσεις των ναζιστών που δέχονται οι LGBT και Q στη Βουλγαρία, προτίμησαν να σιωπήσουν και να περιορίσουν σε μια κριτική της εμπορευσιμότητας και της ταξικότητας του «Pride». Εδώ θέλω να φωνάξω, για να ακούσουν κάποιος @, ότι ο αγώνας μας είναι πρωτίστως κοινωνικός και δευτερευόντως ταξικός. Στεκόμαστε αλληλέγγυος @ στους LGBT και Q και όχι στο «Pride» αυτό καθαυτό ως θεσμό.

Είναι άξιο θαυμασμού τόσο οι αντιεξουσιαστές @ από τη Βουλγαρία, που κατέβασαν μπλοκ στην πορεία, όσο και οι διοργανωτές και διοργανώτριες του «Pride», που –ασχέτως της ταξικής τους θέσης– θέτουν τη ζωή τους σε κίνδυνο για να δηλώσουν περήφανα το δικαίωμά τους στη σεξουαλική επιλογή, διότι σε μια κοινωνία τόσο εθνικιστική όσο αυτή της πρώην σοσιαλιστικής Βουλγαρίας, το να είσαι αναρχικός @ ή γενικώς αντιεττοκρατικός @ είναι εξίσου επικίνδυνο για να βρεθείς μαχαιρωμένος @ στη γωνιά του δρόμου.

Μάρκος Χατζηπιέρας

Susma, haykir, escinseller vardir!

Μη σωμαίνετε, φωνάξτε, οι ομοφυλόφιλοι υπάρχουν!

Για 17η χρονιά η Lambda Istanbul, η LGBT οργάνωση της Κωνσταντινούπολης, οργάνωσε την εβδομάδα LGBT υπερηφάνειας που έληξε με μια καταπληκτική γιορτινή πορεία κατά μήκος ενός από τους κεντρικότερους εμπορικούς πεζόδρομους της πόλης.

Η εβδομάδα υπερηφάνειας είναι μία από τις πλέον σημαντικές δράσεις της οργάνωσης Lambda Istanbul –η οποία ιδρύθηκε το 1993– και αποτελεί σταθμό και θεσμό ταυτόχρονα για το LGBT κίνημα της Τουρκίας. Μεταξύ 21 και 28 Ιουνίου μπορούσε κανείς να παρακολουθήσει μια σειρά από συζητήσεις, εργαστήρια, προβολές, περφόρμανς και εκθέσεις. Να συναντήσει LGBT κόσμο από διάφορα μέρη της Τουρκίας αλλά και της Ευρώπης και να κουβεντιάσει για θέματα όπως οι LGBT πρόσφυγες και η αλληλεγγύη προς αυτούς, οι οικογένειες των LGBT και πως μπορούν να βγουν προς τα έξω χωρίς ντροπή, τι μπορεί να γίνει για τα εγκλήματα μίσους και κατά πόσο βοηθούν οι σχετικές νομοθεσίες, τι σημαίνει “40 χρόνια μετά την εξέγερση του Stonewall” για το LGBT κίνημα, κ.α.

Η Κυριακή ξεκίνησε αναπάντεχα αφού η αστυνομία –για πρώτη φορά από το 2003 που οργανώνεται η δημόσια παρουσία στο δρόμο με τη μορφή πορείας– αρνήθηκε αρχικά να επιτρέψει στους περίπου 1500 συγκεντρωμένους ανθρώπους να περπατήσουν την προγραμματισμένη διαδρομή. Μετά από μια ώρα διαπραγματεύσεων και αφού ο κόσμος δεν διαλύθηκε η πορεία τελικά πραγματοποιήθηκε –μια πορεία από αυτές που πραγματικά ξέρονται να διεκδικούν και να γιορτάζουν την ίδια στιγμή που δεν ξεχνούν και βλέπουν στο μέλλον μια κοινωνία δικαιοσύνης και ελευθερίας.

Στις παρακάτω διευθύνσεις περισσότερα για την οργάνωση Lambda Istanbul και το πρόγραμμα της φετινής εβδομάδας υπερηφάνειας (στα αγγλικά)

<http://www.lambdaistanbul.org/php/main.php?menuID=26&altMenuID=56>

<http://prideistanbul.org>

Πηνελόπη Περδικά

Istanbul Pride

Η οικολογική γεωργία της αυτάρκειας

Η Βιολογική Γεωργία, τις τελευταίες δεκαετίες και στην Ελλάδα, αλλά και στις υπόλοιπες χώρες του κόσμου, έχει αναπτυχθεί σημαντικά, καταλαμβάνοντας ένα ποσοστό στη συνολική παγκόσμια παραγωγή αγροτικών προϊόντων, όχι ευκαταφρόνητο. Ανάπτυξη που συνοδεύτηκε από μια αντίστοιχη στροφή στις καταναλωτικές συνήθειες, κυρίως στις αστικές περιοχές των ανεπτυγμένων χωρών.

Η Βιολογική Γεωργία (Οικολογική ή Οργανική), δεν κατέλαβε κατά μεγάλο ποσοστό όμως το σημαντικό μερίδιο στην παγκόσμια αγροτική παραγωγή αλλά και κατανάλωση, στο βόρειο κυρίως ημισφαίριο του πλανήτη μας, από κάποια ισχυρή κινηματική διαδικασία. Τα «πράσινα», «οικολογικά» κινήματα των προηγούμενων δεκαετιών, δεν αποτελούσαν παρά τη βαλβίδα εκτόνωσης του διεθνούς συστήματος της ελεύθερης αγοράς, που λειτούργησε (και λειτουργεί), όταν τα περιβαλλοντικά ζητήματα προκαλούσαν (και προκαλούν) ασφυκτική κοινωνική πίεση.

Το μοντέλο της οικολογικής-εναλλακτικής διαβίωσης, που πλασαρίστηκε ιδιαίτερα τις δεκαετίες του '80 και '90 και κυριάρχησε έκτοτε, από τους παγκόσμιους σχεδιαστές της υποταγής, διέθετε τα εξής υποστηρικτικά στοιχεία της σύγχρονης κυριαρχίας.

Αφ' ενός την διαβίωση, στο αστικό περιβάλλον των σύγχρονων Μητροπόλεων, μ' ότι αυτό συνεπάγεται οργανικά, ψυχικά και πνευματικά, στον εν δυνάμει οικο-καταναλωτή. Συμπαράσυνοντας η οργανική φθορά, απότοκο της ζωής στις πόλεις, το πνεύμα και την ψυχή, ανέδειξε μια σειρά από ψυχοπνευματικές παθήσεις (φοβίες, ανασφάλειες, κατάθλιψη...), που βρίσκοντας πρόσφορο έδαφος στον ιδιοπαθή εγωισμό και ατομικισμό της εποχής, έδωσαν το πρότυπο ενός οικοκαταναλωτή, άριστο ανταλλακτικό του συστήματος κυριαρχίας της αγοράς. Ο οικο-καταναλωτής ανέδειξε την φιλοσοφία του «ατομικιστικού υγιεινισμού», που έφθασε μέχρι τις παρυφές της ευγονικής, στοιχείο της ναζιστικής ιδεολογίας,

αλλά και υπέδειξε το είδος και το μοντέλο της «εναλλακτικής Γεωργίας», που καθιερώθηκε με τον όρο Βιολογική, στις περισσότερες χώρες του κόσμου.

Αφ' ετέρου, την Αποφυσικοποίηση της υπαίθρου, που οδήγησε σε δραματικές αλλαγές το σύνολο σχεδόν των αγροτικών κοινωνιών, οδηγώντας στην κατάρρευση των κοινωνικών σταθερών (αλληλεγγύη, συνεργατισμός, ανάπτυξη της αγροτικής συνείδησης), αλλά και ελαχιστοποιώντας την αυτάρκεια της γεωργικής κοινότητας, την αυτοδιάθεση του γεωργικού προϊόντος και τέλος ελέγχοντας όλο και πιο κεντρικά και συγκεντρωτικά το σχεδιασμό της γεωργικής παραγωγής.

Στην κατεύθυνση του εναλλακτικού μοντέλου οικο-διαβίωσης ως δικλείδα ασφαλείας, η σύγχρονη εξουσία, ανέδειξε το κανονιστικό πλαίσιο της Βιολογικής Γεωργίας, τη δεκαετία του '90, (για την Ευρώπη καν. 2092/91), που την κατέταξε σε μια κλίμακα ασφαλείας, υψηλότερα από την Ολοκληρωμένη Γεωργία (βελτιωμένη εκδοχή της συμβατικής γεωργίας, με ορθολογικότερη χρήση των αγροχημικών και χρήση βιολογικών παραγόντων για γονιμοποίηση ή φυτοπροστασία).

Κατάταξη, που δεν στέρησε την Βιολογική Γεωργία από τον χαρακτηρισμό ως εισροϊκή, Γεωργία που βασίζεται σε εισροές, δηλ. αυξημένες ανάγκες σε αγροτοεφόδια και σημαντική ενεργειακή κατανάλωση), διατηρώντας έτσι τη μητρική της καταγωγή από τη Συμβατική Γεωργία, (την άκρως εισροϊκή), της ορθής γεωργικής πρακτικής, όπως αυτάρεσκα προσθέτουν οι ειδήμονες της γεωργικής επιστήμης.

Η διάκριση της Βιολογικής Γεωργίας, από τη Συμβατική (αγροχημική), τοποθετήθηκε σε καθαρά τεχνικό επίπεδο (αποκλείοντας τα επικίνδυνα αγροχημικά, που ούτως ή άλλως θα έπρεπε στο μέλλον ν' απαγορευτούν) και υιοθετώντας την αειφορία, ως φιλοσοφικό ένδυμα, φτωχό όμως

για να κρύψει την αδυναμία μιας «εναλλακτικής» Γεωργίας, ενουχισμένης απ' τη ζωοποιό δύναμη της βαθιά αγροτικής συνείδησης.

Το μοντέλο της Βιολογικής Γεωργίας εξελίχθηκε και εξελίσσεται σύμφωνα με τις επιταγές του συστήματος της “ελεύθερης” αγοράς, εμπορευματοποιημένο, ανταγωνιστικό, επιχειρηματικό (εξ' άλλου, οι βιοκαλλιεργητές αναφέρονται από τα θεσμικά όργανα ως επιχειρηματίες), διαθέτοντας την ευελιξία όλων των συστημάτων παραγωγής, στην τεχνολογική καινοτομία, αλλά και στην αγοραία λογική. Τον Ιανουάριο του 2009, εφαρμόστηκαν κι οι νέοι Ευρωπαϊκοί Κανονισμοί, που διέπουν την Παραγωγή-Τυποποίηση-Μεταποίηση κι Εμπορία των Βιολογικών Προϊόντων 834/07 και 889/08, επιτρέποντας τη χρήση Βιολογικών Προϊόντων που έχουν επιμολυνθεί με Γ.Τ.Ο. και ανοίγοντας την κερκόπορτα για την κυριαρχία των μεταλλαγμένων. Εξ' άλλου, οι μεγαλύτερες εταιρείες Βιοτεχνολογίας κατέχουν και την παραγωγή Βιολογικών Παραγόντων (ωφέλιμους μύκητες, βακτήρια, ιούς, εφόδια της Βιολογικής Γεωργίας).

Τέλος, η Βιολογική Γεωργία, ανταποκρινόμενη στο αίσθημα ανασφάλειας του κατασκευασμένου οικο-καταναλωτή, ανασφάλεια που τροφοδοτείται από την ψυχοπαθολογική προσωπικότητα που αναπτύσσουν οι χειραγωγημένοι των πόλεων, (αρρωστοφοβικοί, φοβικοί με το θάνατο), καθώς και από την πλασαρισμένη κουλτούρα της σικέ-οικολογίας, υφίσταται σ' ένα άκρως γραφειοκρατικό και συγκεντρωτικό σύστημα ελέγχου και πιστοποίησης από θεσμοποιημένα όργανα (ιδιωτικά, κρατικά και υπερεθνικά), αποστειρώνοντάς την από κάθε έννοια ουσιαστικής κοινωνικής συμμετοχής και ανάπτυξης μέσα στη ζεστή ανθρώπινη κοινότητα.

Φυσικά, δεν θα μπορούσε ν' αναπτυχθεί επιδοτούμενη μια Οικολογική Γεωργία της αυτάρκειας, που θ' αμφισβητούσε συνολικότερα τον εξουσιαστικό κυρίαρχο διατροφικό λόγο παραγωγής - κατανάλωσης και θ' αναδείκνυε

συνολικότερα το ζήτημα της κυριαρχίας, τοποθετώντας ως ακρογωνιαίο λίθο της ελευθερίας την επιστροφή στον οργανικό - φυσικό κόσμο. Η Οικολογική Γεωργία της Αυτάρκειας, είναι ένα μέσον για μια κοινωνία ελευθερίας, που θα πρέπει νομοτελειακά να συγκρουσθεί με το υπάρχον σύστημα.

Είναι μια μη εισροϊκή Γεωργία, που αντλεί τις ρίζες της από τη φιλοσοφία της φυσικής καλλιέργειας (FUKUOKA M.), της Βιοδυναμικής Γεωργίας (STINER), την παγκόσμια κληρονομιά της παραδοσιακής γεωργίας. Είναι γεωργία μικρής κλίμακας, με μικρά αγροκτήματα οργανικά συνδεδεμένα μεταξύ τους και με τη φύση που τα περιβάλλει, στοχεύοντας στην παραγωγή ή συλλογή τροφής, που σχεδιάζεται και ολοκληρώνεται με το πνεύμα, τις δυνατότητες και απαιτήσεις της γεωργικής κοινότητας. Είναι η γεωργία που δεν εργαλειοποιεί την ανθρώπινη εργασία και δεν βιομηχανοποιεί τη γεωργική γη, διαθέτοντας ενεργειακή αυτάρκεια. Είναι η γεωργία που διευρύνει το πεδίο εφαρμογής της και στις πόλεις, αποδομώντας το αστικό τοπίο και κάνοντας δυσδιάκριτα τα όρια πόλης-υπαίθρου. Είναι η γεωργία, που αναδεικνύει την αγροτική συνείδηση ως συστατικό στοιχείο της ελεύθερης κοινωνίας.

Είναι η γεωργία, που στηρίζεται στην Κοινοτική ή Κοινωνική χρήση των μέσων παραγωγής, στις Αντιεραρχικές και Αντικυριαρχικές μορφές οργάνωσης της εργασίας και οριζόντιας αυτοκυβέρνησης της Κοινωνίας.

ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΙΟΥΛΙΟΥ – ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Εν μέσω του θέρους κι έχοντας νοιώσει την καυτή ανάσα του ήλιου στο σβέρκο μας, φίλοι αγρότες, διανύουμε την πιο κοπιαστική αλλά και γόνιμη περίοδο των γεωργικών εργασιών.

- **Τα Χειμερινά σιτηρά**, ξεκίνησαν να συλλέγονται (για σανό ή καρπό), αρχικά η βρώμη και το κριθάρι και στη συνέχεια το σιτάρι και το καλαμπόκι. Η εναλλαγή καλλιέργειας με ψυχανθή (βίκο, λούπινα, Αλεξανδρινό τριφύλλι...) στα σιτοχώραφα αναζωογονεί, τροφοδοτώντας με άζωτο (δεσμεύεται από την ατμόσφαιρα, στα ριζόβια των ψυχανθών), είναι ένας καλός προγραμματισμός, για τους επόμενους μήνες του φθινοπώρου, αντιμετωπίζοντας καλύτερα και τα αγριόχορτα (επιλέγοντας πυκνές σπορές).

- **Τα Κηπευτικά** βρίσκονται στην παραγωγική τους φάση, με αυξημένες τις ανάγκες σε αρδεύσεις, προτείνοντας την στάγδην άρδευση και την εδαφοκάλυψη για εξοικονόμηση υγρασίας, αλλά και σε φυτοπροστασία, όπου εδώ προτείνεται το θειάφι, εκχυλίσματα από τσουκνίδα και πολυκόμμι καθώς και η συγκαλλιέργεια συντροφικών και φυτοπροστατευτικών φυτών (βασιλικός, κατηφές, κρεμμύδι, σκόρδο...).

- **Στα Αμπελοειδή**, τα θειαιψίσματα, το βλαστολόγημα και το ξεφύλλισμα είναι αυστηρά καθορισμένες εργασίες. Στη Σουλτανίνα πραγματοποιείται το χαράκι για τη φυσική αύξηση της ρώγας, σε συνδυασμό με χρήση φυκιών. Θειαιψίσματα είναι απαραίτητα έως και τη συλλογή.

- **Στην Ελιά**, είναι απαραίτητη η δακοπροστασία, τοποθετώντας παγίδες (τροφοελκυστικές ή

φερομονικές), όταν φυσικά υπάρχει καρποφορία.

- **Στα Εσπεριδοειδή**, συνίσταται η χρήση θερινών ποικλιών για την αντιμετώπιση των κοκκοειδών και παγίδων για την προστασία από τη μύγα της Μεσογείου.

- Τέλος, γι αυτούς και τους επόμενους μήνες, η συμβουλή μου προς τους μετανάστες εργάτες γης, που θα αντιμετωπίσουν τις σκούπες και φαράσια του ελληνικού κράτους, η κατάλληλη αντιμετώπιση συνίσταται στην αυτοοργάνωσή τους, σε συνεργασία με τους υγιείς (στα μυαλά και την ψυχή), Έλληνες κατοίκους της υπαίθρου, με τις γνωστικές τεχνικές που αντιμετωπίζουν τις αλεπούδες στα κοτέτσια.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ – ΔΡΑΣΕΙΣ

Σημαντικές ήταν οι δράσεις τον Ιούνιο και στις αρχές Ιουλίου των συντρόφων από το κτήμα Πραποπούλου (Δημιουργικές Αντιστάσεις και Εκδήλωση για το Διατροφικό πρόβλημα στο Παρκάκι της Ναυαρίνου), με τη συνεργασία και συμμετοχή του «Σπόρου». Αξιόλογη και η παρουσία και η δράση συντρόφων από τη συλλογικότητα Αγρός, στην αυτοδιαχειριζόμενη κατάληψη στο πάρκο Τρίτση. Χαιρετίζουμε κάθε απελευθερωμένη σπιθαμή γης από τσιμέντο και εξουσία.

Γιώργος Φούφας

Γεωπόνος – Μέλος της Ελευθεριακής Κίνησης Βιοκαλλιεργητών Κορινθίας

4ο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου

Όπως αποφασίστηκε στη γενική συνέλευση των συμμετεχόντων στο 3ο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου στη Σόφια, το 4ο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου διοργανώθηκε στην Ελλάδα, **27-28 Μάη** στη Θεσσαλονίκη στο πάρκο της Ροτόντα και **29-31 Μάη** στα πλαίσια του **B-Fest** στην Αθήνα.

Η πρώτη μέρα άνοιξε με τον Άγγλο αντιφασίστα αναρχικό **Martin Lux**, ο οποίος μας ανέλυσε τη σκληρή ταξική διάρθρωση της βρετανικής κοινωνίας, μας μίλησε για τον ανοιχτό εμφύλιο πόλεμο τη δεκαετία του '70 όπου λευκοί, μαύροι και ασιάτες νέοι μάχονταν τις φασιστικές ομάδες του NF και του BNP, προετοιμάζοντας το έδαφος για τις εξεγέρσεις του '81 και του '84 σε Brixton και Toxteth αντίστοιχα. Πιστεύει ότι η Βρετανία σήμερα αντιμετωπίζει μια πρωτοφανή κοινωνική κρίση και προβλέπει νέες άγριες εξεγέρσεις. Ο Martin κατέληξε λέγοντας: «Αν η κρίση οδηγήσει σε έναν νέο εμφύλιο πόλεμο εμείς είμαστε έτοιμοι να λάβουμε μέρος σε αυτόν!».

Ο βετεράνος του βουλγαρικού επαναστατικού κινήματος **Alexander Nakov** αναφέρθηκε στη μεγάλη ιστορία του Βουλγαρικού Αναρχικού Κινήματος από το 1920. Εκτενή συνέντευξή του θα έχουμε στο επόμενο τεύχος της Βαβυλωνίας.

Το πρώτο βράδυ έκλεισε με παραδοσιακή μουσική από τους **Συνοριογραμμή** και εργατικά και επαναστατικά τραγούδια από όλο τον κόσμο από τους **Vagabonds**.

Το θέμα της συζήτησης της 2^{ης} μέρας ήταν «Τα Βαλκάνια του εθνικισμού και τα Βαλκάνια της αλληλεγγύης». Ο **Λουκής Χασσιώτης** παρουσίασε τα εθνικά και κοινωνικά ερωτήματα μέσα στις Βαλκανικές φεντεραλιστικές ιδέες, καθώς και τις θέσεις των σοσιαλιστών και των αναρχικών. Ο **Σπύρος Μαρκέτος** εκτίμησε

πως η σημερινή κρίση του καπιταλισμού μπορεί να οδηγήσει είτε στην έξαρση του αυταρχισμού, της καταπίεσης και του φασισμού, είτε αντίθετα σε μια πιο δίκαιη και οικολογικά ευαίσθητη κοινωνία. Ήρθε η ώρα, είπε, να διαλέξουμε πλευρές.

Ο **Andrej Grubacic** συνέχισε πάνω στο ίδιο θέμα, σημειώνοντας πως η σημερινή κατάσταση βάζει επιτακτικά το ζήτημα της ριζοσπαστικής επανονοματοδότησης της έννοιας της αλληλεγγύης. Η αλληλεγγύη πρέπει να δημιουργείται μέσα στους κοινούς αγώνες κι όχι να κατασκευάζεται στη βάση της κοινής ιδεολογίας.

Νοσταλγική Βαλκανική μουσική από τους **Yarim Baidsa Kokorec** και oriental jazz από τους **Ensemble Minoria Grande** έκλεισαν τη δεύτερη βραδιά.

Αναφορά στην παρουσία του Βαλκανικού Φεστιβάλ στο B-Fest

υπάρχει στο προηγούμενο τεύχος της Βαβυλωνίας.

Το φεστιβάλ συγκέντρωσε συντρόφους και εκδόσεις βιβλίων, περιοδικών και μπροσούρων από Ελλάδα, Βουλγαρία, Σλοβενία, Κροατία, Σερβία και Μακεδονία. Η επιτυχία του 4ου Βαλκανικού Αναρχικού Φεστιβάλ Βιβλίου στη Θεσσαλονίκη οφείλεται –εκτός από την επιτυχή διαβαλκανική δικτύωση και την προοπτική που δόθηκε για συνέχιση του θεσμού και άλλων δράσεων– επίσης στο ότι το φεστιβάλ πραγματοποιήθηκε στο κέντρο της πόλης, στην πλατεία της Ροτόντας, επαναικαιοποιώντας το χώρο και δίνοντάς του ένα άλλο νόημα, με τη μεγάλη προσέλευση των κατοίκων.

Το 5ο Βαλκανικό Αναρχικό Φεστιβάλ Βιβλίου αποφασίστηκε να γίνει στο Βελιγράδι.

<http://balkanbookfair.blogspot.com/>

Blue Land vs Kalatrava

Περί τις δύο εβδομάδες προτού το ζεύγος Αγγελοπούλου βάλει λουκέτο στον Ελεύθερο Τύπο, τον ραδιοσταθμό «Σίτυ» και το πόρταλ, πετώντας στο δρόμο 450 οικογένειες δημοσιογράφων, τεχνικών, διοικητικών υπαλλήλων και εργατών, μια «περίεργη» επίσκεψη πραγματοποιήθηκε στο Blue Land, στο Μαρούσι. Στο κτήριο που το 2007 η Γιάννα Αγγελοπούλου μετεγκατέστησε τα ΜΜΕ της.. Ήταν μια ομάδα από τον «Βαράγκη» που κοίταζε την επίπλωση των χώρων. Τότε, κάποιοι εκτίμησαν ότι η «Lady G», ή «Lady Gizzz» όπως πλέον την λένε οι εργαζόμενοι, θα έκανε μια ακόμη ακριβή ανακαίνιση στην εφημερίδα. Δυστυχώς, διαψεύστηκαν. Τώρα γίνεται αντιληπτό ότι είχε ήδη αποφασιστεί το λουκέτο. Στο μεταξύ περίπου ένα μήνα πριν την ανακοίνωση του κλεισίματος, είχε ζητηθεί από όλους τους εργαζόμενους να δηλώσουν τις άδειές τους, ενώ πολλοί εκαλούντο στο λογιστήριο για να ξεκαθαρίσουν ό,τι οικονομικές εκκρεμότητες είχαν, ακόμα και των προηγούμενων ετών.

Επειδή, ουδείς πίστευε ότι το ζεύγος θα τολμήσει να βάλει λουκέτο σε μια ιστορική εφημερίδα και να πετάξει στο δρόμο εκατοντάδες εργαζόμενους, κανείς δεν σκέφτηκε να συνδέσει αυτά τα κομμάτια του πάζλ, που με μαθηματική ακρίβεια οδηγούσαν στο συμπέρασμα ότι κάτι λείαν σοβαρό προετοίμαζαν οι ιδιοκτήτες των ΜΜΕ. Τώρα βέβαια, το ζεύγος –αποκλειστικά δια του εκκαθαριστή του και των δικηγόρων του– ισχυρίζεται ότι κάνει διαπραγματεύση με τους εργαζόμενους. Η ίδια η ΓΣΕΕ, αλλά και οι εργαζόμενοι την χαρακτηρίζουν προσχηματική. Και πώς να μην είναι, όταν το αιφνιδιαστικό και δίχως προηγούμενη

ενημέρωση των εργαζομένων, λουκέτο, αποτελεί ευθεία παραβίαση των νόμων της ελληνικής Πολιτείας. Γνωρίζουν λοιπόν, πολύ καλά ότι παρανόμησαν και τώρα προσπαθούν να μαζέψουν τα ασυμμάζευτα. Οι εργαζόμενοι από την πλευρά τους κάνουν –πράγματι– επίδειξη καλής θέλησης, προσερχόμενοι στην διαπραγμάτευση. Και αντί το ζεύγος να αναγνωρίσει, έστω και αυτή την ύστατη στιγμή, τις τεράστιες ευθύνες του για το κλείσιμο της πρώτης μεγάλης εταιρείας στην Ελλάδα μετά το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, δείχνει το πιο σκληρό εργοδοτικό προσωπό του, αρνούμενο να ικανοποιήσει τα δίκαια αιτήματα. Όπως και να 'χει, η ανταξία των εργαζομένων για τρίτη συνεχή εβδομάδα, είναι πρωτοφανής για τον κλάδο των ελληνικών ΜΜΕ. Πόσο μάλλον, που οι ίδιοι έχουν φτάσει στο σημείο να εκδίδουν και εβδομαδιαία εφημερίδα, τον «Εναλλακτικό Τύπο». Κι' όλα αυτά, δίχως υποστήριξη από τους γαλαζοπράσινους «συνδικαλιστές» της ΕΣΗΕΑ, Σόμπολο και Τσαλαπάτη.

Η κ.Γιάννα Αγγελοπούλου αγόρασε τον κεντροδεξιο-δεξιό, ΕΤ, το 2006, προκειμένου να ικανοποιήσει, ως όλα δείχνουν, τις προσωπικές και πολιτικές φιλοδοξίες της. Προηγούμενως, είχε επιχειρήσει να αγοράσει μια εφημερίδα που εκινείτο σε διαφορετικό πολιτικό μήκος κύματος. Το κεντρο-αριστερό Εθνός. Το ποσόν που προτάθηκε θεωρήθηκε πολύ υψηλό (120 εκ.ευρώ) και έτσι προτίμησε να δώσει 11 εκ.για τον ΕΤ. Μόνο και μόνο τα άλματα από τη μια όχθη στην άλλη δείχνουν ότι απλά ήθελε μια οποιαδήποτε εφημερίδα και όχι μιας συγκεκριμένης πολιτικής κατεύθυνσης. Προ διετίας, μετέφερε τον ΕΤ, από

τον Αλιμο, στο Blue Land. Εκεί, στον πέμπτο όροφο είχε και το δικό της γραφείο. Απέναντί της, το Ολυμπιακό στάδιο και βέβαια, το φαραωνικό του Καλατράβα. Προφανώς, ήθελε να βλέπει καθημερινώς την ακριβοπληρωμένη Ολυμπιακή «επιτυχία» της. Στο κτίριο που αγοράστηκε με λίζινγκ από την οικογένεια Λάτση, εγκατέστησε, εκτός από τον ΕΤ, τον ραδιοσταθμό Σίτυ. Πολύ σύγχρονα γραφεία και εξοπλισμός, με την διαφορά ότι ήταν χώροι παντελώς ακατάλληλοι για δημοσιογραφική δουλειά. Μια «αμερικανιά», ένα απέραντο γήπεδο, που κανείς δημοσιογράφος δεν μπορούσε να μιλήσει από το τηλέφωνο με μια πηγή του, επειδή ακουγόταν μέχρι την άλλη άκρη της μεγάλης αίθουσας, κ.ο.κ. Όλα δείχνουν ότι ήθελε να εγκαταστήσει ένα απρόσωπο εργασιακό μοντέλο, όπως απρόσωπη και απολιτική ήταν η εφημερίδα που έβγαζε. Να σημειωθεί πως ενώ η εφημερίδα εξεδίδετο από το 1983, το πρώτο φύλλο του νέου ΕΤ, είχε τον αριθμό ...«1».

Την εφημερίδα βέβαια, ανέλαβαν τα golden boys της κ.Αγγελοπούλου. Καλοπληρωμένοι μάνατζερ και σύμβουλοι, ως επί το πλείστον από το περιβάλλον της και το «Αθήνα 2004». Αυτοί κουβάλησαν τους «δικούς» τους, ενώ παράλληλα απολύονταν παλαιότεροι δημοσιογράφοι, με τη μορφή των «οικειοθετών αποχωρήσεων». Επειδή όμως, «κάτι» δεν της άρεσε, άλλαξε τον έναν διευθυντή κατόπιν του άλλου. Ετσι, μέσα σε δυόμισι χρόνια άλλαξε πέντε (!) διευθυντές. Κάτι που προφανώς αποτελεί το δικό της Ολυμπιακό ρεκόρ. Μαζί με τους νεοερχόμενους, έφταναν και νέοι «ημέτεροι», ενώ με τους αποχωρούντες έφευγαν οι «κολλητοί» τους, κ.ο.κ. Δηλαδή, φαύλος

κύκλος. Στο μεταξύ, τα έξοδα αυξάνονταν, ενώ πολλές «επιχειρηματικές» επιλογές, όπως περι-οδικά «φίλων», εκτός από ακριβές ήταν μάλλον αποτυχημένες. Οι ίντριγκες στο περιβάλλον της έδιναν και έπαιρναν, με αποτέλεσμα, όπως στο ηλεκτρονικό παιχνίδι pac man, οι διευθυντές να τρώγονται ο ένας μετά τον άλλον.

Ο Θόδωρος και η Γιάννα Αγγελοπούλου έριξαν πράγματι πολλά χρήματα στο εγχείρημά τους. Ωστόσο, μένει να διευκρινιστούν τα πραγματικά ποσά που δόθηκαν, όπως επίσης και οι οικονομικοί λόγοι που οδήγησαν στα ελλείμματα, όπως υποστηρίζουν οι ιδιοκτήτες. Οι εργαζόμενοι έχουν ζητήσει τα σχετικά στοιχεία, αλλά πολλά σημαντικά εξ'αυτών δεν έχουν δοθεί. Σίγουρα, ρόλο έπαιξε η μεγάλη ζημιά που υπέστη ο Θ.Αγγελόπουλος από την οικονομική κρίση. Όμως, στο «ναυάγιο» οδήγησαν τα ΜΜΕ, κυρίως η κ.Αγγελοπούλου και οι συνεργάτες της. Εάν σκεφτεί κανείς λοιπόν, ότι ο ΕΤ, προτού τον αγοράσει η κ.Αγγελοπούλου, σε εξαιρετικά δύσκολες οικονομικές συνθήκες, εξακολούθησε να είναι η μεγαλύτερη εφημερίδα της κεντροδεξιάς, και έβαλε λουκέτο μέσα σε δυόμισι χρόνια από τη στιγμή που την πήρε ένα επιχειρηματικό ζεύγος με τόσο μεγάλη οικονομική επιφάνεια, πράγματι πρόκειται για πρωτόγνωρο επιχειρηματικό επίτευγμα! Όμως, αυτό και μόνον δείχνει ότι η εφημερίδα, απαλλαγμένη από τα βαρίδια που της κληροδότησε το ζεύγος, μπορεί να γίνει βιώσιμη.

Θανάσης Αργυράκης
δημοσιογράφος.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ ΑΧΕΛΩΟΥ

ΟΧΙ
ΣΤΟ ΦΡΑΓΜΑ
ΜΕΣΟΧΩΡΑΣ

ΟΙΚΟ - CAMPING
στην Μεσοχώρα

5-15
Αυγούστου

- Συνάντηση Περιβαλλοντικών Οργανώσεων και Κινήσεων
- Συζητήσεις για το Νερό, την Ενέργεια, το Περιβάλλον, τον Πολιτισμό
- Οικο-δράσεις, μουσική, χάπενινγκ
- Κυριακή 9 Αυγούστου διαδήλωση στο φράγμα Μεσοχώρας

Διοργάνωση: «Αχελώου Ρους», «Πανελλαδική Κίνηση κατά της Εκτροπής Αχελώου»,
Περιβαλλοντικές Οργανώσεις και ΜΚΟ, Κινήσεις Πολιτών

Επικοινωνία: 6972702494 & 6942476998

www.mesochora.gr